

**NOGLE BESVAREDE
SPØRGSMÅL**

Nogle Besvarede Spørgsmål

Samlet og oversat fra persisk
af Laura Clifford Barney

Nyrevideret af en komité
ved Bahá'í Verdenscentret

Oversat fra engelsk fra
Some Answered Questions

© 2025 Dansk Bahá'í Forlag

1. udgave, 1. oplag

Udgivet af Dansk Bahá'í Forlag

Sofievej 28

2900 Hellerup

NOGLE BESVAREDE

SPØRGSMÅL

af

‘Abdu’l-Bahá

DANSK BAHÁÍ FORLAG

‘Abdu’lláh Páshás hus omkr. 1920, ‘Abdu’l-Bahás bopæl i Akko 1896-1910, på det tidspunkt hvor talerne i Nogle Besvarede Spørgsmål blev holdt.

Copyright © Bahá'í International Community

INDHOLD

Forord

Forfatterens forord til den første udgave

FØRSTE DEL

Om Profeternes indflydelse på menneskehedens udvikling

1. Naturen styres af en universel lov
2. Beviser og argumenter for Guds eksistens
3. Behovet for en opdrager
4. Abraham
5. Moses
6. Kristus
7. Muḥammad
8. Báb
9. Bahá'u'lláh
10. Rationelle beviser og traditionelle argumenter fra de Hellige Skrifter
11. Kommentar til det ellefte kapitel i Johannes' Åbenbaring
12. Kommentar til det ellefte kapitel i Esajas' Bog
13. Kommentar til det tolvte kapitel i Johannes' Åbenbaring
14. Materielle og åndelige cyklusser
15. Sand lykke

ANDEN DEL

Nogle kristne emner

16. Begrebsmæssige virkeligheder og deres udtryk i sansbare former
17. Kristi fødsel
18. Kristi storhed
19. Sand dåb
20. Dåb og Guds forandrede lov
21. Brødet og vinen
22. Kristi mirakler
23. Kristi genopstandelse
24. Helligåndens komme over apostlene
25. Helligånden
26. Kristi genkomst og dommedag
27. Treenigheden
28. Kristi præksistens
29. Synd og soning
30. Adam og Eva
31. Blasfemi mod Helligånden
32. "Mange er kaldede, men få er udvalgte"
33. Profeternes genkomst
34. Peter og paveembedet
35. Fri vilje og forudbestemmelse

TREDJE DEL

Om Guds Manifestationers evner og forhold

36. De fem former for ånd
37. Forbindelsen mellem Gud og Hans Manifestationer
38. De Guddommelige Manifestationers tre stader
39. Manifestationernes menneskelige og guddommelige stade

40. De Guddommelige Manifestationers kundskab
41. Universelle cyklusser
42. De Guddommelige Manifestationers evner og fuldkommenheder
43. De to slags Profeter
44. Guds irettesættelser henvendt til Profeterne
45. Den allerstørste ufejlbarlighed

FJERDE DEL

Om menneskets oprindelse, evner og forhold

46. Evolution og menneskets sande natur
47. Universets oprindelse og menneskets evolution
48. Forskellen mellem mennesket og dyret
49. Evolution og menneskets eksistens
50. Åndelige beviser på menneskets oprindelighed
51. Åndens og sindets tilsynekomst i mennesket
52. Åndens tilsynekomst i legemet
53. Forbindelsen mellem Gud og Hans skabelse
54. Den menneskelige ånd udgår fra Gud
55. Ånd, sjæl og sind
56. Menneskets ydre og indre evner
57. Forskellene i den menneskelige karakter
58. Omfanget af og begrænsningen i den menneskelige fatteevne
59. Menneskets forståelse af Gud
60. Åndens udødelighed (1)
61. Åndens udødelighed (2)
62. Eksistensens uendelige fuldkommenheder og sjælens fremgang i den næste verden
63. Altings fremgang inden for dets eget stade
64. Menneskets stade og dets fremgang efter døden
65. Tro og gerninger

66. Den rationelle sjæls eksistens efter legemets død
67. Evtigt liv og indtræden i Guds Rige
68. To slags skæbne
69. Stjernernes indflydelse og altings indbyrdes forbundethed
70. Fri vilje og dens begrænsninger
71. Åndelige åbenbarelsen
72. Helbredelse uden medicin
73. Helbredelse ved fysiske midler

FEMTE DEL

Diverse emner

74. Angående ondt og godt
75. To slags pinsler
76. Guds retfærdighed og nåde
77. Afstraffelsen af kriminelle
78. Strejker
79. Virkeligheden i tilværelsens verden
80. Præeksistens og oprindelse
81. Reinkarnation
82. Eksistensens enhed
83. De fire kriterier for forståelse
84. Gode gerninger og deres åndelige forudsætninger

Indeks

FORORD

Udbredelsen af Bahá'u'lláhs Tro til Vesten i det sidste årti af det nittende århundrede førte snart til en modsatrettet østvendt bevægelse: Inden for nogle få år ankom de første grupper af vestlige pilgrimme til fængselsbyen Akko, hvor Troens Skabers jordiske liv og åndelige embedsperiode var kommet til sin afslutning, og hvor 'Abdu'l-Bahá, Hans Pagts Midtpunkt, fortsat residerede. En af de mest fremtrædende skikkelser blandt de tidlige pilgrimme var Laura Clifford Barney, datter af en socialt fremtrædende familie af lærde humanistiske videnskabsmænd og kunstnere fra Washington, D.C. Hun blev præsenteret for den nye Tro af May Bolles Maxwell i Paris omkring år 1900, og kort tid derefter foretog hun det første af hvad, der skulle blive mange påfølgende besøg i Akko.

Disse år var de mest farefulde og dramatiske år i 'Abdu'l-Bahás embedsperiode, hvor Han var indespærret bag fængselsbyens mure af de osmanniske myndigheder, underkastet vedvarende overvågning og konfronteret med den konstante trussel om et fjernere eksil eller om henrettelse. Under sådanne omstændigheder med skarp kritik og mistænkeliggørelse var det farligt at modtage gæster af enhver art, endsiges at være vært for prominente gæster fra Vesten. Alligevel var 'Abdu'l-Bahá fast besluttet på at nære de Troens frø, som for ganske nylig var spiret frem. Derfor var Miss Barney, i hjertet af denne mørke periode, i løbet af årene 1904-06, i stand til at foretage adskillige langvarige besøg, somme tider uger eller måneder ad gangen, i løbet af hvilke hun havde det privilegium at mødes med Ham ved utallige lejligheder og stille spørgsmål om en omfattende række emner. Mange af samtalerne fandt

sted ved frokostbordet. Der blev lavet en ordning med en af 'Abdu'l-Bahás svigersønner, eller en af Hans tre sekretærer på det tidspunkt, så de kunne nedskrive teksten til Hans svar på persisk. Ud fra den opståede samling af noter blev der foretaget en udvælgelse; derefter korrigerede 'Abdu'l-Bahá disse noter to gange med Sin egen håndskrift, og sommetider reviderede Han dem i betydelig grad undervejs, så vel som Han omhyggeligt gennemgik den endelige formulering.

Ved fuldførelsen af udvælgelses- og revisionsprocessen blev tre forskellige udgaver af *Some Answered Questions* udgivet af store forlag i 1908: den originale persiske tekst af E.J. Brill i Holland; Miss Barneys engelske oversættelse af Kegan Paul, Trench, Trübner & Co. i London; og en fransk oversættelse af Hippolyte Dreyfus (som Miss Barney senere giftede sig med) af Ernest Leroux i Paris.

En hurtig gennemlæsning af indholdsfortegnelsen giver et glimt af bredden i de emner, der er dækket. Første del består af et sæt indledende taler om den indflydelse, som er blevet udøvet gennem hele den menneskelige historie af grundlæggerne af nogle af verdensreligionerne, så vel som adskillige kapitler, der belyser visse profetier i Biblen. Anden del fremsætter nye fortolkninger af væsentlige elementer i kristen dogmatik, såsom dåben, Treenigheden, nadveren og Kristi opstandelse. Tredje del omhandler Guds Manifestationers evner og forhold – Deres enestående stade i verden, kilden til Deres kundskab og indflydelse, og den cykliske karakter af Deres tilsynekomst på historiens skueplads. Fjerde del omhandler menneskets herkomst, evner og forhold og omfatter konsekvenserne af den menneskelige evolution på Jorden, sjælens udødelighed, sindets natur og forbindelsen mellem sjælen og legemet. Femte del slutter af med emner af blandet indhold, fra

praktiske emner såsom arbejdsrelationer og afstraffelse af kriminelle til mere dunkle emner som reinkarnation og sufiernes forestilling om eksistensens enhed.

Brede og vidtrækkende, som de behandlede emner i *Some Answered Questions* kan være, så tilsigtede bogen ikke at være en udtømmende fremstilling af et lukket tankesystem, som værkets titel bevidner. Nogle af Troens fundamentale læresætninger er derfor ikke eksplicit omtalt. I løbet af de måneder og år, hvor talerne blev holdt, ville det samme emne sommetider blive anskuet fra forskellige perspektiver i adskilte samtaler med det resultat, at de begreber, der krævedes for fuldt ud at forstå et givet tema, kan være spredt på tværs af forskellige kapitler, eller indholdet af et følgende kapitel kan danne basis for forståelsen af et tidligere kapitel. Sluttelig bør det også bemærkes, at skønt 'Abdu'l-Bahá gennemgik og korrigerede teksten, så forsøgte Han ikke undervejs at ændre svarenes basale form eller at reorganisere og konsolidere materialet. For at få et bredere billede af 'Abdu'l-Bahás fremstilling af et givet tema, skal den opmærksomme læser tage ethvert kapitel i betragtning inden for hele bogens kontekst, og bogen inden for den større kontekst af Bahá'í Lærens komplette indhold.

Et betydningsfuldt eksempel på dette er behandlingen af emnet om arternes udvikling, der eksplicit tages op i fjerde del, og som skal forstås i lyset af adskillige bahá'í læresætninger, specielt princippet om harmonien mellem videnskab og religion. Religiøs tro bør ikke modsige videnskab og fornuft. En bestemt forståelse af passagerne, der findes i kapitlerne 46-51, kan føre nogle troende til personlige konklusioner, som strider imod moderne videnskab. Dog har Det Universelle Retfærdighedens Hus forklaret, at bahá'ier bestræber sig på at forene deres forståelse af

‘Abdu’l-Bahás udsagn med etablerede videnskabelige perspektiver, og derfor er det ikke nødvendigt at slutte, at disse passager beskriver opfattelser, der afvises af videnskaben, for eksempel en slags “parallel” udvikling, der fremsætter en separat biologisk udviklingslinje for menneskearten parallel med dyreriget siden livets begyndelse på Jorden.

En omhyggelig gennemgang af ‘Abdu’l-Bahás udsagn i dette værk og i andre kilder antyder, at Han ikke interesserer Sig så meget for evolutionens mekanismer, men for de filosofiske, sociale og åndelige konsekvenser af den nye teori. Hans brug af udtrykket “art”, for eksempel, fremkalder begrebet om evige og permanente arketyper, hvilket ikke er den måde, hvorpå udtrykket defineres i moderne biologi. Han tager hensyn til en virkelighed, der går ud over den materielle verden. Selv om ‘Abdu’l-Bahá andetsteds anerkender de fysiske egenskaber, som mennesker har tilfælles med dyret, og som stammer fra dyreriget¹, understreger Han i disse taler en anden evne, en evne til rationel bevidsthed, som adskiller mennesket fra dyret, og som ikke findes i dyreriget eller i naturen selv. Denne enestående evne, et udtryk for den menneskelige ånd, er ikke et produkt af den evolutionære proces, men eksisterer potentielt i skabelsen. Som ‘Abdu’l-Bahá forklarer, ... “eftersom mennesket blev skabt for ti- eller hundrede tusinde år siden af de samme jordiske elementer, med de samme mål og størrelser, den samme slags sammensætning og

---

¹ Se, for eksempel, *Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá*, 30.2; *The Promulgation of Universal Peace: Talks delivered by ‘Abdu’l-Bahá during His Visit to the United States and Canada in 1912*, trans. Howard MacNutt (Wilmette, IL: Bahá’í Publishing Trust, 2012), p. 427; *Paris Talks: Addresses Given by ‘Abdu’l-Bahá in 1911*, 2.1 and 28.6.

kombination og de samme samspil med andre væsener – følger det heraf, at mennesket var præcist det samme dengang, som det, der eksisterer nu”. “Og hvis menneskets delelementer, et tusind millioner år fra nu af,” siger Han videre, “bliver bragt sammen, udmålt i de samme proportioner, kombineret på samme måde og underkastet den samme interaktion med andre væsener, vil præcis det samme menneske komme til live”². Hans essentielle argument er derfor ikke rettet mod videnskabelige forskningsresultater, men mod de materialistiske påstande, som bygges på dem. Bahá’íer accepterer videnskaben om evolution, men den slutning, at menneskeheden blot er en tilfældig gren af dyreriget – med alle dets medfølgende sociale implikationer – accepteres ikke.

Efter den oprindelige udgivelse af *Some Answered Questions* er det blevet stadigt tydeligere, at oversættelsen ville have gavn af en omhyggelig og gennemgribende revision. Miss Barney var, som hun selv fremførte, i gang med at studere det persiske sprog, og hvor dygtig hun end var, kunne hun ikke fuldstændigt have mestret dets finesser; og hun kunne naturligvis ikke have benyttet sig af det strålende lys, som senere skulle blive kastet over Troens Helige Tekster af Shoghi Effendis autoritative oversættelser. Desuden var der kun blevet foretaget nogle få nødvendige rettelser i løbet af dens mange genoptryk, hvilket efterlod den stort set uændret fra teksten i den første udgave.

Hundredårsdagen for ‘Abdu’l-Bahás rejser til Vesten frembyder derfor en passende lejlighed til både at ære Laura Clifford Barneys uforgængelige bidrag som den primære katalysator og første oversætter af dette værk, og til at præsentere en forbedret oversættelse af disse

---

² Kapitel 46, afsnit 7.

“uvurderlige forklaringer”³. Hovedformålet med denne genoversættelse har været at repræsentere originalens substans og stil bedre, især ved tydeligere at fange finesserne i ‘Abdu’l-Bahás forklaringer, at nærme sig endnu mere en stil, der på én gang er uformel og ophøjet, og ved mere konsekvent at gengive de filosofiske termer, der er anvendt gennem hele teksten. Skønt denne version ikke er bundet af den originale oversættelse, stræber den ikke desto mindre efter at bevare mange af dens elegante udtryk og velvalgte vendinger.

Siden udgivelsen har *Some Answered Questions* været en autoritativ guldgrube af ‘Abdu’l-Bahás dybe indsigt og en uundværlig del af ethvert bahá’í bibliotek. Shoghi Effendi bemærkede, at bogen gør rede for Sagens grundlæggende overbevisninger i et enkelt og klart sprog og betragtede dens indhold som afgørende for at kunne begribe betydningen og konsekvenserne af Bahá’í Åbenbaringen. I *Some Answered Questions*, skrev han, “vil man finde nøglen til alle de forvirrende spørgsmål, der foruroliger menneskesindet i sin søgen efter sand kundskab. Jo flere gange denne bog læses med omhu og tålmodighed, desto større er dens afsløringer, og desto mere fuldkommen er forståelsen af dens indre sandhed og betydning.”⁴ Håbet er, at den nye oversættelse vil hjælpe fremtidige generationer til at få adgang til denne udtømmelige mine “af kundskab om basale åndelige, etiske og sociale problemer.”⁵

---

³ Shoghi Effendi, *God Passes By* (Wilmette, IL: Bahá’í Publishing Trust, 1974, 2012 printing), p. 410.

⁴ Fra et brev dateret 13. marts 1923, skrevet af Shoghi Effendi til bahá’íerne i Australasien.

⁵ Fra et brev dateret 14. november 1940, skrevet på vegne af Shoghi Effendi til en enkelt troende.

FORFATTERENS FORORD TIL DEN FØRSTE UDGAVE

“Jeg har givet dig mine trætte stunder,” var ‘Abdu’l-Bahás ord, idet Han rejste sig fra bordet efter at have svaret på et af mine spørgsmål. Som det var på denne dag, sådan fortsatte det; mellem timerne med arbejde plejede Han at finde lindring for Sin udmattelse i fornyet aktivitet; lejlighedsvis var Han i stand til at tale i længere tid; men ofte, selv om emnet kunne kræve mere tid, blev Han kaldt bort efter nogle få øjeblikke; igen ville der gå dage og endog uger, hvor Han ikke havde nogen lejlighed til at vejlede mig. Men jeg kunne sagtens være tålmodig, for jeg havde foran mig det største eksempel – Hans personlige livs eksempel. I løbet af mine mange besøg i Akko blev disse svar skrevet ned på persisk, mens ‘Abdu’l-Bahá talte, ikke med tanke på udgivelse, men simpelt hen for at jeg kunne have dem til fremtidigt studium. Først var de nødt til at blive tilpasset tolkens verbale oversættelse; og senere, da jeg havde opnået en smule viden om persisk, til mit begrænsede ordforråd. Dette forklarer gentagelsen af billeder og vendinger, for ingen har en mere omfattende beherskelse af velvalgte udtryk end ‘Abdu’l-Bahá. I disse lektioner er Han læreren, der tilpasser Sig til Sin elev, og ikke taleren eller poeten. Dette værk præsenterer kun visse aspekter af Bahá’í Troen, som er universel i Sit budskab, og har for hver spørger det svar, der passer til hans specielle udvikling og behov.

I mit tilfælde blev læren gjort enkel for at svare til min sparsomme viden og er derfor på ingen måde fuldstændig og udtømmende, som indholdsfortegnelsen kunne antyde – idet indholdsfortegnelsen er blevet tilføjet blot for at

angive de emner, der behandles. Men jeg tror, at det, der har været så værdifuldt for mig, kan være til nytte for andre, eftersom alle mennesker, uanset deres forskelligheder, er forenede i deres søgen efter sandhed; og jeg har derfor bedt om 'Abdu'l-Bahás tilladelse til at udgive disse samtaler.

Oprindeligt blev de ikke givet i nogen særlig rækkefølge, men nu er de i store træk blevet systematiseret til læserens bekvemmelighed. Den persiske tekst er blevet fulgt nøje, til tider endog til skade for den engelske, nogle få ændringer er blevet foretaget i oversættelsen kun der, hvor den bogstavelige gengivelse forekom for indviklet og dunkel; og de indføjede ord, der krævedes for at gøre meningen tydeligere, er ikke blevet markeret på nogen måde for at undgå den alt for hyppige afbrydelse af tanken med tekniske og forklarende tegn. Mange af de persiske og arabiske navne er også blevet skrevet i deres enkleste form uden strengt at holde sig til et videnskabeligt system, hvilket ville være forvirrende for de fleste læsere.

LAURA CLIFFORD BARNEY

Citater fra Bibelen er taget fra henholdsvis den autoriserede tekst i Det Gamle Testamente fra 16. december 1931 og den autoriserede tekst i Det Nye Testamente fra 15. juni 1948.

Citater fra Koranen er oversat direkte som de står fra det engelske.

NOGLE BESVAREDE

SPØRGSMÅL

FØRSTE DEL

OM PROFETENS INDFLYDELSE PÅ MENNESKEHEDENS UDVIKLING

- 1 -

NATUREN STYRES AF EN UNIVERSEL LOV

Naturen er den tilstand eller virkelighed, som udadtil er kilden til livet og døden, eller, med andre ord til sammen- 1
sætningen og opløsningen af alt.

Denne natur er underkastet en solid struktur, ukrænkelige 2
love, en fuldkommen orden og et fuldendt design, hvorfra den aldrig afviger. I en sådan grad er dette sandt, at skulle du se direkte med indsigtens og dømmekraftens øje, ville man observere, at alt – fra det mindste usynlige atom til de største kloder i eksistensens verden, såsom solen eller de andre store stjerner og lysende legemer – er yderst fuldkomment organiserede, det være sig med hensyn til deres orden, deres komposition, deres ydre form, eller deres bevægelse, og at alle er underkastet en universel lov, hvorfra de aldrig afviger.

Denne natur er underkastet en solid struktur, ukrænkelige 3
love, en fuldkommen orden og et fuldendt design, hvorfra den aldrig afviger. I en sådan grad er dette sandt, at skulle du se direkte med indsigtens og dømmekraftens øje, ville man observere, at alt – fra det mindste usynlige atom til de største kloder i eksistensens verden, såsom solen eller de andre store stjerner og lysende legemer – er yderst fuldkomment organiserede, det være sig med hensyn til

deres orden, deres komposition, deres ydre form, eller deres bevægelse, og at alle er underkastet en universel lov, hvorfra de aldrig afviger.

- 4 Mennesket er i stand til at modstå og gøre modstand mod naturen, for så vidt som det opdager tingenes natur, og ved hjælp af denne opdagelse har det herredømme over naturen selv. I virkeligheden kommer alle de håndværk, som mennesket har udtænkt, fra denne opdagelse. For eksempel har det opfundet telegraphen, der forbinder Østen og Vesten. Det er derfor åbenbart, at mennesket hersker over naturen.
- 5 Kan en sådan struktur, orden og sådanne love, som man observerer i eksistensen, mon blot tilskrives naturens indflydelse, uagtet at naturen selv hverken har bevidsthed eller vilje? Det er derfor åbenbart, at denne natur, som hverken har bevidsthed eller forståelse, er i Den Almægtige Herres vold, Han, som er Herskeren over naturens verden, og som får den til at åbenbare, hvad Han end ønsker.
- 6 Nogle siger, at menneskelig eksistens er blandt de eksistenser, som er kommet til syne i tilværelsens verden, og som skyldes naturens fordringer. Hvis dette var sandt, ville mennesket være grenen og naturen roden. Men er det muligt, at der kunne eksistere en vilje, en bevidsthed og bestemte fuldkommenheder i grenen, som er fraværende i roden?
- 7 Det er derfor klart, at naturen i selve sin essens er i Guds magt, og at det er Den Evige og Almægtige, som underkaster naturen ideale love og organiserende principper, og som hersker over den.

BEVISER OG ARGUMENTER FOR GUDS EKSISTENS

Blandt beviserne og argumenterne for Guds eksistens er 1
den kendsgerning, at mennesket ikke har skabt sig selv,
men at dets skaber og ophav i stedet er en anden, end
mennesket selv. Og det er sikkert og indiskutabelt, at
menneskets skaber ikke er som mennesket selv, fordi et
magtesløst væsen ikke kan skabe et andet væsen, og en
aktiv skaber må nødvendigvis besidde alle fuldkommen-
heder for at frembringe sit værk.

Er det muligt for værket at være fuldkomment og kunst- 2
neren ufuldkommen? Er det muligt for et maleri at være
et mesterværk og maleren utilstrækkelig i sit håndværk,
uanset at han er skaberen? Nej: Maleriet kan ikke være
lig maleren, for ellers ville det have malet sig selv. Og
ligeegyldigt hvor fuldkomment maleriet måtte være, i
sammenligning med maleren, er det aldeles mangelfuldt.
Således er den betingede verden kilden til mangelfuldheder, 3
og Gud er kilden til fuldkommenhed. Selve mang-
lerne i den betingede verden vidner om Guds fuldkom-
menheder. Når man betragter mennesket, lægger man
mærke til, at det er svagt, og selve denne svaghed ved
skabningen er et tegn på kraften hos Ham, som er Den
Evige og Almægtige; for hvis kraft ikke fandtes, kunne
man ikke forestille sig svaghed. Derfor er skabningens
svaghed bevis på Guds kraft: Uden kraft kunne der ikke
være nogen svaghed. Denne svaghed gør det tydeligt, at
der er en kraft i verden.

Desuden er der fattigdom i den betingede verden; derfor 4

- skal der nødvendigvis findes rigdom, for at der kan være fattigdom i verden. I den betingede verden er der uvidenhed; derfor skal der nødvendigvis være kundskab, for at der kan være uvidenhed. Hvis der ikke var kundskab, kunne der heller ikke være uvidenhed; for uvidenhed er ikke eksistensen af kundskab, og hvis der ikke var eksistens, kunne der ikke findes ikke eksistens.
- 5 Det er sikkert, at hele den betingede verden er underkastet en orden og en lov, som den aldrig kan være ulydig mod. Selv mennesket er tvunget til at bøje sig for døden, søvnen og andre omstændigheder – det vil sige, i bestemte anliggender er det tvunget, og selve denne tvang indebærer eksistensen af Ham, som er Den Altbetvingende. Så længe den betingede verden er karakteriseret af afhængighed, og så længe denne afhængighed er en af dens grundlæggende betingelser, må der nødvendigvis eksistere Én, som i Sin egen Essens er uafhængig af alt. På samme måde viser selve eksistensen af en syg person, at der nødvendigvis må være én, som er rask; for uden den raske, kunne eksistensen af den syge ikke bevises.
  - 6 Det er derfor åbenbart, at der er en Evig og Almægtig Skaber, som er summen af alle fuldkommenheder, for i modsat fald ville Han være lige som skabningerne. I hele eksistensens verden bekræfter det mindste skabte element ligeledes eksistensen af en skaber. For eksempel bevidner dette stykke brød, at det har en skaber.
  - 7 Nådige Gud! Ændringen i den ydre form af det mindste element beviser eksistensen af en skaber: Så hvordan kunne dette udstrakte, grænseløse univers have skabt sig selv og være kommet til at eksistere alene gennem elementernes vekselvirkning? Hvor åbenbart falsk er ikke en sådan idé!
  - 8 Disse teoretiske argumenter fremlægges for svage sjæle,

men hvis den indre visions øje bliver åbnet, vil hundredtusinder klare beviser blive synlige. Når mennesket således føler den iboende ånd, har det intet behov for argumenter for dens eksistens; men for dem, som er berøvet åndens nåde, er det nødvendigt at fremsætte ydre argumenter.

- 3 -

BEHOVET FOR EN OPDRAGER

Når vi tænker over eksistensen, lægger vi mærke til, at 1
mineralriget, planteriget, dyreriget og det menneskelige
rige, hvert og et, har behov for en opdrager.

Hvis jorden er berøvet en agerdyrker, bliver den til et krat 2
af blomstrende ukrudt, men hvis der findes en bonde til
at dyrke den, skaffer den følgende høst næring til alt le-
vende. Det er derfor åbenbart, at jorden har behov for at
bonden dyrker den. Tænk over træerne: Hvis de forbliver
uopdyrkede, bærer de ingen frugt, og uden frugt er de in-
gen nytte til. Men når de betros til en gartners pasning,
bliver det ufrugtbare træ frugtbart, og ved hjælp af foræd-
ling, krydsning og podning bærer træet med den bitre
frugt velsmagende frugt. Disse argumenter er rationelle,
hvilket er det, som verdens mennesker kræver nu om
dage.

Tænk ligeledes over dyrene: Hvis et dyr bliver optrænet, 3
bliver det tæmmet, hvorimod mennesket, hvis det efter-
lades uden opdragelse, bliver som et dyr. Sandelig, hvis
mennesket overlades til naturens herredømme, synker det
endnu lavere end dyret, hvorimod det bliver endog som
en engel, hvis det bliver opdraget. For de fleste dyr

- fortærer ikke deres egen slags, men mennesker i Sudan midt i Afrika sønderriver og æder hinanden.
- 4 Bemærk nu, at det er opdragelse, der bringer Østen og Vesten ind under menneskets herredømme, og fremstiller alle disse mageløse håndværk, fremmer disse vældige kunstarter og videnskaber og fører til disse nye opdagelser og foretagender. Hvis der ikke havde været en opdrager, kunne midlerne til bekvemmeligheder, civilisation og menneskelige dyder på ingen måde være blevet erhvervet. Hvis et menneske efterlades alene i ødemarken, hvor det ikke ser nogen af sin egen slags, vil det utvivlsomt slet og ret blive et dyr. Det er derfor klart, at der er behov for en opdrager.
  - 5 Der er tre slags opdragelse: fysisk, menneskelig og åndelig. Fysisk opdragelse er rettet mod legemets vækst og udvikling og består i at sikre næring og skaffe sig midlerne til dets velvære og velbefindende. Denne opdragelse er fælles for både mennesker og dyr.
  - 6 Menneskelig opdragelse består af civilisation og fremskridt, det vil sige, god regeringsførelse, samfundsorden, menneskelig velfærd, handel og industri, kunstarter og videnskaber, vigtige opdagelser og store foretagender, hvilket er de centrale træk, der adskiller mennesket fra dyret.
  - 7 Hvad guddommelig opdragelse angår, så er det Rigets opdragelse, og den består i at erhverve guddommelige fuldkommenheder. Dette er virkelig sand opdragelse, for ved hjælp af dens fortrin bliver mennesket midtpunktet for guddommelige velsignelser og legemliggørelsen af verset "Lad os gøre mennesker i vort billede, så de ligner os."⁶ Dette er det endelige mål for menneskehedens

---

⁶ Første Mosebog 1:26.

verden.

Vi har behov for en opdrager, der på samme tid kan være 8
en fysisk, en menneskelig og en åndelig opdrager, for at
hans autoritet kan have virkning på ethvert niveau af ek-
sistens. Og skulle nogen sige: “Jeg er udstyret med fuld-
kommen fornuft og forståelse og har ikke brug for sådan
en opdrager”, ville han fornægte det, der er indlysende.
Det er som om et barn ville sige: “Jeg har ikke behov for
opdragelse, men vil handle og søge eksistensens fuld-
kommenheder ifølge min egen tænkning og intelligens”,
eller som om en blind mand ville påstå: “Jeg har ikke be-
hov for syn, for der er mange blinde mennesker, der klar-
rer sig.”

Det er derfor klart og åbenbart, at mennesket trænger til 9
en opdrager. Denne opdrager skal unægtelig være fuld-
kommen på enhver måde og udmærke sig fremfor alle
mennesker. For hvis han var som andre, kunne han aldrig
være deres opdrager, især fordi han på én gang skal være
deres materielle, menneskelige og åndelige opdrager. Det
vil sige, han skal nødvendigvis organisere og admini-
strere deres materielle anliggender og etablere en sam-
fundsorden, for at de kan hjælpe og assistere hinanden
med at sikre midlerne til et udkomme, og for at deres ma-
terielle anliggender må blive indrettet og bragt i orden i
enhver henseende.

Han skal ligeledes lægge fundamentet for menneskelig 10
opdragelse – det vil sige, han skal udvikle menneskets
sind og tanker, så det må blive i stand til at gøre betyde-
lige fremskridt; så videnskab og kundskab kan folde sig
ud; så alle virkeligheder, universets mysterier og egen-
skaberne ved alt det, der eksisterer, må blive åbenbaret;
så læring, opdagelser og større foretagender må vokse
dag for dag; og forståelsesmæssige forhold kan udtrages

og formidles af det, der kan sanses.

- 11 Han skal også bibringe åndelig opdragelse, så sindene kan begribe den metafysiske verden, indånde de hellige åndedrag fra Helligånden og træde i forbindelse med Hærskaren i det høje, og så menneskelige virkeligheder må blive tilsynekomsterne af guddommelige velsignelser, for at alle Guds navne og egenskaber måske kan blive reflekteret i den menneskelige virkeligheds spejl, og betydningen af det velsignede vers “Lad os gøre mennesker i vort billede, så de ligner os”, må blive virkeliggjort.
- 12 Det er imidlertid klart, at ren menneskelig kraft er ude af stand til at opfylde denne betydningsfulde funktion, og at resultaterne af menneskelig tankevirksomhed ikke alene kan sikre sådanne gavmildheder. Hvordan kan en enkelt person, uden hjælp eller bistand, lægge fundamentet for så ophøjet et bygningsværk? Der er derfor behov for en guddommelig og åndelig kraft til at gøre ham i stand til at udføre sin mission. Se! Der er én helliggjort Sjæl, som genopliver menneskeheden, forvandler klodens overflade, udvikler sindene, gør sjælene levende, indvarsler et nyt liv, tilvejebringer nye fundamenter, bringer orden i verden, samler nationerne og religionerne under skyggen af ét banner, befrier mennesket fra usselhedens og ufuldkommenhedens rige og tilskynder og opmuntrer det til at udvikle sine iboende og erhvervede fuldkommenheder. Der er bestemt intet bortset fra en guddommelig kraft, der kunne udføre denne heltegerning. Man skal undersøge dette emne retfærdigt, da dette faktisk er en lejlighed til at udvise retfærdighed.
- 13 En Sag, som alle Jordens regeringer og folkeslag, på trods af al deres magt og alle deres hære, er ude af stand til at fremme og udbrede, dét udbreder én hellig Sjæl uden hjælp eller bistand! Kan dette gennemføres ved ren

menneskelig kraft? Nej, ved Gud! For eksempel rejste Kristus banneret for fred og venskab, alene og på egen hånd – en bedrift, som de samlede styrker fra alle de mægtige regeringer i verden er ude af stand til at udføre. Tænk over, hvor talrige de forskellige regeringer og folkeslag er – såsom Italien, Frankrig, Tyskland, Rusland, England og så videre – som er blevet samlet under den samme tronehimmel! Sagen er, at Kristi komme skabte venskab mellem disse forskelligartede folkeslag. I virkeligheden var nogle blandt de folkeslag, som troede på Kristus, så tæt forbundne, at de ofrede deres liv og formue for hinanden. Dette var tilfældet, indtil Konstantins dage, gennem hvem Kristi Sag blev ophøjet. Men efter en tid, og som resultat af forskellige motiver, opstod der splitelse imellem dem. Vor mening er, at Kristus forenede disse nationer, men efter lang tid blev regeringerne årsag til en genopblussen af uenighed.

Hovedsagen er, at Kristus gennemførte det, som alle Jordens konger var magtesløse til at opnå. Han forenede forskellige nationer og ændrede ældgamle sædvaner. Tænk over, hvor store forskelle der eksisterede mellem romere, grækere, syrere, ægyptere, fønikiere og israelitter så vel som andre folkeslag i Europa. Kristus ophævede disse forskelle og blev årsagen til harmoni blandt disse folkeslag. Skønt regeringerne efter lang tid sprængte denne enhed, havde Kristus virkelig fuldført Sin gerning.

Vor mening er, at den universelle Opdrager på én gang skal være en fysisk, en menneskelig og en åndelig opdrager og, hævet over naturens verden, skal Han nødvendigvis besidde en anden magt, så Han kan påtage Sig en guddommelig lærers stode. Hvis Han ikke udøvede en sådan himmelsk magt, ville Han selv være ufuldkommen. Hvordan kunne Han da fremme fuldkommenhed? Hvis

Han var uvidende, hvordan kunne Han gøre andre vise? Hvis Han var uretfærdig, hvordan kunne Han gøre andre retfærdige? Hvis Han var jordisk, hvordan kunne Han gøre andre himmelske?

- 16 Vi skal retfærdigt overveje, hvorvidt disse guddommelige Manifestationer, som er kommet til syne, besad alle disse egenskaber eller ej. Hvis de var blottet for disse egenskaber og fuldkommenheder, så var de ikke sande opdragere.
- 17 Derfor er det gennem rationelle argumenter, at vi skal bevise Moses', Kristi og de andre guddommelige Manifestationers profetskab for rationelle sind. Og de beviser og argumenter, som vi her fremlægger, er baseret på rationelle og ikke på traditionelle argumenter.
- 18 Det er således blevet fastslået med rationelle argumenter, at eksistensens verden i højeste grad har brug for en opdrager, og at dens opdragelse skal opnås gennem en himmelsk magt. Der er ingen tvivl om, at denne himmelske magt er guddommelig åbenbaring, og at verden skal opdrages gennem denne kraft, der overgår menneskelig kraft.

ABRAHAM

Blandt dem, der besad denne guddommelige kraft og blev 1
hjulpet af den, var Abraham. Beviset er dette: Abraham
blev født i Mesopotamien i en familie, der var uvidende
om Guds enhed; Han gjorde modstand mod Sit eget folk,
Sin egen regering og endog Sin egen slægt; Han afviste
alle deres guder; og alene og på egen hånd modstod Han
en stærk nation. En sådan opposition og modstand var
ikke ukompliceret eller ubetydelig. Det er, som om man
nu om dage skulle fornægte Kristus blandt kristne natio-
ner, som holder fast i Biblen, eller som om man skulle –
Gud forbyde! – bespotte Kristus ved pavens hof, be-
kæmpe alle Hans tilhængere og handle således på den
mest voldsomme måde.

Disse mennesker troede ikke på én Gud, men på mange 2
guder, som de tilskrev mirakler, og derfor rejste de sig
alle mod Abraham. Ingen støttede Ham undtagen Hans
nevø Lot og en eller to andre enkeltpersoner uden betyd-
ning. Til sidst gjorde intensiteten i Hans fjenders opposi-
tion det nødvendigt for Ham, med stor uret, at forlade Sit
fædreland. I virkeligheden blev Han landsforvist, for at
Han måske ville blive tilintetgjort, og så der ikke måtte
blive noget spor tilbage af Ham. Abraham kom derfor til
disse egne, det vil sige, til Det Hellige Land.

Sagen er, at Hans fjender forestillede sig, at Hans eksil 3
ville føre til Hans undergang og ruin. Hvis et menneske
bliver forvist fra sit fødeland, berøvet sine rettigheder og
undertrykt fra alle sider, er det faktisk på vej til at blive
tilintetgjort – selv hvis det er konge. Men Abraham stod

fast og udviste usædvanlig standhaftighed, og Gud ændrede Hans eksil til varig ære, indtil Han til slut bekendtgjorde Guds enhed, for på det tidspunkt var flertallet af menneskeheden afgudsdyrkere.

- 4 Denne landsforvisning blev årsagen til fremgangen for Abrahams efterkommere. Denne landsforvisning resulterede i, at de blev givet Det Hellige Land. Denne landsforvisning resulterede i udbredelsen af Abrahams lære. Denne landsforvisning resulterede i tilsynekomsten af en Jacob fra Abrahams sæd og en Josef, som blev hersker i Egypten. Denne landsforvisning resulterede i tilsynekomsten af en Moses fra den samme sæd. Denne landsforvisning resulterede i tilsynekomsten af et menneske som Kristus fra den slægt. Denne landsforvisning resulterede i, at en Hagar blev fundet, fra hvem Ismael blev undfanget, og fra hvem Muḥammad nedstammede. Denne landsforvisning resulterede i tilsynekomsten af Báb fra Abrahams slægt. Denne landsforvisning resulterede i tilsynekomsten af Israels Profeter fra Abrahams efterkommere – og sådan vil det fortsætte til evig tid. Denne landsforvisning resulterede i, at hele Europa og det meste af Asien trådte ind under skyggen af Israels Gud. Se hvilken magt det var, der gjorde en emigrant i stand til at grundlægge en sådan familie, grundlægge en nation og udbrede en sådan lære. Kan nogen påstå, at alt dette var rent tilfældigt? Vi skal være retfærdige: Var dette Menneske en Opdrager eller ej?
- 5 Det påhviler os en stund at overveje, at hvis Abrahams udvandring fra Ur til Aleppo i Syrien frembragte sådanne resultater, hvad vil så blive virkningen af Bahá'u'lláhs landsforvisning fra Teheran til Bagdad, og derfra til Konstantinopel, til Rumelien og til Det Hellige Land!
- 6 Se hvilken fuldkommen Opdrager Abraham var!

MOSES

Moses var i lang tid fårehyrde i ødemarken. Fysisk forekom Han at være et menneske, der var blevet opfostret i tyranniets skød, var anset for at være morder blandt mennesker, havde grebet til hyrdestaven og var voldsomt hadet og forhånet af Faraos regering og folk. Det var et sådant menneske, der befriede et stort folk fra fangenskabets lænker og overtalte dem til at forlade Egypten og slå sig ned i Det Hellige Land. 1

Det folkeslag var sunket ned i fornedrelsens dybder og blev løftet op til herlighedens højder. De var fanger og blev sat fri. De var det mest uvidende af folkeslagene og blev det mest lærde. Ved hjælp af det, som Han grundlagde, gjorde de så store fremskridt, at de blev udvalgt blandt alle nationer, og deres ry bredte sig til alle lande i en sådan grad, at når beboerne i nabolandene ønskede at lovprise nogen, plejede de at sige: "Han må bestemt være israeler!" Moses etablerede love og forordninger, som skænkede nyt liv til Israels folk og førte dem til at opnå den højeste grad af civilisation på den tid. 2

Så store var deres fremskridt, at filosofferne i Grækenland kom for at søge kundskab hos Israels lærde mænd. Blandt dem var Sokrates, som kom til Syrien, og hos Israels børn erhvervede sig læren om Guds enhed og sjælens udødelighed. Derpå vendte han tilbage til Grækenland og udbredte disse læresætninger, hvorpå folket i det land rejste sig i modstand mod ham, beskyldte ham for vantro, stillede ham for retten og dømte ham til døden ved gift. 3

- 4 Hvordan kunne et menneske, som stammede, som var blevet opdraget i Faraos hus, som var kendt blandt mennesker som morder, og som af frygt i lang tid havde været flygtning og fårehyrde, etablere så mægtig en Sag i verden, at de viseste filosoffer på Jorden ville være ude af stand til at frembringe en tusindedel deraf? Dette er tydeligvis en usædvanlig bedrift.
- 5 Et menneske, der stammer, kan næppe opretholde en almindelig samtale endsige udrette, hvad Han gjorde! Nej: Hvis Han ikke blev bistået af en guddommelig kraft, ville Han aldrig have været i stand til at gennemføre en så mægtig gerning. Dette er argumenter, som ingen kan benægte. De materialistiske tænkere, de græske filosoffer, og Roms mægtige mænd, som blev kendt i verden, var hver især kun velbevandret i én gren af lærdom. Således blev Galen og Hippokrates berømmet for deres færdigheder inden for medicin, Aristoteles for logik og spekulativt ræsonnement, og Platon for etik og guddommelig filosofi. Hvordan kan en fårehyrde lægge fundamentet for alle disse lærdomsgrene? Der er ingen tvivl om, at Han blev bistået af en usædvanlig kraft.
- 6 Læg mærke til, hvordan folk bliver underkastet prøvelser og vanskeligheder. Moses slog en egypter ned for at forhindre en undertrykkende handling, blev kendt blandt mennesker som morder – især eftersom offeret tilhørte den herskende nation – og var tvunget til at flygte, og det var efter alt dette, at Han blev ophøjet til Profet. Se hvordan Han, på trods af Sit dårlige ry, blev hjulpet gennem en usædvanlig kraft til at oprette så store institutioner og så mægtige foretagender!

KRISTUS

Senere kom Kristus til syne og sagde: “Jeg er født af Hel- 1
ligånden.” Hvis det er let i dag blandt kristne at anerkende
sandheden i denne påstand, så var det meget vanskeligt
dengang. Således sagde farisæerne ifølge Evangeliets
tekst: “Er dette ikke Jesus, Josefs søn, hvis far og mor vi
kender? Hvordan kan han så sige: ’Jeg er kommet ned fra
himlen?’”⁷

Dette menneske, som forekom ringe i alles øjne, rejste sig 2
ikke desto mindre med en sådan kraft, at Han ophævede
en femten hundrede år gammel Guddommelig Ordning,
endskønt den mindste afvigelse fra dens love ville ud-
sætte lovovertræderen for alvorlig fare og forårsage hans
død og tilintetgørelse. På Kristi tid var israelitternes al-
mindelige moral og livsform derudover blevet fuldstæn-
dig forvirret og fordærvet, og Israel var faldet ned i en
tilstand af den yderste fornedrelse, elendighed og slaveri.
På ét tidspunkt blev de kaldæernes og persernes fanger;
på et andet var de under Det Assyriske Imperiums åg. En
dag blev de grækernes undersåtter og trælle; en anden dag
blev de kuert og ydmyget af romerne.

Denne unge Mand, Kristus, ophævede gennem en enestå- 3
ende kraft den ældgamle mosaiske lov og påtog sig at re-
formere folkets moral. Atter engang lagde Han funda-
mentet for israelitternes evige ære – nej, Han påtog sig at
rehabiliterer hele den menneskelige slægts skæbne – og
udbrede en lære, der ikke kun var forbeholdt Israel, men

---

⁷ Johannes Evangeliet 6:42.

dannede basis for det menneskelige samfunds universelle lykke.

- 4 De første, der rejste sig for at tilintetgøre Ham var israelitterne – Hans eget folk og egne slægtninge. Og udadtil forekom det, at de virkelig fik bugt med Ham og reducerede Ham til fuldstændig fornedrelse, indtil de til sidst kronede Ham med tornekronen og korsfæstede Ham. Men dette Menneske proklamerede, mens Han udadtil var nedsunket i den dybeste lidelse: “Denne Sol vil stå op, dette Lys vil skinne strålende, Min nåde vil omslutte Jorden og alle Mine fjender vil blive gjort til skamme.” Og lige som Han udtrykte det, sådan skete det, for alle Jordens konger var ude af stand til at modstå Ham. Nej, alle deres bannere blev kastet i støvet, mens Den Forurettedes banner blev hævet til de ædlestes højder.
- 5 Er dette overhovedet muligt i overensstemmelse med menneskelig fornuft? Nej, ved Gud! Derfor er det klart og åbenbart, at dette strålende Væsen var en sand Opdrager af menneskehedens verden, og at Han blev hjulpet og bistået af en guddommelig kraft.

- 7 -

MUHAMMAD

- 1 Hvad Muḥammad angår, så har folk i Europa og Amerika hørt visse historier om Profeten, som de har fæstet lid til, skønt disse beretningers kilder, hvoraf mange tilhørte det kristne præsteskabs rækker, som enten var uvidende eller havde ondt i sinde. Ligeledes spredte en del uvidende muslimer grundløse historier om Muḥammad, hvilket i deres bevidsthed bidrog til Hans ære. Således gjorde

nogle uoplyste muslimer Hans polygami til genstand for deres højeste lovprisning og hævdede, at det var et tegn på Hans vidunderlige kræfter, eftersom disse uvidende sjæle anså mangfoldigheden af hustruer for at være noget mirakuløst. De europæiske historikers beretninger beror mestendels på den slags uvidende menneskers udtalelser. For eksempel fortalte en tåbelig person engang en kristen præst, at beviset på sand storhed ligger i overordentlig tapperhed og blodsudgydelse, og at en af Muḥammads tilhængere på en enkelt dag havde halshugget hundrede mænd på kamppladsen! Dette førte præsten til at formode, at beviset på Muḥammads religion bestod i drab, hvilket ikke er andet end tom fantasi. Tværtimod var Muḥammads militære ekspeditioner altid af forsvarsmæssig karakter. Det klare bevis er dette: I tretten år udholdt både Han og Hans ledsagere de mest intense forfølgelser i Mekka og var de konstante mål for hadets pile. Nogle af Hans ledsagere blev dræbt og deres besiddelser plyndret; andre forlod deres fødeland og flygtede til fremmede lande. Muḥammad Selv blev underkastet de hårdeste forfølgelser og var tvunget til at flygte fra Mekka midt om natten og emigrere til Medina, da Hans fjender besluttede sig for at dræbe Ham. Selv da gav Hans fjender ikke op, men forfulgte muslimerne hele vejen til Medina og til Abessinien.

Disse arabiske stammer var de mest barbariske og rovgri- ske, og i sammenligning med dem var de vilde og barske indfødte i Amerika at regne for tidsalderens Platon, for de begravede ikke deres børn levende, som disse arabere gjorde med deres døtre, idet de hævdede, at dette var en ærefuld handling og var stolte af det. Således plejede mange mænd at true deres hustruer, idet de sagde: “Hvis du føder en datter, vil jeg dræbe dig.” Helt frem til i dag

- frygter arabere at få piger.
- 4 Endvidere kunne én mand have tusinde hustruer, og de fleste ægtemænd havde flere end ti i deres husstand. Når disse stammer førte krig mod hinanden, tog sejrherrene den besejredes kvinder og børn til fange, betragte dem som slaver og gav sig af med at købe og sælge dem.
  - 5 Hvis en mand døde og efterlod sig ti hustruer, fór disse kvinders sønner over hinandens mødre, og så snart én af dem havde kastet sin kappe over hovedet på en af sine stedmødre og krævet hende som sin lovmæssige ejendom, blev den ulykkelige kvinde sin stedsøns fange og slave, og han kunne gøre med hende, som det behagede ham. Han kunne dræbe hende; eller spærre hende inde i en hule; eller slå, forbande og pine hende dag efter dag, indtil hun til sidst omkom. I alt dette var han ifølge arabernes love og skikke fri til at gøre, hvad der behagede ham. Den bitterhed og jalousi, det had og fjendskab, der nødvendigvis må have eksisteret mellem en mands hustruer og deres respektive børn, er helt tydeligt og behøver ingen uddybning. Tænk da på, hvordan livet og forholdene må have været for de forurettede kvinder!
  - 6 Desuden levede disse arabiske stammer af gensidig udplyndring og røveri, så de konstant var inddraget i stridigheder og krig, de dræbte hinanden, plyndrede hinandens ejendom og pågreb kvinderne og børnene og solgte dem til fremmede. Hvor ofte tilbragte ikke sønner og døtre af en prins dagen i luksus og velvære for ved natte-tide at se sig hensat til fuldkommen fornedrelse, elendighed og trældom; i går var de prinser, i dag er de fanger; i går var de ærede damer, i dag er de slaver.
  - 7 Det var blandt sådanne stammer, at Muhammad blev sendt ud. I tretten år led Han alle tænkelige prøvelser fra deres side, indtil Han til sidst flygtede fra byen og

emigrerede til Medina. Og alligevel holdt disse mennesker langt fra op, men slog sig sammen, samlede en hær og angreb med det mål at udslætte hver mand, hver kvinde og hvert barn blandt Hans tilhængere. Det var under sådanne omstændigheder og mod sådanne mennesker, at Muḥammad var tvunget til at gribe til våben. Dette er den rene sandhed – vi er ikke tilskyndet af fanatisk hengivenhed, vi søger heller ikke blindt at forsvare, men vi undersøger og beretter ærligt om forholdene. I bør ligeledes retfærdigt overveje følgende: Hvis Kristus Selv var blevet anbragt i lignende omstændigheder og blandt sådanne lovløse og barbariske stammer; hvis Han og Hans disciple tålmodigt havde udholdt enhver form for grusomhed fra deres side; hvis de på grund af denne undertrykkelse var tvunget til at forlade deres hjemland og gå ud i ødemarken; og hvis disse lovløse stammer stædigt blev ved at forfølge dem med det mål at slagte mændene, plyndre deres besiddelser og bemægtige sig deres kvinder og børn – hvordan ville Kristus have behandlet dem? Hvis denne undertrykkelse havde været rettet alene mod Ham, ville Han have tilgivet dem, og en sådan tilgivende handling ville have været yderst acceptabel og prisværdig; men havde Han set, at grusomme og blodtørstige mordere var opsat på at dræbe, plyndre og martre en mængde forsvarsløse sjæle og tage kvinder og børn til fange, ville Han bestemt have forsvaret de undertrykte og holdt undertrykkernes hånd tilbage.

Hvilken indvending kan da rettes mod Muḥammad? Er det dette, at Han ikke, sammen med Sine tilhængere og deres kvinder og børn, anbragte Sig i disse lovløse stammers vold? Desuden var det at befri disse stammer for deres blodtørsthed den største gave, og at tøjle og betvinge dem var ren og skær gavmildhed. Det er som et 8

menneske, der holder et bæger med gift i sin hånd, og lige skal til at drikke den. En kærlig ven ville afgjort slå bægeret i stykker og holde den drikkende tilbage. Hvis Kristus var blevet anbragt i lignende omstændigheder, ville Han uden tvivl have udfriet de mænd, kvinder og børn fra sådanne glubende ulves kløer ved hjælp af en altbesejrende magt.

- 9 Muḥammad kæmpede aldrig mod de kristne; tværtimod, Han behandlede dem med hensynsfuldhed og tildelte dem fuldstændig frihed. I Najran var der en kristen koloni, og den var under Hans omsorg og beskyttelse. Muḥammad sagde: “Skulle nogen krænke deres rettigheder, vil Jeg selv blive hans fjende og vil anklage ham over for Gud.” I de forordninger Han kundgjorde, er det klart fastslået, at jøders og kristnes liv, ejendom og ære er under Guds beskyttelse; at en muslimsk ægtemand ikke må forhindre sin kristne hustru i at gå i kirke, heller ikke tvinge hende til at bære slør; at hvis hun døde, skulle han overgive hendes jordiske rester i en præsts varetægt; og hvis de kristne ønskede at bygge en kirke, skulle muslimerne støtte dem. Endvidere skulle de kristne være fritaget for at kæmpe i tider med krig mellem Islam og dens fjender, medmindre de uopfordret ønskede at slutte sig til og hjælpe muslimerne i kampen i betragtning af den beskyttelse, de nød. Som kompensation for denne fritagelse, skulle de hvert år betale et lille beløb. Der er syv lange forordninger om disse emner, hvoraf kopier af nogle af dem er bevaret i Jerusalem til denne dag.⁸ Dette er ren og skær sandhed og ikke blot min egen påstand; den anden

---

⁸ Jf. Jurjí Zaydán, *Umayyads and 'Abbásids: Being in the Fourth Part of Jurjí Zaydán's History of Islamic Civilization*, trans. D. S. Margoliouth (London: Darf Publishers, 1987), pp. 125-31.

kalifs⁹ forordning befinder sig stadigvæk i Jerusalems ortodokse patriarks varetægt, og sagen er hævet over enhver tvivl. Ikke desto mindre opstod der efter en tid bitterhed og misundelse mellem muslimer og kristne, eftersom der blev begået overtrædelser på begge sider.

Ud over denne sandhed er alt det, som muslimer, kristne eller andre må sige, rent og skært opspind og kommer af fanatisme, uvidenhed eller intens fjendtlighed. For eksempel hævder muslimerne, at månen blev kløvet af Muḥammad og faldt ned på Mekkas bjerg. De forestiller sig, at månen er et lille legeme, som Muḥammad delte i to og kastede én del på et bjerg og den anden del på et andet! Disse historier er fremkaldt af ren fanatisme. På samme måde er de beretninger, som det kristne præsteskab tilvejebringer, og de beskyldninger, som de kommer med, altid overdrevne og ofte grundløse.

Muḥammad kom til syne i hjertet af Hijaz på Den Arabiske Halvø, som var en bar og gold ødemark: sandet, yderst trøstesløs og nogle steder, såsom Mekka og Medina, usædvanligt brændende varm. Dens indbyggere var nomader, de havde ørkenbeboeres moral og levemåde og var fuldstændig berøvet kundskab og lærdom. Selv Muḥammad var analfabet, og Koranen blev oprindeligt skrevet på skulderbladene fra får eller på palmeblade. Udled da fra dette de omstændigheder, som herskede blandt de mennesker, til hvem Muḥammad blev sendt!

Hans første bebrejdelse mod dem var dette: “Hvorfor afviser I Toraen og Evangeliet, og hvorfor nægter I at tro på Kristus og Moses?” Dette udsagn slog dem virkelig hårdt, for de spurgte: “Hvad skal der så siges om vore fædre og forfædre, som ikke tror på Toraen og

---

⁹ ‘Umar.

Evangeliet?” Han svarede: “De var kommet på afveje, og det påhviler jer at forsage dem, som ikke tror på Toraen og Evangeliet, skønt de er jeres egne forfædre.”

- 13 Det var i et sådant land og blandt sådanne barbariske stammer, at en analfabetisk Mand frembragte en Bog, hvori Guds egenskaber og fuldkommenheder, Hans Budbringeres profetskab, Hans religions forskrifter og bestemte kundskabsområder og spørgsmål inden for menneskelig lærdom er blevet forklaret på den mest fuldkomne og udtryksfulde måde.
- 14 Før den, i senere tid, kendte astronoms¹⁰ observationer, det vil sige, fra de første århundreder frem til det 15. århundrede i den kristne æra, var alle matematikere enige om at holde fast ved Jordens centrale position og solens bevægelse. Denne moderne astronom var kilden til den nye teori, der hævdede Jordens bevægelse og solens uforanderlighed. Før hans tid havde alle verdens matematikere og filosoffer fastholdt det ptolemæiske system, og hvem som helst, der mælede et ord imod den, blev anset for uvidende. Det er sandt, at Pythagoras, og Platon i slutningen af sit liv, forstod, at solens årlige gang rundt i dyrekredsen ikke kom fra solen selv, men fra Jordens bevægelse rundt om den, men denne teori blev fuldstændig glemt, og den ptolemæiske teori blev accepteret universelt af alle matematikerne. Men i Koranen blev der åbenbaret et antal vers, som modsagde det ptolemæiske system. Et af dem hentyder til solens fikspunkt og dens bevægelse omkring en akse: “Solen bevæger sig på sit eget faste sted.”¹¹ Ligeledes i et andet vers: “Og hver især

---

¹⁰ Kopernikus.

¹¹ Koranen 36:38.

svømmer i sin egen himmel,”¹² angives bevægelsen af solen, månen, Jorden og de andre himmellegemer. Da Koranen blev udbredt til udlandet, hånedes alle matematikerne den og tillagde opfattelsen uvidenhed. Selv de muslimske teologer, der konstaterede, at disse vers var i modstrid med det ptolemæiske system, var tvunget til at fortolke dem i overført betydning, for det sidstnævnte var accepteret som en ubestridelig kendsgerning, men blev alligevel klart modsagt i Koranen.

Det var ikke før det 15. århundrede af den kristne æra, næsten ni hundrede år efter Muhammad, at nye observationer blev foretaget af en berømt matematiker¹³, at teleskopet blev opfundet, at vigtige opdagelser blev gjort, at Jordens omdrejning og solens fikspunkt blev bevist, og at den sidstnævntes bevægelse omkring en akse ligeledes blev opdaget. Derfor blev det tydeligt, at Koranens eksplicitte tekst var i fuld overensstemmelse med virkeligheden, og at det ptolemæiske system var ren fantasi.

En mangfoldighed af Østens folkeslag blev opfostret i tretten hundrede år under den islamiske Tros skygge. I løbet af middelalderen, mens Europa var sunket til de laveste dybder af barbari, overgik araberne alle andre nationer på Jorden i naturvidenskab og håndværk, matematik, civilisation, regeringsførelse og andre humanistiske videnskaber. Opdrageren og Den Drivende Kraft for Den Arabiske Halvøes stammer og Grundlæggeren af de menneskelige fuldkommenheders civilisation blandt de stridende klaner var et analfabetisk Menneske, Muhammad. Var dette hæderkronede Menneske en universel Opdrager eller ej? Lad os være retfærdige.

---

¹² Koranen 36:40.

¹³ Galileo.

BÁB

- 1 Hvad Báb angår¹⁴ - må min sjæl blive ofret for Ham! – så var det i en ung alder, det vil sige, i Hans velsignede livs femogtyvende år, at Han rejste sig for at forkynde Sin Sag. Blandt shiitterne er det universelt anerkendt, at Han aldrig studerede på nogen skole, ej heller erhvervede Sig lærdom fra en lærer. Dette bevidner hvert eneste menneske i Shiraz. Ikke desto mindre stod Han pludselig frem for folket, udrustet med fuldendt kundskab, og skønt Han bare var købmand, forbløffede Han alle teologerne i Persien. Alene påtog Han sig en opgave, som man næppe kan fatte, for perserne er blevet kendt i hele verden for deres religiøse fanatisme. Dette Strålende Væsen rejste sig med en sådan kraft, at Han rystede fundamentet for Persiens religiøse love, skikke, levemåde, moral og sædvaner og indførte en ny lov, tro og religion. Skønt statens højtstående mænd, hovedparten af folket og de religiøse ledere hver og én rejste sig for at nedbryde og udslette Ham, modstod Han dem egenhændigt og satte hele Persien i bevægelse. Hvor utallige er ikke de teologer, ledere og indbyggere i det land, som med fuldkommen fryd og glæde ofrede deres liv på Hans vej og ilede til martyriets valplads!
- 2 Regeringen, nationen, præsteskabet og prominente ledere søgte at slukke Hans lys, men til ingen nytte. Til sidst steg

---

¹⁴ ‘Abdu’l-Bahá henviser til Báb med Hans titel Haḍrat-i-A‘lá – Hans Hellighed Den Ophøjede – men her vil Han blive betegnet med det navn, Han er kendt under i Vesten.

Hans måne op, Hans stjerne skinnede klart, Hans fundament var sikret, og Hans horisont blev oversvømmet af lys. Han oplærte en stor skare gennem guddommelig undervisning og udøvede en mageløs indflydelse på persernes tankegang, skikke, moral og levemåde. Han kundgjorde de glade tidender om Bahás Sols tilsynekomst for alle Sine tilhængere og beredte dem til tro og vished.

Manifesteringen af så mageløse tegn og mægtige foretagender, den indflydelse Han udøvede på menneskenes tanker og sind, nedlæggelsen af fundamenterne for fremskridt og etableringen af forudsætningerne for succes og velstand fra en ung købmand udgør det største bevis på, at Han var en universel Opdrager – en kendsgerning, som ingen retfærdig person nogensinde ville tøve med at anerkende. 3

BAHÁ'U'LLÁH

- 1 Bahá'u'lláh¹⁵ stod frem på et tidspunkt, hvor Persien var nedsunket i den mørkeste uvidenhed og fortæredes af den mest blinde fanatisme. I har uden tvivl udførligt læst de beretninger, som europæiske historier stiller til rådighed om persernes moral, levemåde og tankegang i løbet af de seneste par århundreder, og disse kræver ingen gentagelse. Lad det være nok at sige, at Persien var sunket ned i så bundløse dybder, at udenlandske rejsende alle beklagede, at et land, der i tidligere tider havde beklædt storhedens og civilisationens tinde, på det tidspunkt var sunket ned i en sådan fornødelse, trøstesløshed og ødelæggelse, og at dets folk var blevet henvist til fuldkommen elendighed.
- 2 Det var på et sådant tidspunkt, at Bahá'u'lláh kom til syne. Hans fader var minister ved hoffet, ikke teolog, og det er velkendt i hele Persien, at Han aldrig studerede ved nogen skole eller omgikkes de lærde og teologerne. Han tilbragte Sit livs tidlige år i den yderste bekvemmelighed og lykke, og Hans ledsagere og kammerater var persere af rang snarere end lærde mænd.
- 3 Så snart Báb åbenbarede Sin Sag, kundgjorde Bahá'u'lláh: "Dette ædle menneske er de retskafnes Herre, og det påhviler alle at vise Ham troskab." Han

---

¹⁵ 'Abdu'l-Bahá henviser her til Bahá'u'lláh med Hans titel Jamál-i-Mubárák (Den Velsignede Skønhed). Han kaldes også Jamál-i-Qidám (Den Ældgamle Skønhed) og Qalam-i-'A'lá (Den Højstes Pen), men Han vil hele vejen blive betegnet som Bahá'u'lláh, den titel, som Han er kendt under i Vesten.

rejste Sig for at udbrede Bábs Sag, idet Han fremførte stærke beviser og afgørende argumenter for Hans sandhed. Skønt nationens teologer havde pålagt den persiske regering at udøve den strengeste opposition; skønt de havde udstedt dekreter, der beordrede massakre, plyndring, forfølgelse og udslettelse af Bábs tilhængere; og skønt folk i hele landet havde påtaget sig at dræbe, brænde og udplyndre dem, og endog pine og plage deres kvinder og børn – på trods af alt dette, tog Bahá'u'lláh del i ophøjelsen af Bábs ord med den yderste standhaftighed og ro. Han søgte heller ikke et øjeblik at skjule Sig, men omgikkes åbent og synligt med Sine fjender, beskæftigede Sig med at fremføre beviser og argumenter og blev kendt for at ophøje Guds Ord. Igen og igen led Han under voldsom modgang, og hvert øjeblik var Hans liv i alvorlig fare.

Han blev lagt i lænker og kastet i et underjordisk fangehul. Hans omfattende nedarvede besiddelser blev fuldstændigt udplyndrede, Han blev landsforvist fire gange fra land til land, og til slut kom Han til at opholde sig i Det Største Fængsel.¹⁶ 4

Til trods for alt dette blev Guds kalden uophørligt opløftet, og Hans Sags ry blev forkyndt vidt og bredt. Han udviste en sådan kundskab, lærdom og sådanne fuldkomnheder, at alle i Persien var forbløffede. Alle de lærde mennesker – ven så vel som fjende – som opnåede Hans nærværelse i Teheran, Bagdad, Konstantinopel, Adrianopel og Akko, modtog et fuldstændigt og overbevisende svar på alle deres spørgsmål. Alle erkendte beredvilligt, 5

---

¹⁶ Bahá'u'lláh blev landsforvist først fra Teheran til Bagdad, så til Konstantinopel (Istanbul), så til Adrianopel (Edirne) og blev indespærret i Akko, "Det Største Fængsel", i 1868, i hvilket område Han gik bort i 1892.

at Han var uforlignelig i enhver fuldkommenhed og enestående i hele verden.

- 6 Det skete ofte i Bagdad, at muslimske, jødiske og kristne teologer og lærde mænd fra Europa samledes i Hans velsignede nærværelse. De stillede hver et forskelligt spørgsmål, og på trods af deres forskelligartede overbevisninger modtog de hver især så fuldstændigt og overbevisende et svar, at de var helt tilfredse. Selv de persiske teologer, der boede i Karbala og Najaf¹⁷ valgte en lærd mand ved navn Mullá Ḥasan 'Amú og sendte ham som deres repræsentant. Han kom ind i Hans velsignede nærværelse og stillede nogle spørgsmål på deres vegne, som Bahá'u'lláh svarede på. Så sagde han: "Teologerne erkender fuldt ud omfanget af din kundskab og dine opnåelser, og det anerkendes af alle, at du er uden ligemand og jævnbyrdig på alle lærdomsfelter. Det er desuden klart, at du aldrig har studeret eller erhvervet denne lærdom. Men teologerne siger, at de ikke er tilfredse med dette og kan ikke anerkende sandheden i din påstand alene på basis af din kundskab og dine opnåelser. De beder dig derfor frembringe et mirakel for at tilfredsstille og overbevise deres hjerter."
- 7 Bahá'u'lláh svarede: "Skønt de ingen ret har til at bede om dette, eftersom det står til Gud at prøve Sine skabninger og ikke til dem at prøve Gud, accepteres og tillades deres forlangende dog i dette tilfælde. Men Guds Sag er ikke en teaterscene, hvor der hver time kan tilbydes en ny forestilling, og hver dag præsenteres et nyt krav. For i modsat fald ville Guds Sag blive til en kastebold for

---

¹⁷ To byer i Irak som indeholder gravmælerne for henholdsvis første og tredje imam fra shia islam, og som er vigtige centre for pilgrimsfærd.

børn.”

“Lad derfor teologerne samles og enstemmigt vælge ét 8
mirakel, og lad dem fastslå på skrift, at så snart det er ble-
vet udført, vil de ikke længere nære nogen tvivl, men vil
alle anerkende og vedgå sandheden i denne Sag. Lad dem
forsegle dette dokument og bringe det til Mig. De skal
fastsætte dette som kriteriet for sandhed: Hvis det bliver
udført, bør de ikke have nogen tvivl tilbage; og hvis ikke,
vil Vi stå tilbage, kendt skyldig i bedrag.”

Den lærde mand rejste sig og svarede: “Der er ikke mere 9
at sige.” Han kyssede Bahá’u’lláhs knæ, selv om han ikke
var en troende, og gik bort. Derpå samlede han teologerne
og overgav dem Bahá’u’lláhs budskab. De rådslog og
sagde: “Denne mand er en troldmand; måske vil han ud-
føre noget trylleri og så vil vi ikke have nogen udvej”, og
så turde de ikke svare.

Men Mullá Hasan ’Amú rapporterede om denne kends- 10
gerning i mange forsamlinger. Han forlod Karbala og tog
til Kermanshah og Teheran, hvor han forsynede alle med
en detaljeret beretning om denne episode og talte om te-
ologernes frygt og passivitet.

Sagen er, at alle Bahá’u’lláhs fjender i Østen anerkendte 11
Hans storhed, anseelse, kundskab og lærdom, og at de på
trods af deres fjendskab refererede til Ham som “den
navnkundige Bahá’u’lláh”.

Denne allerstørste Lysende Skikkelse kom pludselig til 12
syne over Persiens horisont, og alle folk i dét land, hvad
enten de var ministre, teologer eller fra den almene be-
folkning, rejste sig imod Ham med det mest voldsomme
had, idet de påstod, at Han var ude på at tilintetgøre og
udslette deres religion, love, nation og imperium, ligesom
det var blevet sagt om Kristus. Alligevel modstod
Bahá’u’lláh dem alle, helt alene, uden at vakle det

mindste.

- 13 Til sidst sagde de: "Så længe denne mand er i Persien, vil der ikke blive fred og ro. Han skal landsforvises, så Persien igen kan finde hvile." De underkastede derfor Bahá'u'lláh hårde prøvelser, så Han kunne blive tvunget til at bede om tilladelse til at forlade Persien, og de forestillede sig, at Sagens lys ville blive udslukt derved. Men denne forfølgelse afstedkom den modsatte virkning: Sagens ry voksede og dens flamme blev klarere. Indtil da var den kun blevet udbredt inden for Persiens grænser; dette forårsagede, at den spredtes til andre egne. Senere sagde de: "Irak er for tæt ved Persien; vi må sende Ham til fjerntliggende lande." På denne måde fremturede den persiske regering, indtil Bahá'u'lláh blev landsforvist fra Irak til Konstantinopel. Men igen så de, at Han ikke vaklede det mindste. De sagde: "Konstantinopel er en korsvej for forskellige folkeslag og nationer, og der er mange persere der." Derfor foretog de yderligere skridt og fik Ham landsforvist til Adrianopel. Men den flammes intensitet steg mere og mere, og Sagen fik endnu større anseelse. Til sidst sagde perserne: "Ingen af disse lokaliteter var et ydmygende sted: Han skal sendes til et sted, hvor Han vil blive vanæret og underkastet prøvelser og forfølgelser, og hvor Hans slægtninge og tilhængere vil blive udsat for de frygteligste plager". De valgte derfor fængselsbyen Akko, der var forbeholdt oprørere, mordere, tyve og landevejsrøvere, og på denne måde fik de Ham til at omgås sådanne mennesker. Men Guds magt blev gjort åbenbar, for dette fængsel blev midlet til Hans Tros fremme og forherligelsen af Hans Ord. Bahá'u'lláhs storhed blev tydelig derved, at det lykkedes Ham, inde fra et sådant fængsel og under så ydmygende omstændigheder, fuldstændigt at transformere Persiens tilstand, besejre

Sine fjender og over for alle bevise Sin Sags uimodstæelige kraft. Hans ukrænkelige lære spredtes til alle egne, og Hans Sag blev solidt etableret.

I alle provinser i Persien rejste Hans fjender sig med det mest voldsomme had, idet de pågreb og dræbte, slog og brændte, udryddede tusinde husstande og greb til ethvert voldeligt middel for at udslette Hans Sag. På trods af alt dette fremmede Han Sin Sag og udbredte Sin Lære inde fra dette fængsel med mordere, tyve og landevejsrøvere og vækkede mange af Sine mest bitre fjender og gjorde dem til stærke troende. Indflydelsen fra Hans handlinger var sådan, at selv den persiske regering rejste sig fra sin slummer og fortrød, hvad der var blevet anrettet fra de ondsksfulde gejstlige side. 14

Da Bahá'u'lláh ankom til dette fængsel i Det Hellige Land, vågnede forstandige sjæle op til den kendsgerning, at de profetier, som Gud havde givet udtryk for gennem Sine Profeters tungemål to eller tre tusind år tidligere, var blevet virkeliggjort, og at Hans løfter var blevet opfyldt, for Han havde åbenbaret for bestemte Profeter og kundgjort for Det Hellige Land, at Hærskarernes Herre ville vise Sig dér. Alle disse løfter blev opfyldt, og uden Hans fjenders opposition og Hans forvisning og eksil, kan man knap nok forestille sig, hvordan Bahá'u'lláh kunne have forladt Persien og slået Sit telt op i dette hellige land. Hans fjenders hensigt var, at dette fangenskab skulle ødelægge og udslette Hans Sag fuldstændigt, men Hans indespærring blev i stedet for den største bekræftelse og midlet til dens fremme. Guds kalden nåede Østen og Vesten, og strålerne fra Sandhedens Sol oplyste hvert et land. Priset være Gud! Skønt Han var fange, blev Hans telt rejst på Karmelbjerget, og Han bevægede Sig omkring med højeste værdighed. Og hvem der end trådte ind 15

i Hans nærvær, om det var en ven eller en fremmed, udbrød: “Dette er ikke en fange, men en konge!”

16 Straks ved Sin ankomst til fængslet, skrev Han en epistel til Napoleon, som Han sendte via den franske ambassadør, hvis hovedindhold var: “Spørg, hvilken forbrydelse Vi har begået for at blive holdt fanget i dette fængsel.”¹⁸ Napoleon gav ikke noget svar. Så blev en anden epistel afsendt, som er indeholdt i Súriy-i-Haykal, og som i det væsentlige siger: “Oh Napoleon! Siden du har forsømt at agte og svare på Min kalden, skal du miste Dit herredømme og blive reduceret til intet.”¹⁹ Denne epistel blev afsendt til Napoleon med post via César Catafago²⁰ og med Hans landsforviste ledsageres fulde viden. Teksten i denne henvendelse nåede hurtigt hele Persien, for Kitáb-i-Haykal blev på det tidspunkt sendt til hvert et hjørne af det land, og denne henvendelse var inkluderet deri. Dette fandt sted i året 1869, og da denne Súriy-i-Haykal var blevet rundsendt gennem hele Persien og Indien, havde alle de troende den i deres hænder og ventede på resultatet af denne henvendelse. Ikke længe efter, i 1870, blev krigens flamme antændt mellem Tyskland og Frankrig, og skønt ingen på det tidspunkt forudså Tysklands triumf, led Napoleon et rungende nederlag, overgav sig til sine fjender og så sin hæder blive forvandlet til den dybeste fornedrelse.

---

¹⁸ Bahá’u’lláhs første brev til Napoleon den Tredje blev åbenbaret i Adrianopel (se *Epistle to the Son of the Wolf*, oversat af Shoghi Effendi (Wilmette, IL: Bahá’í Publishing Trust, 1988, 2001 printing), p. 45), som Bahá’u’lláh kaldte “det fjerne fængsel”.

¹⁹ Jfr. Súriy-i-Haykal (Súrih of the Temple), p. 138.

²⁰ Sønnen af den franske konsul i Syrien, som ifølge Nabíl-i-A’zam, var tilhænger af Bahá’u’lláh; se H. M. Balyuzi, *Bahá’u’lláh: The King of Glory* (Oxford: George Ronald, 1980), p. 320.

Der blev ligeledes sendt Tavler til andre konger, blandt dem en epistel til Hans Majestæt Násiri'd-Dín Sháh. I den epistel sagde Bahá'u'lláh: "Indkald Mig til din nærværelse og saml alle teologerne, og bed om bevis og vidnesbyrd, så sandhed kan blive skelnet fra vildfarelse."²¹ Hans Majestæt sendte Bahá'u'lláhs epistel til teologerne og overdrog dem denne opgave, men de turde ikke påtage sig den. Så bad han syv af de mest kendte teologer om at svare på denne epistel. Efter en stund sendte de den tilbage og sagde: "Denne mand er modstander af Troen og fjende af kongen." Hans majestæt Shahan af Persien blev stærkt irriteret og sagde: "Dette er en sag om bevis og vidnesbyrd, om sandhed og vildfarelse. Hvad har det at gøre med fjendtlighed mod regeringen? Hvor ynkværdigt, at vi har udvist en sådan respekt for disse teologer, og alligevel kan de ikke engang svare på denne henvendelse."

Alt det, der var nedskrevet i brevene til kongerne, er gået i opfyldelse. Man behøver blot at sammenligne deres indhold med de begivenheder, der er kommet for dagen siden året 1870 for at se, at hver eneste forudsigelse er blevet opfyldt, bortset fra nogle få, som vil åbenbares i fremtiden.

Endvidere tillagde fremmede folkeslag og ikke troende Bahá'u'lláh vidunderlige gerninger. Nogle troede, Han var en helgen, og nogle skrev endda beretninger herom, som for eksempel Siyyid Dávúdí, en sunni teolog fra Bagdad, som forfattede en kort afhandling, hvori han refererede nogle af Bahá'u'lláhs usædvanlige bedrifter i en eller anden sammenhæng. Til denne dag er der folk i hele Østen, som ikke tror på Bahá'u'lláh som en Guds

---

²¹ Jfr. Súriy-i-Haykal, p. 221.

- Manifestation, men som betragter Ham som en helgen og tillægger Ham mirakler.
- 20 For at opsummere så var der ikke en eneste sjæl, om det var ven eller fjende, som opnåede Bahá'u'lláhs nærværelse, der ikke anerkendte og vidnede om Hans storhed. Skønt han måske ikke blev troende, ville han uvægerligt bære vidnesbyrd om Hans storhed. Aldrig så snart viste en person sig for Ham, førend mødet fremkaldte et sådant indtryk, at det i de fleste tilfælde forhindrede ham i at mæle et ord. Hvor ofte skete det ikke, at en bitter fjende i sit hjerte besluttede at sige sådan og sådan, eller argumentere på den og den måde for, når han opnåede Hans nærværelse, blot at opdage at han var forbløffet, fortunlet og hensat til fuldkommen tavshed!
- 21 Bahá'u'lláh studerede aldrig arabisk, havde aldrig en lærer eller en tutor, eller gik i skole. Ikke desto mindre forbløffede Hans sproglige evner både i det talte og det skrevne arabiske, så vel som Hans arabiske Tavler, de mest velartikulerede og dannede blandt de arabiske lærde, og alle anerkendte, at Hans opnåelser i dette var uden lige eller sidestykke.
- 22 Hvis vi omhyggeligt undersøger Toraens tekst, ser vi, at ingen af Guds Manifestationer nogensinde sagde til dem, der fornægtede Dem: "Hvilket mirakel du end skulle ønske, så er jeg rede til at udføre det, og jeg vil bøje mig for en hvilken som helst prøve, du foreslår." Alligevel erklærede Bahá'u'lláh klart i Sin epistel til Shahen: "Saml de gejstlige, og kald Mig til din nærværelse, så beviset og vidnesbyrdet kan blive fastslået."
- 23 I halvtreds år modstod Bahá'u'lláh Sine fjender som et bjerg: De søgte alle at udrydde Ham; de angreb Ham alle; de pønsede på at korsfæste og tilintetgøre Ham tusinder af gange; og i alle de halvtreds år befandt Han Sig i den

største fare.

Hvad Persien angår, som til denne dag forbliver i en så 24
ynkelig og ruineret tilstand, så erkender ethvert vist men-
neske, hvad enten det er inden for eller uden for dets
grænser, og som kender sagens sande tilstand, at dets
fremskridt, dets velstand og dets civilisation fuldstændigt
afhænger af denne læres forkyndelse og udbredelsen af
dette strålende Væsens principper.

I Sin velsignede levetid opdrog Kristus i virkeligheden 25
kun elleve sjæle, hvoraf den største, Peter, ikke desto
mindre fornægtede Ham tre gange, da han blev sat på
prøve. Se, hvordan Kristi Sag derefter, på trods af dette,
blev vidt udbredt over hele Jorden! På denne dag har
Bahá'u'lláh opdraget tusinder af sjæle, som under svær-
dets trussel har opløftet råbet til den højeste himmel "Oh
Du Herlighedernes Herlighed!",²² og hvis ansigter har
skinneth så klart som guld i prøvelsernes smeltedigel. Ud-
led da fra dette, hvad der vil hænde i fremtiden!

Vi skal være retfærdige og anerkende, hvilken Opdrager 26
af menneskeheden Dette Lysende Væsen var, hvilke ma-
geløse tegn Han har givet til kende, og hvilken magt og
kraft der er blevet virkeliggjort i eksistensens verden gen-
nem Ham.

---

²² "Ya Bahá'u'l-Abhá", en påkaldelse af Guds Største Navn (Den Al-
herlige eller Den Mest Herlige).

RATIONELLE BEVISER OG TRADITIONELLE ARGUMENTER FRA DE HELLIGE SKRIFTER

- 1 Lad os tale lidt om beviser ved bordet i dag. Var I kommet til dette velsignede sted i dagene for tilsynekomsten af dette allermest strålende Lys,²³ var trådt ind til Hans nærværs hof og havde betragtet Hans lysende åsyn, ville I have erkendt, at Hans ytring og Hans skønhed ikke havde behov for yderligere bevis. Hvor talrige var ikke de sjæle der, idet de opnåede Hans nærvær, straks blev bekræftet i troen og afstod fra yderligere bevis! Selv de, der var nedsunket i det dybeste had og fornægtelse, bevidnede Bahá'u'lláhs storhed ved mødet med Ham og sagde: "Dette er virkelig et fremragende menneske, men hvor er det beklageligt, at Han fremsætter sådan en påstand! For lige meget hvad Han ellers måtte sige, ville det være acceptabelt."
- 2 Da sandhedens Lysende Stjerne er gået ned, har alle behov for beviser, og derfor har vi været optaget af at give rationelle beviser. Lad os omtale et andet, og dette ubestridelige bevis alene skulle være tilstrækkeligt for enhver retsindig sjæl: Det består i, at dette lysende Væsen fremmede Sin Sag fra Det Største Fængsel, hvorfra Hans lys skinnede, Hans ry omsluttede planeten, og løftet om Hans herlighed nåede både til Østen og Vesten. Til denne dag er noget sådant aldrig forekommet, hvis sagen bliver ærligt undersøgt. Men der er visse sjæle som, selv om de skulle høre ethvert bevis i verden, ikke ville dømme

---

²³ Bahá'u'lláh.

retfærdigt! Regeringer og folkeslag med al deres magt kunne ikke modstå Ham, mens Han alene og på egen hånd, forurettet og indespærret, opnåede, hvad end Han havde påtænkt.

Jeg vil ikke nævne Bahá'u'lláhs mirakler, for tilhøreren 3 kunne sige, at disse blot er traditioner, der måske eller måske ikke er sande. Sådant forholdet det sig også i tilfældet med Evangeliet, hvor beretningerne om Kristi mirakler bliver overleveret til os fra Apostlene og ikke fra andre iagttagere, og fornægtes af jøderne. Hvis jeg ikke desto mindre skulle omtale Bahá'u'lláhs overnaturlige bedrifter, så er de utallige og utvetydigt anerkendt i Østen, endog af nogle af de ikke troende. Men disse beretninger kan ikke være et afgørende bevis eller vidnesbyrd for alle, eftersom tilhøreren kunne sige, at de ikke er faktisk sande, da tilhængere af andre religiøse retninger også gengiver mirakler fra deres ledere. For eksempel skildrer hinduer visse af Brahmans mirakler. Hvordan kan vi vide, at de er falske, og at disse er sande? Hvis disse er gengivne beretninger, så er de andre det også. Hvis disse er blevet bevidnet i vide kredse, så gør det samme sig også gældende. Således udgør den slags beretninger ikke et tilstrækkeligt bevis. Selvfølgelig kan et mirakel være et bevis for øjenvidnet, men selv da kunne det ikke være sikker på, om det, det så, var et sandt mirakel eller ren og skær trolddom. Faktisk er usædvanlige bedrifter blevet tilskrevet visse tryllekunstnere.

Sagen er, at Bahá'u'lláh fremviste noget meget vidunderligt, men vi fortæller ikke om dem, for ikke blot udgør de 4 ikke et bevis og et vidnesbyrd for hele menneskeheden, men de er ikke engang et afgørende bevis for dem, der bevidnede dem, og som kan tilskrive dem magi.

- 5 Derudover har de fleste af de mirakler, der tilskrives Profeterne, en indre mening. For eksempel står der skrevet i Evangeliet, at mørket sænkede sig ved Kristi martyrium, Jorden rystede, Templets forhæng blev revet i to stykker, og de døde rejste sig fra deres grave. Hvis dette var sket i virkeligheden, ville det have været forbløffende. En sådan begivenhed ville uden tvivl være blevet optegnet i tidens krøniker og ville have grebet menneskenes hjerter med forfærdelse. I det mindste ville soldaterne have fjernet Kristus fra korset, eller ville være flygtet. Men da disse begivenheder ikke er blevet registreret i nogen historie, er det klart, at de ikke skal forstås bogstaveligt, men i overensstemmelse med deres indre mening. Vort formål er ikke at benægte, men blot at sige, at disse beretninger ikke udgør et afgørende bevis, og at de har en indre mening – intet andet.
- 6 Følgelig vil vi i dag ved bordet referere til forklaringer af traditionelle argumenter taget fra de Hellige Skrifter, for alt det, vi har omtalt indtil nu, har været rationelle argumenter.
- 7 Fordi dette er stedet for søgen efter sandheden og søgen efter kundskab om det virkelige – det stade, hvorpå de smerteligt tørstende længes efter livets vand, og den kæmpende fisk når ud til havet, hvori en syg sjæl søger den sande læge og får del af guddommelig helbredelse, hvori den fortabte karavane finder sandhedens vej, og det planløse og omflakkende skib når frelsens kyst – så skal den søgende derfor være udrustet med bestemte egenskaber. Først skal den søgende være retsindig og frigjort fra alt undtagen Gud. Den søgendes hjerte skal være fuldstændig rettet mod Den Højeste Horisont og befriet for tomme og selviske ønskers trældom, for disse er hindringer på vejen. Endvidere skal den søgende udholde enhver

modgang, virkeliggøre den yderste renhed og hellighed og give afkald på kærlighed eller had til alle verdens folkeslag, for at kærlighed til én ting ikke skal forhindre den søgende i at undersøge en anden, eller den søgendes had til noget hindre den i at skelne dens sandhed. Dette er stedet for søgen, og den søgende skal være udrustet med disse kvaliteter og egenskaber – det vil sige, indtil den opnår dette stade, vil det være umuligt for den at nå frem til kundskaben om Sandhedens Sol.²⁴

Lad os vende tilbage til vort tema. Alle verdens folkeslag 8 forventer to Manifestationer, som skal være samtidige. Dette er, hvad de alle er blevet lovet. I Toraen bliver jøderne lovet Hærskarernes Herre og Messias. I Evangeliet forudsiges Kristi genkomst og Elias. I Muhammands religion er der løftet om Mahdi og Messias. Det samme gælder for Zarathustras tilhængere og andre, men at tage fat på denne sag ville forlænge vores diskurs. Vi mener, at alle er blevet lovet to på hinanden følgende Manifestationer. Det er blevet profeteret, at gennem disse Tvillingemanifestationer vil Jordan blive en anden Jord; al eksistens vil blive fornyet; den betingede verden vil blive iklædt et nyt livs kappe; retfærdighed og retskaffenhed vil omslutte kloden; had og fjendskab vil forsvinde; hvad der end er årsagen til adskillelse mellem folkeslag, racer og nationer vil blive udsløttet; og det, som sikrer enhed, harmoni og sammenhold, ville blive fremmet. De uagtsomme vil rejse sig fra deres slummer; de blinde vil se; de døve vil høre; de stumme vil tale; de syge vil blive helbredt; de døde vil få liv; og krig vil blive afløst af fred. Fjendskab vil blive forvandlet til kærlighed; de egentlige årsager til strid og splid vil blive fjernet; menneskeheden

---

²⁴ Jfr. Kitáb-i-Íqán (Vishedens Bog), p. 213.

vil opnå sand glæde; denne verden vil afspejle det himmelske Rige; og Jorden derunder vil blive tronen for riget ovenover. Alle nationer vil blive én nation; alle religioner vil blive én religion; hele menneskeheden vil blive én familie og én slægt; alle Jordens egne vil blive som én; racemæssige, nationale, personlige, sproglige og politiske fordomme vil blive udvisket og udslettet; og alle vil opnå evigt liv under skyggen af Hærskarernes Herre.

- 9 Man skal bevise disse Tvillingemanifestationers komme ved henvisning til De Hellige Skrifter og ved logiske slutninger ud fra Profeternes udtalelser. For vor hensigt er at fremlægge argumenter, der er hentet fra De Hellige Skrifter, eftersom rationelle argumenter, der fastslog disse to Manifestationers sandhed, blev præsenteret ved bordet for få dage siden.²⁵
- 10 Daniels Bog fastlægger perioden mellem genopbygningen af Jerusalem og Kristi martyrium til 70 uger,²⁶ for det er gennem Kristi martyrium, at ofringen ophører og alteret ødelægges. Denne profeti refererer til Kristi komme.
- 11 Disse 70 uger begynder med istandsættelsen og genopbygningen af Jerusalem, angående hvilken der blev udstedt fire forordninger af tre konger. Den første var af Cyrus i 536 f.Kr., og denne er optegnet i første kapitel af Ezras Bog. Den anden forordning med hensyn til genopbygningen af Jerusalem blev udstedt af Darius af Persien i 519 f.Kr., og denne er optegnet i det sjette kapitel af Ezras Bog. Den tredje blev udstedt af Artaxerxes i hans syvende regeringsår, det vil sige, i 457 f.Kr., og denne er optegnet i det andet kapitel af Nehemias.

---

²⁵ Se kapitel 8-9 ovenfor.

²⁶ Se Daniels Bog 9:24.

Det, som Daniel sigtede til, er den tredje forordning, som 12
blev udstedt i 457 f.Kr. 70 uger er 490 dage. Hver dag er,
ifølge Bibelens tekst, ét år, for i Toraen står der: “Herrens
dag er ét år.”²⁷ 490 dage er derfor 490 år. Artaxerxes’
tredje edikt blev udstedt 457 dage før Kristi fødsel, og
Kristus var 33 år gammel på tidspunktet for Sit marty-
rium og Sin himmelfart. 33 lagt til 457 giver 490, hvilket
er det tidspunkt Daniel bekendtgjorde for Kristi komme.
Men i Daniels Bog 9:25 udtrykkes dette på en anden 13
måde, det vil sige, som syv uger og 62 uger, hvilket i vir-
keligheden adskiller sig fra det første udsagn. Mange har
ikke vidst, hvordan de skulle forene disse to udsagn.
Hvordan kan man henvise til 70 uger ét sted og 62 uger
og syv uger et andet sted? Disse to udsagn stemmer ikke
overens.

I virkeligheden refererer Daniel til to forskellige datoer. 14
Den ene begynder med Artaxerxes’ edikt, udstedt til Ezra
om at genopbygge Jerusalem, og det svarer til de 70 uger,
som sluttede med Kristi himmelfart, hvor ofring og frem-
bæring af offergaver ophørte gennem Hans martyrium.
Den anden begynder efter fuldførelsen af Jerusalems gen-
opbygning, hvilket er 62 uger indtil Kristi himmelfart.
Genopbygningen af Jerusalem tog syv uger, hvilket svar-
er til 49 år. Syv uger lagt til 62 uger giver 69 uger, og i
den sidste uge fandt Kristi himmelfart sted. Dette fuldender
de 70 uger, og der er derfor ingen modsigelse.

Nu da Kristi komme er blevet bevist gennem Daniels pro- 15
feter, lad os da fastsætte Bahá’u’lláh og Bábs komme.
Indtil nu har vi kun fremlagt rationelle argumenter; lad os
nu vende os til traditionelle.

I Daniels Bog 8:13 står der: “Så hørte jeg en af de hellige 16

---

²⁷ Fjerde Mosebog 14:34; Ezekiel: 4:6.

tale; en anden af de hellige spurgte ham, der talte: 'Hvor længe skal synet gælde om det daglige offer og den ødelæggende forbrydelse og om helligdommen og det herlige land, der overgives til at blive trådt under fode?' Han svarede mig: '2.300 aftener og morgener! Derefter skal helligdommen få sin ret tilbage"', indtil der står: "at synet gælder endetiden". Det vil sige, hvor længe skal denne ulykke, denne ruin, denne ydmygelse og nedgørelse vare? Eller hvornår vil åbenbaringens morgen bryde frem? Så sagde han: "2.300 dage; så vil helligdommen blive rensat". Pointen er, at han fastsætter en periode på 2.300 år, for ifølge Toraens tekst er hver dag ét år. Derfor er der fra datoen for Artaxerxes' edikt om at genopbygge Jerusalem indtil dagen for Kristi fødsel 456 år, og fra Kristi fødsel indtil dagen for Bábs komme er der 1844 år, og hvis 456 år lægges til dette antal, giver det 2.300 år. Det vil sige, opfyldelsen af Daniels vision fandt sted i 1844, og dette er året for Bábs komme. Undersøg teksten i Daniels Bog, og læg mærke til, hvor klart han fastsætter året for Hans komme! Der kunne i virkeligheden ikke være nogen klarere profeti for en Manifestation end dette.

- 17 I Mattæus 24:3 siger Kristus klart, at det, som Daniel mente med denne profeti, var datoen for Hans komme, og dette er verset: "Mens han sad på Oliebjerget, kom hans disciple, da de var alene, hen til ham og sagde: 'Sig os, hvornår dette skal ske, og hvad der er tegnet på dit komme og verdens ende?'" Blandt de ord, Han ytrede som svar, var de følgende: "Når I derfor ser ødelæggelsens vederstyggelighed, der er talt om ved profeten Daniel, stå da på det hellige sted (hvem der end læser dette, lad ham forstå)". Således henviste Han dem til det ottende kapitel i Daniels Bog og antydede, at hvem der end læser det burde begribe, hvornår den tid skal komme. Tænk

over, hvor tydeligt Bábs komme er blevet bestemt i Toraen og i Evangeliet!

Lad os nu fastslå datoen for Bahá'u'lláhs komme ud fra Toraen. Denne dato er beregnet i måneår ud fra Muhammads åbenbaring af Hans mission og udvandring. For i Muhammads religion bruges månekalenderen, og alle forordningerne med hensyn til religiøse højtideligheder er blevet angivet i vendingerne fra den kalender. 18

I Daniels Bog 12:6 står der: "Og én sagde til manden, der var klædt i linned, og som befandt sig på flodens vande: 'Hvor længe varer det, før disse underfulde begivenheder får ende?' Og jeg hørte manden, der var klædt i linned, og som befandt sig på flodens vande, sværge ved Ham som lever evigt, idet han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himlen: 'En tid, to tider og en halv tid; og når Han har gennemført spredningen af det hellige folks kraft, vil alle disse ting blive afsluttet.'" 19

Da jeg allerede har forklaret betydningen af "dag", er ingen yderligere forklaring nødvendig, men lad mig kort sige, at hver af Faderens dage svarer til ét år, og hvert år består af tolv måneder. Således giver tre og et halvt år 42 måneder, og 42 måneder er 1.260 dage, og hver dag i Biblen svarer til ét år. Og det er i selve året 1260 fra Muhammads udvandring, ifølge den muslimske kalender, at Bábs, Bahá'u'lláhs Budbringer, åbenbarede Sin mission. 20

Senere, i vers 11 og 12, står der: "Og fra den tid, hvor det daglige offer bliver afskaffet, og vederstyggeligheden, som skaber trøstesløshed, bliver etableret, går der 1.290 dage. Velsignet er den, der holder ud og når til de 1.335 dage." 21

Begyndelsen af denne måneberegning er fra dagen for proklamationen af Muhammads profetskab i landet Hijaz; og det var tre år efter åbenbaringen af Hans mission, 22

fordi Muḥammads profetskab var skjult i begyndelsen, og ingen kendte til det undtagen Khadíjijh og Ibn-i-Nawfal,²⁸ indtil det blev bekendtgjort offentligt tre år senere. Og det var i året 1290 fra proklamationen af Muḥammads mission, at Bahá'u'lláh bekendtgjorde Sin Åbenbaring.²⁹

- 11 -

KOMMENTAR TIL DET ELLEVTE KAPITEL I JOHANNES' ÅBENBARING

- 1 I Johannes' Åbenbaring 11:1-2 står der: "Og jeg blev givet et rør ligesom en målestav, og englen sagde til mig: 'Rejs dig og mål Guds tempel og alteret og dem, der tilbeder derinde; men udelad templets ydre gård, og mål ikke den, for den er overladt til hedningerne, og de skal trampe den hellige by under fode i 42 måneder.'"
- 2 Med dette rør menes Det Perfekte Menneske, og grunden til at Det bliver sammenlignet med et rør er, at når det sidstnævnte bliver helt frigjort og tømt for sin marv, bliver det i stand til at frembringe vidunderlige melodier. Desuden kommer disse sange og melodier ikke fra selve røret, men fra musikeren, som blæser ind i det. På samme måde er det velsignede Væsens helliggjorte hjerte frigjort fra og tømt for alt undtagen Gud, bryder Sig ikke om og er befriet for tilknytning til enhver selvisk tilbøjelighed, og er intimt bekendt med åndedraget fra den

---

²⁸ Det vil sige, Muḥammads hustru og hendes fætter Varaqih-ibn-i-Nawfal.

²⁹ Eftersom Muḥammad påbegyndte sin offentlige profetgerning ti år før Hijrah'en, stemmer denne dato overens med året 1280 A. H., eller anno 1863.

Guddommelige Ånd. Det, Han ytrer, kommer ikke fra Ham Selv, men fra den fuldendte Musiker og fra guddommelig åbenbaring. Derfor bliver Han sammenlignet med et rør, og det rør er som en stav; det vil sige, det er de svages hjælp og alle dødelige sjæles støtte. Det er Den Sande Hyrdes stav, hvormed Han vogter Sin flok og fører den omkring på Rigets græsgange.

Så siges det, at englen tiltalte Ham og sagde: “Rejs dig og opmål Guds tempel, og alteret og dem, der beder derinde”; det vil sige, vej og mål. At måle er at bestemme kvantiteten af en ting. Således sagde englen: “Vej Det Allerseligste, og alteret og dem der beder derinde” – det vil sige, undersøg deres sande tilstand; find ud af deres rang og stade, deres opnåelser, deres fuldkommenheder, deres adfærd og deres egenskaber; og gør dig bekendt med de hellige sjæles mysterier, som forbliver på renhedens og hellighedens stade i Det Allerseligste.

“Men udelad templets ydre gård, og mål ikke den, for den er overladt til hedningerne.” Da Jerusalem blev erobret i begyndelsen af det syvende århundrede i den kristne æra, blev Det Allerseligste – det vil sige, den bygning, som Salomon havde rejst – bevaret i det ydre, men dets ydre forgård blev taget og givet til hedningerne.

“Og den hellige by skal de træde under fode i 42 måneder”; det vil sige, hedningerne vil indtage og undertrykke Jerusalem i 42 måneder, eller 1.260 dage, eller – hver dag svarende til et år – 1.260 år, som er varigheden af Koranens Guddommelige Ordning. For ifølge Bibelens tekst er hver dag et år, som det siges i Ezekiel 4:6: “Du skal bære Judas Hus’ uretfærdighed i 40 dage; én dag for hvert år pålægger jeg dig.”

Dette er en profeti om varigheden af Islams Guddommelige Ordning, da Jerusalem blev trådt under fode, hvilket

betød, at den var vanæret, mens Det Allers Helligste forblev bevaret, bevogtet og æret. Denne tingenes tilstand fortsatte indtil året 1260. Disse 1.260 år er en profeti, der vedrører Bábs komme, "Porten", der fører til Bahá'u'lláh, hvilket skete i året A.H. 1260. Da perioden på de 1260 år er blevet fuldført, begynder Den Hellige By Jerusalem nu at trives og blomstre igen. Enhver, der så Jerusalem for 60 år siden, og som ser den igen i dag, vil erkende, i hvilken grad den er kommet til at trives og blomstre, og hvordan den har genvundet sin ære.

- 7 Dette er den ydre betydning af disse vers i Johannes' Åbenbaring, men de har også en indre fortolkning og symbolsk betydning, der er som følger. Guds religion består af to dele: Den ene er selve fundamentet og tilhører det åndelige rige; det vil sige, det angår de åndelige dyder og guddommelige egenskaber. Denne del tillader hverken ændring eller forandring: Det er Det Allers Helligste, som udgør essensen af Adams, Noas, Abrahams, Moses', Kristi, Muḥammads, Bábs og Bahá'u'lláhs religion, og som vil vare gennem alle de profetiske Guddommelige Ordninger. Den vil aldrig blive ophævet, for den består af mere åndelig end materiel sandhed. Det er tro, kundskab, vished, retfærdighed, fromhed, ophøjet tankegang, pålidelighed, kærlighed til Gud og godgørelse. Det er barmhjertighed med de fattige, hjælp til de undertrykte, gavmildhed over for de trængende og opmuntring til de faldne. Det er renhed, frigjorthed, ydmyghed, overbærenhed, tålmodighed og standhaftighed. Disse er guddommelige egenskaber. Disse bud vil aldrig blive ophævet, men vil stå ved magt og have virkning i al evighed. Disse menneskelige dyder bliver fornyet i enhver Guddommelig Ordning; for ved slutningen af enhver Guddommelig Ordning forsvinder substansen i ånden i Guds lov, der

består af de menneskelige dyder, og kun formen fastholdes.

Ved slutningen af den mosaiske Guddommelige Ordning, 8
som faldt sammen med Kristi komme, forsvandt Guds sande religion derfor fra jødernes midte og efterlod en form uden ånd. Det Allerselligste fandtes ikke mere, men templets ydre gård – der betegner religionens ydre form – faldt i hedningernes hænder. På samme måde findes selve hjertet i Kristi religion, som består af de største menneskelige dyder, ikke mere, men dens ydre form er forblevet i hænderne på præster og munke. Ligeledes findes fundamentet for Muḥammads religion ikke mere, men dens ydre form forbliver i hænderne på muslimske gejstlige.

Men de fundamentet for Guds religion, som er åndelige 9
og består af menneskelige dyder, er aldrig genstand for ophævelse, men er evige og evigtvarende og bliver fornyet i alle profetiske Guddommelige Ordninger.

Den anden del af Guds religion, som vedrører den fysiske 10
verden, og som angår sådanne emner som faste; bøn; tilbedelse; ægteskab; skilsmisse; frigivelse af slaver; retslige kendelser; transaktioner; straf og afstraffelser for mord, overfald, tyveri og overlast bliver ændret og forandret i alle profetiske Guddommelige Ordninger og kan ophæves – for fremgangsmåder, transaktioner, afstraffelser og andre love er nødt til at ændres i overensstemmelse med tidens krav.

Det, der menes med udtrykket “Det Allerselligste”, er 11
den åndelige lov, som aldrig kan ændres eller ophæves, og det, der menes med “Den Hellige By”, er den materielle lov, som faktisk kan ophæves; og denne materielle lov – Den Hellige By – skulle blive trådt under fode i 1260 år.

- 12 “Og jeg vil lade mine to vidner, klædt i sæk, profetere i 1260 dage.”³⁰ Med disse to vidner sigtes der til Muhammad, Guds Budbringer, og ’Alí, søn af Abú Tálíb. I Koranen siges det, at Gud tiltalte Muhammad og sagde: “Vi gjorde Dig til et vidne, en budbringer og en formaner”³¹; det vil sige, Vi har indsat Dig som én, der bærer vidnesbyrd, som videregiver de glade tidender om det, som skal komme, og som advarer om Guds vrede. Et “vidne” betyder én, ved hvis bekræftelse sagen bliver sikret. Disse to vidners bud skulle følges i 1260 dage, med hver dag svarende til et år. Muhammad var roden og ‘Alí var grenen ligesom Moses og Joshua. Det siges, at de var “klædt i sæk”, hvilket betyder, at de ikke så ud til at have en ny klædning på, men en gammel. Med andre ord, de ville til at begynde med forekomme uden betydning i andre folkeslags øjne, og deres Sag ville ikke synes ny. For de åndelige principper i Muhammads religion svarer til Kristi åndelige principper i Evangeliet, og Hans materielle bud svarer for størstedelens vedkommende til Toraens. Dette er symbolikken i den gamle klædning.
- 13 “Dette er de to oliventræer, og de to lyseholdere, der står foran Jordens Gud.”³² Disse to Sjæle er blevet sammenlignet med oliventræer, eftersom alle lamper på den tid blev tændt om aftenen med olivenolie. Med andre ord, disse er de to Sjæle fra hvem den guddommelige visdoms olie – som er årsagen til verdens oplysning – vil komme til syne, og gennem hvem Guds lys vil skinne klart og strålende. Således er de også blevet sammenlignet med lyseholdere. Lyseholderen er lysets nøjagtigt angivne

---

³⁰ Johannes’ Åbenbaring 11:3.

³¹ Koranen 48:8.

³² Johannes’ Åbenbaring 11:4.

udgangspunkt og stedet, hvorfra det udstråler. På samme måde ville vejledningens lys skinne strålende fra disse lysende Åsyn.

De “står foran Gud” – det vil sige, de har rejst sig for Hans tjeneste og opdrager Hans skabninger. De opdrog, som eksempel, de barbariske ørkenstammer, der boede på Den Arabiske Halvø, så de fik dem til at nå de højeste tinder af menneskelig civilisation på den tid og til at sprede deres ry og berømmelse over hele verden. 14

“Og hvis noget menneske vil gøre dem fortræd, står der ild ud af deres mund og fortærer deres fjender.”³³ Dette betyder, at ingen sjæl vil være i stand til at modstå deres magt. Det vil sige, at skulle noget menneske søge at undergrave deres lære eller deres lov, ville det blive besejret og overvundet ved hjælp af den lov, om den er delvis eller i sin helhed, som kommer fra deres munde. Med andre ord ville de udstede en befaling, der ville tilintetgøre enhver fjende, som forsøgte at skade eller modsætte sig dem. Og sådan skete det, for deres modstandere blev alle besejret, spredt og tilintetgjort, og disse to vidner blev uadtil hjulpet af Guds magt. 15

”De har magt til at lukke himlen, så der ikke falder regn i den tid, hvor de profeterer.”³⁴ Dette betyder, at de vil regere enerådende i den tidsalder. Med andre ord, Muhammads lov og lære, og ‘Alís fremstilling og kommentarer er en himmelsk nådegave. Skulle de ønske at skænke denne nåde, er det i deres magt at gøre dette, og skulle de ønske det anderledes, vil ingen regn falde, og med “regn” menes her den udstrømmende nåde. 16

“De har magt over vandene, så de kan forvandle dem til 17

---

³³ Johannes’ Åbenbaring 11:5.

³⁴ Johannes’ Åbenbaring 11:6.

- blod.”³⁵ Dette betyder, at Muḥammads profetskab var lig Moses’ profetskab, og ‘Alís magt lig Joshuas. Det vil sige, det var i deres magt, havde de ønsket det således at forvandle Nilens vande til blod for egypterne og fornægterne – eller, med andre ord, som konsekvens af deres uvidenhed og stolthed at forvandle det, som var kilden til deres liv, til årsagen til deres død. Således blev Faraos og hans folks herredømme, rigdom, og magt, som var kilden til den nations liv, som resultat af deres opposition, fornægtelse og stolthed, selve årsagen til deres død, ruin, ødelæggelse, fornedrelse og elendighed. Derfor har disse to vidner magt til at tilintetgøre nationer.
- 18 “Og ramme Jordan med enhver tænkelig plage, så ofte de vil.”³⁶ Dette betyder, at de også ville blive udrustet med ydre magt og herredømme, at de kan opdrage uretfærdighedens udøvere og dem, der personificerer undertrykkelse og tyranni. For Gud havde givet disse to vidner både ydre styrke og indre kraft, og det er derfor, de reformerede og opdrog de onde, de blodtørstige og lastefulde ørkenarabere, der var som glubske ulve og vilde dyr.
- 19 “Og når de har aflagt deres vidnesbyrd”³⁷ – det vil sige, når de har opnået det, som de blev befalet og har givet det guddommelige budskab, og fremmet Guds religion, og udbredt Hans himmelske lære, sådan at tegnene på åndeligt liv kunne åbenbares i menneskenes sjæle, lyset fra menneskelige dyder kunne skinne og disse ørkenstammer kunne opnå væsentlige fremskridt.
- 20 “Dyret, der stiger op af den bundløse afgrund, skal føre krig imod dem og skal sejre over dem og dræbe dem.”³⁸

---

³⁵ Johannes’ Åbenbaring 11:6.

³⁶ Johannes’ Åbenbaring 11:6.

³⁷ Johannes’ Åbenbaring 11:7.

³⁸ Johannes’ Åbenbaring 11:7.

Med dette dyr menes Umayyaderne, som gik løs på disse vidner fra fejltagelsens afgrund. Og det skete virkelig, at Umayyaderne gik løs på Muhammands religion og ‘Alís sandhed, der består i kærlighed til Gud.

“Dyret førte krig mod disse to vidner.”³⁹ Med dette sigtes 21
til åndelig krig, hvilket betyder, at dyret ville handle i fuldstændig modsætning med disse to vidners lære, adfærd og karakter i en sådan grad, at de dyder og fuldkomneneder, som var blevet udbredt blandt folkeslagene og nationerne ved hjælp af deres magt, ville forsvinde fuldstændigt, og de dyriske egenskaber og kødelige lyster ville være fremherskende. Derfor ville dette dyr føre krig mod dem og ville vinde herredømme, hvilket betyder, at fejltagelsens mørke, forkyndt af dette dyr, ville herske i hele verden og ihjelslå disse to vidner – det vil sige, det ville udslukke deres åndelige liv midt iblandt folket, udslutte deres guddommelige love og læresætninger, træde Guds religion under fode og intet lade tilbage, undtagen et dødt og sjælløst legeme.

“Og deres døde lig skal ligge på gaden i den store stad, 22
som i åndelig forstand kaldes Sodoma og Egypten, og hvor også deres Herre blev korsfæstet.”⁴⁰ Med “deres lig” menes Guds religion, og med “gaden” at de blev udstillet til offentlig beskuelse. “Sodoma og Egypten, hvor også deres Herre blev korsfæstet” refererer til landet Syrien og specielt til Jerusalem, for Umayyaderne havde deres magtbase i dette land, og det var her, at Guds religion og den guddommelige lære først forsvandt og efterlod et sjælløst legeme. “Deres lig” henviser til Guds religion, som blev tilbage som et dødt og sjælløst legeme.

---

³⁹ Johannes’ Åbenbaring 11:7.

⁴⁰ Johannes’ Åbenbaring 11:8.

- 23 “Og mennesker af alle folk og stammer og tungemål og folkeslag skal se deres lig i tre og en halv dag, og ikke tillade, at deres lig lægges i graven.”⁴¹ Som det allerede er forklaret, betegner tre og en halv dag i De Hellige Skrifers terminologi tre et halvt år, og tre år og et halvt år repræsenterer 42 måneder, og 42 måneder – 1.260 dage. Eftersom hver dag ifølge Bibelens eksplicite tekst svarer til ét år, betyder dette at i 1.260 år, som er varigheden af Koranens Guddommelige Ordning, ville nationerne, stammerne og folkeslagene beskue deres legemer; det vil sige, de ville holde Guds religion for øje, men ville ikke handle i overensstemmelse med den. Alligevel ville de ikke tillade disse legemer – Guds religion – at blive lagt til hvile i graven. Det vil sige, de ville holde fast i dens ydre form og ikke lade den helt forsvinde fra deres midte, og heller ikke tillade legemet at blive helt nedbrudt og tilintetgjort. De ville snarere svigte dens virkelighed, mens de udadtil bevarede dens navn og minde.
- 24 Det, der menes her, er de stammer, folkeslag og nationer, som var samlet under Koranens skygge. Det er dem, der ikke ville tillade Sagen og Guds religion at blive nedbrudt og tilintetgjort udadtil. Således blev en form for bøn og faste praktiseret blandt dem, men selve fundamentet for Guds religion, som er en prægtig karakter, retskaffen adfærd og kundskaben om de guddommelige mysterier, var forsvundet; lyset fra menneskelige dyder, som udgår fra kærlighed til og kundskab om Gud, var blevet udslukt; mørket fra undertrykkelse og tyranni, fra kødelige lyster og sataniske egenskaber var fremherskende; og Guds religions legeme var ligesom en død krop udstillet til offentlig beskuelse.

---

⁴¹ Johannes' Åbenbaring 11:9.

I 1.260 dage, hvor hver dag er ét år – det vil sige, inden 25
for varigheden af den islamiske Guddommelige Ordning
– var alt det, som disse to Personer havde etableret som
fundamentet for Guds religion, blevet sat over styr af de-
res tilhængere. I en sådan udstrækning var sporene af
menneskelige dyder – som er Guds gaver, og som ud-
gjorde denne religions ånd – udslettet, at sandfærdighed,
retfærdighed, kærlighed, harmoni, renhed, hellighed, frig-
jorthed og alle de himmelske egenskaber forsvandt fra
deres midte, og det, der var tilbage af religionen, var blot
bøn og faste. Denne tilstand varede i 1.260 år, hvilket
svarer til Koranens Guddommelige Ordning. Det var som
om disse to Personer var afgået ved døden, og deres lege-
mer var efterladt uden en sjæl.

“Og de, der bor på Jorden, skal glæde sig og fryde sig 26
over, hvad der skete med dem og sende hinanden gaver;
for disse to profeter havde været en plage for dem, der
bor på Jorden.”⁴² Med “dem, der bor på Jorden” menes
andre folkeslag og nationer, såsom de, der bor i Europa
og fjerne asiatiske lande, som, da de så, at Islams karakter
havde ændret sig fuldstændigt; at Guds religion var ble-
vet svigtet; at dyd, anstændighed og ære var forsvundet;
og at viljestyrke var blevet undergravet, glædede sig over,
at muslimernes moral var blevet korruperet, og at de
derfor stod til at blive besejret af andre nationer. Og dette
skete virkelig på den mest iøjnefaldende måde. Se blot,
hvordan dette folk, som engang udøvede overlegen magt,
er blevet ydmyget og undertvunget!

De andre nationer “skal sende hinanden gaver”, hvilket 27
betyder, at de ville hjælpe hinanden, for “disse to profeter
havde været en plage for dem, der boede på Jorden”; det

---

⁴² Johannes' Åbenbaring 11:10.

vil sige, de kuede og undertrykte de andre folkeslag og nationer på Jorden.

- 28 “Og efter de tre og en halv dags forløb kom der livsånd fra Gud ind i dem, og de rejste sig op på deres fødder; og stor frygt greb dem, der så dem.”⁴³ Tre dage og en halv, som vi tidligere har forklaret, er 1.260 år. Disse to Personer, hvis kroppe lå sjælløse – det vil sige, den lære og religion, som Muhammad havde etableret, og som ‘Alí havde arbejdet for, hvis virkelighed var forsvundet, og hvoraf kun en tom form var tilbage – havde igen fået skænket ånd. Det vil sige, Guds religions åndelighed, som var blevet til materialitet, dyderne, som var blevet til laster, kærlighed til Gud der var blevet til had, lyset som var blevet til mørke, de guddommelige egenskaber der var blevet til sataniske egenskaber, retfærdigheden der var blevet til tyranni, nåden der var blevet til ondskab, oprigtigheden der var blevet til hykleri, vejledningen der var blevet til fejltagelse, renheden der var blevet til sanselighed – alle disse guddommelige læresætninger, himmelske dyder og fuldkommenheder og åndelige gaver – var efter tre og en halv dag (som i De Hellige Skrifers terminologi er 1.260 år) blevet fornyet ved Bábs komme og ved Quddús’ loyalitet.
- 29 Derfor svævede hellighedens briser blidt, sandhedens lys skinnede, det livgivende forår meldte sin ankomst, og vejledningens morgen brød frem. Disse to døde legemer blev igen vækket til live, og disse to prægtige skikkelser – den ene var Grundlæggeren og den anden fortaleren – rejste sig og var som to lyseholdere, for de oplyste hele verden med sandhedens lys.
- 30 “Og de hørte en høj røst fra himlen sige til dem: ‘Kom

---

⁴³ Johannes’ Åbenbaring 11:11.

herop! Og de steg op til himlen i en sky,”⁴⁴ hvilket betyder, at de hørte Guds stemme fra den usynlige himmel, der sagde: “I har udført alt, hvad der blev krævet med hensyn til at opdrage folket og overbragt de glade tider om det, som skal komme. I har afleveret Mit budskab til folket, opløftet Sandhedens kalden og fuldbyrdet enhver af jeres pligter. Nu skal I ligesom Kristus lægge jeres liv på Den Elskedes vej og lide en martyrs død.” Og så gik både Virkelighedens Sol og Vejledningens Måne⁴⁵ ned, lig Kristus, under det yderste offers horisont og steg op til Himlens rige.

“Og deres fjender så dem.”⁴⁶ Det vil sige, mange af deres fjender erkendte efter deres martyrium deres stades op-højethed og deres dyders fortræffelighed og vidnede om deres storhed og deres fuldkommenheder. 31

“Og i samme stund kom der et stort jordskælv, så en tiendedel af byen styrtede sammen. Ved det jordskælv blev der dræbt 7.000 mennesker.”⁴⁷ Dette jordskælv skete i Shiraz efter Bábs martyrium. Byen blev kastet ud i oprør, og mange mennesker blev dræbt. Endvidere fulgte der stor uro på grund af sygdomme, kolera, varemangel, hungersnød, sult og andre lidelser – en ophidselse, hvis lige man aldrig før havde været vidne til. 32

“Og de andre blev grebet af frygt og gav Himlens Gud ære.”⁴⁸ Da jordskælvet fandt sted i Fars, græd og klagede de overlevende dag og nat og var optaget af at prise og bønfalde Gud. Så stor var deres frygt og uro, at de ikke kunne finde hverken rist eller ro om natten. 33

---

⁴⁴ Johannes' Åbenbaring 11:12.

⁴⁵ Báb og Quddús.

⁴⁶ Johannes' Åbenbaring 11:12.

⁴⁷ Johannes' Åbenbaring 11:13.

⁴⁸ Johannes' Åbenbaring 11:13.

- 34 “Den anden ve er forbi; snart kommer den tredje ve.”⁴⁹ Den første ve var Guds Apostels komme, Muḥammad, ‘Abdu’lláhs søn, fred være med Ham. Den anden ve var Bábs komme, til Ham være herlighed og lovprisning. Den tredje ve er den store dag for Hærskarernes Herres komme og åbenbaringen af Den Lovede Skønhed. Forklaring af dette indhold gives i det tredivte kapitel af Ezekiels Bog, hvor det siges: “Herrens ord kom til mig således: Menneskesøn, profetér og sig: Så siger den Herre Herren: jamrer: “Ak, hvilken dag!” Thi dagen er nær, ja, nær er Herrens dag.”⁵⁰ Det er derfor åbenbart, at veens dag er Herrens dag; for på den dag kommer veen over de uagtsomme, synderne og de uvidende. Det er derfor, det siges: “Den anden ve er forbi; og se, den tredje ve kommer hurtigt.” Denne tredje ve er dagen for Bahá’u’lláhs tilsynekømt, Guds Dag, og den er nær ved dagen for Bábs tilsynekømt.
- 35 “Og den syvende engel blæste i sin basun, der lød der i himlen høje røster, som sagde: Verdensherredømmet er nu blevet vor Herres og hans Salvedes, og han skal være konge i evighedernes evigheder.”⁵¹ Den engel henviser til menneskesjæle, som er blevet udrustet med himmelske egenskaber og skænket en englelig karakter og natur. Stemmer vil blive opløftet og tilsynekømt af den guddommelige Manifestation vil blive kundgjort og forkyndt vidt og bredt. Det vil blive bekendtgjort, at denne dag er Hærskarernes Herres komme, og denne Guddommelige Ordning Det Guddommelige Forsyns barmhjertige Guddommelige Ordning. Det er blevet lovet og optegnet i alle

---

⁴⁹ Johannes’ Åbenbaring 11:14.

⁵⁰ Ezekiel 30:1-3.

⁵¹ Johannes’ Åbenbaring 11:15.

De Hellige Bøger og Skrifter, at på denne Guds Dag vil Hans guddommelige og åndelige herredømme blive grundfæstet, verden vil blive fornyet, en ny ånd vil blive pustet ind i skabelsens legeme, det guddommelige forår vil blive bebudet, barmhjertighedens skyer vil regne ned, Sandhedens Sol vil skinne, de livgivende briser vil blæse: Menneskehedens verden vil blive iført en ny klædning; Jordens overflade vil blive lige som det højeste paradis; menneskeheden vil blive opdraget; krig, uenighed, strid og stridbarhed vil forsvinde; sandfærdighed, retskaffenhed, fred og gudfrygtighed vil sejre; kærlighed, sammenhold og harmoni vil omslutte verden; og Gud vil herske til evig tid – det vil sige, der vil blive oprettet et åndeligt og evigtvarende herredømme. Sådan er Guds Dag. For alle de dage, der er kommet og gået, var Abrahams, Moses', Kristi, eller alle de andre Profeters dage, men denne dag er Guds Dag, eftersom Sandhedens Sol vil skinne deri med den allerstørste intensitet og stråleglans.

Og de 24 ældste, som sad foran Gud på deres troner, knælede med panden mod jorden og tilbad Gud og sagde: "Vi takker Dig, Herre Almægtige Gud, som er og var, og skal komme; fordi Du har taget Din store magt til Dig, og har regeret."⁵² I enhver Guddommelig Ordning har der været tolv udvalgte; på Josefs tid var der tolv brødre, på Moses' tid var der tolv overhoveder eller ledere af stammerne; på Kristi tid var der tolv Apostle; og på Muhammands tid var der tolv Imamer. Men i denne strålende Åbenbaring er der 24 sådanne sjæle, det dobbelte antal af alle de andre,

36

---

⁵² Johannes' Åbenbaring 11:16-17.

for sådan kræver dens storhed det.⁵³ Disse hellige sjæle befinder sig i Guds nærvær siddende på deres troner, hvilket betyder, at de hersker til evig tid.

- 37 Disse 24 ærefulde sjæle bøjer sig, skønt de er indsat på det evigtvarende herredømmes trone, ikke desto mindre i tilbedelse for, er ydmyge og lydige over for Guds universelle Manifestation og siger: “Vi takker Dig, Herre Almægtige Gud, som er, og var, og skal komme; fordi Du har taget Din store magt til Dig og har regeret.” Det vil sige, Du vil kundgøre alle Dine læresætninger, samle alle Jordens mennesker under Din skygge og bringe alle mennesker sammen under ét enkelt telt. Og skønt herredømme altid har tilhørt Gud, og Han til evig tid har været og for evigt vil fortsætte med at være Den Højeste Herre, er henvisningen i dette tilfælde til herredømmet, der hører til Manifestationens eget Selv, Han, som vil kundgøre sådanne love og læresætninger, som er selve ånden i menneskehedens verden og årsagen til evigtvarende liv. Den universelle Manifestation vil betvinge verden gennem en åndelig kraft, ikke ved krig eller strid. Han vil smykke verden med fred og harmoni, ikke med sværd og spyd. Han vil oprette dette guddommelige herredømme gennem ægte kærlighed, ikke ved hjælp af militær magt. Han vil fremme denne guddommelige lære gennem venlighed og venskab, ikke med vold og våben. Selv om disse nationer og folkeslag er endog som ulven og lammet, leoparden og kiddet og spædbarnet og giftslangen, med hensyn

---

⁵³ “Med hensyn til de fireogtyve ældste: Mesteren erklærede i en Tavle, at det er Báb, Den Levendes atten bogstaver og fem andre, som ville blive kendt i fremtiden.” (Fra et brev dateret 22. juli 1943, skrevet på vegne af Shoghi Effendi til en enkelt troende.)
‘Abdu’l-Bahá identificerede i et brev én af de resterende fem som Hájí Mírzá Muḥammad-Taqí Afnán, Vakílu’d-Dawlih.

til deres forskelligartede forhold, uligheden i deres vaner og karakter og diversiteten i deres religioner og racer, så vil Han opdrage dem, så de vil omfavne hinanden, omgås og betro sig til hinanden. Racemæssig modvilje, religiøs fjendtlighed og nationale rivaliseringer vil blive fuldstændig udvisket, og alle vil opnå fuldkomment fællesskab og fuldstændig harmoni under skyggen af Det Velsignede Træ.

“Og folkeslagene rasede”, for Din lære var i modstrid med de andre nationers selviske ønsker, “og Din vrede er opstået,”⁵⁴ hvilket betyder, at alle led alvorlige tab for at have fejlet i at følge Dine råd, formaninger og læresætninger; de blev berøvet den evige nåde; og de blev tilslørede for lyset fra Sandhedens Sol. 38

“Og den time, da de døde skal dømmes”⁵⁵ betyder, at den time er kommet, hvor de døde – det vil sige, de som er berøvet Guds kærligheds ånd og blottet for det liv, som er helligt og evigtvarende – skal dømmes med retfærdighed, hvilket betyder, at hver og én skal opløftes i overensstemmelse med deres værd og evne, og at sandheden skal blive fuldt ud åbenbaret med hensyn til hvilke dybder af fornedrelse, de indtager i denne eksistensens verden, og hvordan de i virkeligheden skal tælles blandt de døde. 39

“Og du skal belønne Dine tjenere, profeterne, og de hellige og dem, der frygter Dit navn, både små og store”;⁵⁶ det vil sige, at Du vil udvælge de retfærdige til Din grænseløse nåde, få dem til at skinne endog som himmelske stjerner over Din ældgamle herligheds horisont, og 40

---

⁵⁴ Johannes' Åbenbaring 11:18.

⁵⁵ Johannes' Åbenbaring 11:18.

⁵⁶ Johannes' Åbenbaring 11:18.

hjælpe dem til at fremvise en sådan adfærd og karakter, så at det oplyser menneskehedens verden og bliver midlet til vejledning og kilden til evigtvarende liv i det guddommelige Rige.

41 “Og Du skal tilintetgøre dem, der tilintetgør Jorden.”⁵⁷

Det vil sige, Du vil berøve de uagtsomme fuldstændigt; for de blindes blindhed vil blive stillet til skue, og synet hos dem, der ser, vil blive åbenbart; uvidenheden og tåbeligheden hos fejltagelsens talsmænd vil blive erkendt, og de ret vejledtes kundskab og visdom vil blive åbenbar; og således vil de, der tilintetgør, blive tilintetgjort.

42 “Og Guds tempel blev åbnet i himlen.”⁵⁸ Dette betyder,

at det guddommelige Jerusalem er kommet til syne, og Det Allerhelligste er blevet åbenbart. Blandt den sande kundskabs folk henviser Det Allerhelligste til essensen af Guds religion og Hans sande lære, som er forblevet uændret gennem alle de profetiske Guddommelige Ordninger, som det tidligere er blevet forklaret, mens Jerusalem omfatter Guds religions virkelighed, som er Det Allerhelligste, så vel som alle lovene, gensidige forhold, ritualer og materielle forordninger, der udgør byen. Det er derfor, den kaldes det himmelske Jerusalem. I løbet af Sandhedens Sols Guddommelige Ordning vil Guds lys skinne med den højeste glans, og således vil essensen af den guddommelige lære blive virkeliggjort i eksistensens verden, uvidenhedens og tåbelighedens mørke vil blive spredt, verden vil blive en anden verden, åndelig oplysning vil omslutte alle, og herfra vil Det Allerhelligste komme til syne.

---

⁵⁷ Johannes' Åbenbaring 11:18.

⁵⁸ Johannes' Åbenbaring 11:19.

“Og Guds tempel blev åbnet i himlen.”⁵⁹ Dette betyder, 43
at gennem udbredelsen af denne guddommelige lære, af-
sløringen af disse himmelske mysterier, og Sandhedens
Sols daggry, vil fremskridtets og fremgangens porte blive
slået op til alle sider og tegnene på himmelske velsignel-
ser og gaver vil blive gjort tydelige.

“Og hans pagts ark kom til syne i hans tempel.”⁶⁰ Dette 44
betyder, at Hans Pagts Bog vil komme til syne i Hans Je-
rusalem, Testamentets Tavle vil blive nedskrevet, og hen-
sigten med Pagten og Testamentet vil blive åbenbar.
Guds kalden vil genlyde overalt i Østen og Vesten, og
Jorden vil blive fyldt med Guds Sags navnkundighed. De,
der overtræder Pagten, vil blive ydmyget og fornæret, og
de trofaste vil opnå hæder og ære, for de holder fast ved
Pagts Bog og går beslutsomme og uden vaklen på Te-
stamentets sti.

“Og der kom lyn, og bulder og tordenbrag og et jordskælv 45
og store hagl”,⁶¹ hvilket betyder, at der efter fremkomsten
af Pagts Bog vil blive en mægtig storm, guddommelig
vrede og forbitrelses lyn vil glimte, tordenen fra overtræ-
delsen af Pagten vil bryde løs, tvivlens skælven vil ryste
Jorden, pinslernes hagl vil regne ned på dem, der krænker
Pagten, og de, der påstår at tro, vil blive underkastet mod-
gang og prøvelser.

---

⁵⁹ Johannes' Åbenbaring 11:19.

⁶⁰ Johannes' Åbenbaring 11:19.

⁶¹ Johannes' Åbenbaring 11:19.

KOMMENTAR TIL DET ELVTE KAPITEL
I ESAJAS' BOG

- 1 I Esajas' Bog 11: 1-9 står der: "Og der skal skyde en stav ud fra Isajs stamme, og en gren skal gro frem fra hans rod: Og Herrens ånd skal hvile over ham, visdom og indsigts ånd; råd og styrkes ånd, kundskabens ånd og frygten for Herren; og han lever og ånder i frygt for Herren: Og han skal ikke dømmе efter, hvad hans øjne ser, og heller ikke fælde dom efter, hvad hans ører hører: Men med retfærdighed skal han dømmе de fattige, og irrettesætte de sagtmodige på jorden med rimelighed: Og han skal slå jorden med sin munds stav, og med sine læbers åndepust skal han dræbe de onde. Og retfærdighed skal være bæltet om hans lænder, og trofasthed bæltet om hans hjerte og nyrer. Ulven skal også bo sammen med lammet, og leoparden lægge sig sammen med kiddet; og kalven og den unge løve og fedekalven sammen; og et lille barn skal lede dem. Og koen og bjørnen skal græsse; deres kalve og unger skal lægge sig sammen: og løven æde halm som oxen. Og spædbarnet skal lege ved giftslangens hul, og barnet skal lægge sin hånd på basiliskens hule. De skal hverken skade eller ødelægge noget på hele mit hellige bjerg: for Jordan skal være fuld af Herrens kundskab, som vandene dækker havet."
- 2 Denne "stav fra Isajs stamme" kunne synes at passe på Kristus, for Josef var efterkommer af Isaj, Davids fader. Men eftersom Kristus var blevet skabt ved Den Guddommelige Ånd, kaldte Han Sig Guds Søn. Havde dette ikke været tilfældet, kunne denne passage faktisk have henvist

til Ham. Desuden hændte de begivenheder, som siges at ske i den stavs dage, hvis de bliver fortolket billedligt, kun delvis, og hvis de bliver taget bogstaveligt, så mislykkedes det helt og fuldstændigt at gennemføre dem på Kristi tid.

Vi kunne sige, at leoparden og kiddet, løven og kalven, spædbarnet og giftslangen repræsenterer de forskellige nationer, de fjendtlighedsindede folkeslag og Jordens stridende slægter, som i deres modstand og fjendskab var endog som ulven og lammet, og som gennem briserne fra den messianske Ånd blev udrustet med ånden i enhed og fællesskab, blev vakt til live og omgikkes fortroligt med hinanden. Men den tilstand, der henvises til i udsagnet, "De skal ikke skade eller ødelægge på hele Mit hellige bjerg: For Jordan skal være fuld af Herrens kundskab, som vandene dækker havet," materialiserede sig ikke i Kristi Guddommelige Ordning. For indtil denne dag er der mange forskellige fjendtlige og stridende nationer i verden: Kun få anerkender Israels Gud, og de fleste er berøvet kundskab om Gud. Ligeledes blev universel fred ikke oprettet med Kristi komme; det vil sige, fred og velvære blev ikke virkeliggjort blandt de fjendtlige og stridende nationer, meningsforskelle og konflikter blev ikke løst, og harmoni og oprigtighed blev ikke opnået. Således hersker der til denne dag intenst fjendskab, had og konflikt selv blandt de kristne folkeslag.

Men disse verslinjer passer ord for ord på Bahá'u'lláh. Endvidere vil Jordan i denne vidunderlige Guddommelige Ordning blive en anden jord, og menneskeheden vil blive smykket med fuldkommen ro og prydelse. Strid, stridbarhed og blodsudgydelse vil vige for fred, oprigtighed og harmoni. Blandt nationerne, folkeslagene, slægterne og regeringerne vil der herske

kærlighed og venskab, og samarbejde og tætte bånd vil blive sikkert etableret. I sidste instans vil krig blive fuldstændig bandlyst, og når Den Helligste Bogs love er blevet vedtaget, vil stridigheder og meningsforskelle blive bilagt med fuld retfærdighed foran et universelt tribunal af regeringer og folkeslag, og hvilke som helst vanskeligheder, der måtte vise sig, vil blive løst. Verdens fem kontinenter vil blive som ét, dets forskelligartede nationer vil blive én nation, Jorden vil blive ét hjemland, og den menneskelige race vil blive ét folk. Lande vil blive så tæt forbundne, og folkeslag og nationer så blandede og forenede, at den menneskelige race vil blive som én familie og én slægt. Lyset fra himmelsk kærlighed vil skinne og det dystre mørke af had og fjendskab vil blive fordrevet så langt bort som muligt. Universel fred vil rejse sit telt midt i skabelsens hjerte, og det velsignede Livets Træ vil vokse og blomstre, således at det strækker sin beskyttende skygge over Østen og Vesten. Stærk og svag, rig og fattig, stridende slægter og fjendtlighedsindede nationer – som er lig ulven og lammet, leoparden og kuddet, løven og kalven – vil behandle hinanden med den største kærlighed, enhed, retfærdighed og rimelighed. Jorden vil blive fyldt med kundskab og lærdom, med skabelsens virkeligheder og mysterier og med kundskab om Gud.

- 5 Tænk over, hvor megen kundskab og lærdom har udviklet sig, hvor udførligt skabelsens mysterier er blevet åbenbaret, og hvor mange store foretagender der er blevet sat i gang og mangedobles dag for dag i denne strålende tidsalder, som er Bahá'u'lláhs århundrede! Snart vil materiel viden og lærdom, så vel som åndelig kundskab, gøre sådanne fremskridt og udvise sådanne undere, at det vil blænde hvert et øje og afsløre den fulde betydning af

Esajas' vers: "for Jordan skal blive opfyldt af Herrens kundskab."

Overvej ligeledes, at der i det korte tidsrum siden Bahá'u'lláhs komme er trådt folk fra alle nationer, slægter og racer ind under skyggen af denne Sag. Kristne, jøder, tilhængere af Zarathustra, hinduer, buddhister og persere, alle sammen med fuldkommen kærlighed og fællesskab, som om de i tusind år havde tilhørt den samme slægt og familie – i virkeligheden, som om de var fader og søn, moder og datter, søster og broder. Dette er én af betydningerne af fællesskabet mellem ulven og lammet, leoparden og kiddet og løven og kalven.

En af de store begivenheder, som skal ske på Dagen for manifestationen af Den Uforlignelige Gren er rejsningen af Guds Standart blandt alle nationer. Med dette menes, at alle nationer og slægter vil blive samlet under skyggen af Dette Guddommelige Banner, som er ingen anden end Selve Herrens Gren, og vil blive én eneste nation. Religiøs og sekterisk fjendskab, racers og folkeslags fjendtlighed, og uoverensstemmelser mellem nationer vil blive fjernet. Alle mennesker vil tilslutte sig én religion, vil have én fælles tro, vil blive blandet til én race og blive ét enkelt folk. Alle vil bo i ét fælles fædreland, som er planeten selv.⁶² Universel fred og harmoni vil blive etableret blandt nationerne. Den Uforlignelige Gren vil samle hele Israel; det vil sige, i Hans Guddommelige Ordning vil

---

⁶² Oversættelsen af afsnittet til dette punkt følger Shoghi Effendis revision af dette afsnit som citeret i *The World Order of Bahá'u'lláh: Selected Letters* (Wilmette, IL: Bahá'í Publishing Trust, 1991, 2012 printing) pp. 204-5, og *The Promised Day Is Come*, p. 297. Det bør bemærkes, at ordet *nahál*, som svarer til "rod" på engelsk, og som er blevet gengivet som sådan i afsnit 1-2, i dette afsnit er blevet gengivet som "Gren". I begge tilfælde henvises der til Bahá'u'lláh.

Israel blive samlet i Det Hellige Land, og det Jødiske folk, som nu er spredt i hele Østen og Vesten, i Norden og Syden, vil blive samlet.

- 8 Læg nu mærke til, at disse begivenheder ikke fandt sted i den kristne Guddommelige Ordning, for nationerne meldte sig ikke under det ene banner – Den Guddommelige Gren – men i denne Hærskarernes Herres Guddommelige Ordning vil alle nationer og folkeslag træde ind under Hans skygge. Ligeledes blev Israel, der var spredt over hele verden, ikke samlet i Det Hellige Land i løbet af den kristne Guddommelige Ordning, men i begyndelsen af Bahá'u'lláhs Guddommelige Ordning er dette guddommelige løfte, som klart er blevet fremført i alle Profeternes Bøger, begyndt at materialisere sig. Læg mærke til, hvordan det jødiske folk kommer fra alle verdenshjørner til Det Hellige Land og får landsbyer og jorde, hvor de kan bo, og det øges dag for dag i en sådan udstrækning, at Palæstina er ved at blive deres hjem.

- 13 -

KOMMENTAR TIL DET TOLVTE KAPITEL I JOHANNES' ÅBENBARING

- 1 Vi har tidligere forklaret, at det, som De Hellige Skrifter oftest sigter til med Den Hellige By, eller Det Guddommelige Jerusalem er Guds religion, som til tider er blevet sammenlignet med en brud, eller kaldet "Jerusalem", eller skildret som den nye himmel og den nye jord. Således står der i Johannes' Åbenbaring i kapitel 21: "Og jeg så en ny himmel og en ny jord: thi den første himmel og den første jord var forsvundet; og havet var ikke mere. Og jeg

så den hellige stad, det ny Jerusalem, komme ned fra Himlen fra Gud, rede som en brud, smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: Se, nu er Guds bolig hos menneskene, og Han skal bo hos dem, og de skal være Hans folk, og Gud selv skal være hos dem.”⁶³

Overvej hvor umiskendeligt “den første himmel” og “den første jord” henviser til de ydre aspekter af den tidlige religion. For det siges at “den første himmel og den første jord forsvandt; og der var ikke noget hav mere”. Det vil sige, Jorden er skuepladsen for dommedag, og på denne skueplads vil der ikke være mere hav, hvilket betyder, at Guds lov og lære vil have spredt sig over hele Jorden, hele menneskeheden vil have sluttet sig til Hans Sag, og Jorden vil være blevet fuldstændig befolket af de troende. Således vil der ikke være mere hav, for mennesket bor på fast jord og ikke på havet – det vil sige, i den Guddommelige Ordning vil indflydelsessfæren fra den religion omslutte ethvert land, som mennesket har betrådt, og den vil blive oprettet på solid grund, hvorpå fødderne ikke vakler.

Ligeledes beskrives Guds religion som Den Hellige By eller Det Ny Jerusalem. Tydeligvis er Det Ny Jerusalem, som stiger ned fra himlen, ikke en by af sten og kalk, af mursten og mørtel, men snarere Guds religion, som stiger ned fra himlen og beskrives som ny. For det er åbenlyst, at Jerusalem, der er bygget af sten og mørtel, ikke stiger ned fra himlen og ikke er blevet fornyet, men at det, som er fornyet, er Guds religion.

Endvidere sammenlignes Guds religion med en smykket brud, som kommer til syne med den største ynde, som det

---

⁶³ Johannes’ Åbenbaring 21:1-3.

er blevet sagt i kapitel 21 i Johannes' Åbenbaring: "Og jeg, Johannes så den hellige stad, det ny Jerusalem, komme ned fra Gud ud af himlen, rede som en brud, smykket for sin brudgom."⁶⁴ Og i kapitel 12 står der: "Og der viste sig et stort under på himlen; en kvinde klædt som solen, og med månen under sine fødder, og på hendes hoved en krone med tolv stjerner." Denne kvinde er den brud, Guds religion, der steg ned på Muḥammad. Solen, hvormed hun var klædt, og månen, som var under hendes fødder, er de to regeringer, som er under skyggen af den religion, den persiske og den osmanniske, for Persiens symbol er solen, og Det Osmanniske Imperiums er halvmånen. Således hentyder solen og månen til to regeringer under Guds religions skygge. Senere siges det: "På hendes hoved en krone af tolv stjerner". Disse tolv stjerner repræsenterer de tolv imamer, der var fortalere for Muḥammads religion og nationens opdragere, og som skinnede som stjerner på vejledningens himmel.

- 5 Så siges det: "Og hun var frugtsommelig og skreg i barnsnød og fødselsveer",⁶⁵ hvilket betyder, at denne religion vil lide under store vanskeligheder og udholde store problemer og bekymringer, indtil en fuldkommen efterkommer bliver frembragt derfra – det vil sige, indtil den følgende og lovede Manifestation, som er en fuldkommen efterkommer, bliver opfostret i denne religions skød, der er som dens moder selv. Med denne efterkommer menes Báb, Det Første Punkt, som i sandhed blev født af Muḥammads religion. Med andre ord, den hellige Virkelighed, som var barn af og resultatet af Guds religion – dens moder – og som var dens Lovede, blev skabt i den

---

⁶⁴ Johannes' Åbenbaring 21:2.

⁶⁵ Johannes' Åbenbaring 12:2.

religions himmelske rige, men blev trukket op til Gud for at undvige dragens opstigning. Efter 1.260 dage blev dragen tilintetgjort og Guds religions efterkommer, Den Lovede, blev gjort åbenbar.

“Og et andet tegn viste sig på himlen; og se, der var en stor ildrød drage, der havde syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder. Og dens hale fejede en tredjedel af himlens stjerner væk og kastede dem på jorden.”⁶⁶ Denne drage repræsenterer Umayyaderne, som greb tøjlerne til Muḥammads religion; og de syv hoveder og syv kroner repræsenterer de syv selvstyrende landområder og kongeriger, som de kom til at regere over: Det romerske område i Syrien; det persiske, det arabiske og de egyptiske landområder; det afrikanske landområde – det vil sige, Tunesien, Marokko og Algier; det andalusiske landområde, som nu er Spanien; og landområdet med de tyrkiske stammer i Centralasien. Umayyaderne vandt magt over alle disse landområder. De ti horn repræsenterer navnene på de ti umayyadiske regenter, for, når man ser bort fra gentagelse, er det de ti regenter, eller navne på overhoveder og ledere. Den første er Abú Sufyán og den sidste er Marván. Nogle af deres navne er blevet gentaget, inklusive to ved navn Mu’áviyah, tre Yazíd, to Valíd og to Marván. Men hvis disse navne hver kun tælles én gang, er der ti i alt. Disse Umayyader – hvoraf den første var Abú Sufyán, det tidligere overhoved for Mekka, og grundlægger af dynastiet, og hvoraf den sidste var Marván – dræbte en tredjedel af de hellige og indviede sjæle, som nedstammede fra Muḥammads rene slægt, og som var som himlens stjerner selv.

“Og dragen stod foran kvinden, som var rede til at

---

⁶⁶ Johannes’ Åbenbaring 12:3-4.

nedkomme, for at fortære hendes barn så snart det var født.”⁶⁷ Denne kvinde er Guds religion, som det tidligere blev forklaret. At dragen står tæt ved hende betegner, at den holdt vagt for at fortære hendes barn, så snart det var blevet født. Dette barn var den lovede Manifestation, som er Muḥammads religions efterkommer. Umayyaderne var bestandigt ivrige efter at få fat i Den Lovede, som skulle vise sig i Muḥammads slægt, så de kunne tilintetgøre og udlette Ham, for de frygtede i høj grad Hans komme. Og derfor, hvor end de fandt en efterkommer af Muḥammad, som var respekteret i folkets øjne, dræbte de ham.

- 8 “Og hun fødte et barn, et drengbarn, som engang skal regere over alle nationer med et jernspir.”⁶⁸ Denne strålende søn er Den Lovede Manifestation, som blev bragt til verden af Guds religion og opfostret ved den guddommelige læres bryst. Jernspiret er et symbol på styrke og magt – det er ikke et sværd – og betyder, at Han vil vogte alle nationerne på Jorden ved hjælp af Sin guddommelige styrke og magt. Og med denne søn menes Báab.
- 9 “Og hendes barn blev taget op til Gud og til hans trone.”⁶⁹ Dette er profetien om Báab, som steg op til Riget, Guds Trone, og Sædet for Hans herredømme. Tænk over, hvor nøje dette er i overensstemmelse med det, der i virkeligheden kom til at ske.
- 10 “Og kvinden flygtede ud i ørkenen”;⁷⁰ det vil sige, Guds religion begav sig ud i ørkenen, det betyder den umådelige Hejaz ørken og Den Arabiske Halvø.

---

⁶⁷ Johannes’ Åbenbaring 12:4.

⁶⁸ Johannes’ Åbenbaring 12:5.

⁶⁹ Johannes’ Åbenbaring 12:5.

⁷⁰ Johannes’ Åbenbaring 12:6.

“Hvor hun har et sted, beredt af Gud”;⁷¹ det vil sige, Den Arabiske Halvø blev hjemmet, boligen og det centrale midtpunkt for Guds religion. 11

“At de skulle give hende næring dér i 1.260 dage”.⁷² Ifølge Bibelens terminologi betyder disse 1.260 dage 1.260 år, som det tidligere er blevet forklaret. Således blev Guds religion næret i Arabiens umådelige ørken, indtil Den Lovede viste sig. Efter disse 1.260 år ophørte religionen med at have indflydelse, for frugten fra dét træ var blevet manifesteret, og dets resultat var blevet frembragt. 12

Overvej, hvor nøje profetierne korresponderer med hinanden! Åbenbaringens Bog fastsætter Den Lovedes komme til efter toogfyrre måneder. Profeten Daniel angiver den til tre gange og en halv, hvilket også er toogfyrre måneder eller 1.260 dage. En anden passage i Johannes' Åbenbaring fastsætter direkte 1.260 dage, og det er udtrykkeligt angivet i Bibelen, at hver dag betegner ét år. Intet kunne være tydeligere end denne profetiernes overensstemmelse med hinanden. Báb kom til syne i året A. H. 1260 ifølge den kalender, der følges af alle muslimer. Der er ingen tydeligere profetier for nogen Manifestation end denne i Bibelen. Hvis man er retfærdig, er overensstemmelsen mellem de angivne tider af disse strålende Sjæle det mest afgørende bevis og kan på ingen måde blive genstand for nogen anden fortolkning. Velsignede er de retsindige, som søger efter sandheden. 13

Men når det skorter på retfærdighed, udfordrer, bestrider og benægter menneskene det indlysende. Deres adfærd er som farisæernes på Kristi tid, som stædigt benægtede de 14

---

⁷¹ Johannes' Åbenbaring 12:6.

⁷² Johannes' Åbenbaring 12:6.

fortolkninger og ytringer, som Han og Hans Apostle fremsatte, og som forsætligt tilslørede sandheden for de uvidende masser, og sagde: “Disse profetier gælder ikke Jesus, men Den Lovede, som inden længe vil komme til syne ifølge de betingelser, der omtales i Toraen” – blandt hvilke der står, at Han ville være konge, sidde på Davids trone, gennemtvinge Toraens lov, indvarsle den største retfærdighed og få ulven og lammet til at samles ved den samme kilde. Og således tilslørede de folket, så de ikke genkendte Kristus.

- 14 -

MATERIELLE OG ÅNDELIGE CYKLUSSE

- 1 I denne materielle verden har tiden skiftende cyklusser, og steder er underlagt forskelligartede omstændigheder. Årstider følger hinanden, og enkeltpersoner gør fremskridt, har tilbagegang og udvikler sig. På ét tidspunkt er det forår og på et andet, efterår; på ét tidspunkt er det sommer, og på et andet er det vinter.
- 2 Foråret har regntunge skyer og moskusduftende briser, livgivende vestenvinde og fuldkommen mildt vejr. Regnen falder; solen skinner; de opfriskende vinde blæser; verden er fornyet; og livets åndedrag åbenbarer sig i samme grad i planter, dyr og mennesker. Jordiske væsener går fra én tilstand til en anden. Alt udstyres med en ny klædning: Den sorte jord bliver svøbt i græs til overflod, bjerge og sletter ifører sig en smaragdgrøn kappe, træer bærer blade og blomsterflor, haver frembringer blomster og søde urter, verden bliver en anden verden, og hele skabelsen bliver besjælet med nyt liv. Jorden, som

var en sjælløs krop, finder en ny ånd og fremviser den største skønhed, ynde og charme. Således skaber foråret et nyt liv og indgyder en ny ånd.

Så kommer sommeren, hvor heden tiltager, og vækst og udvikling åbenbarer deres fulde styrke. Livskraften når sin fulde udfoldelse i planteriget: frugter og afgrøder kommer til syne, høsten kommer, frø bliver til neg, og der laves forråd til vintermånederne. 3

Så kommer det ubønhørlige efterår, hvor skadelige storme blæser, golde vinde hvirvler, og årstiden med mangel og trange kår oprinder. Alt visner; den behagelige luft bliver hård og kølig; forårets briser bliver til efterårets vindstød; træer, der engang var grønne og løvklædte, bliver udmarvede og nøgne; blomster og urter svinder bort i sorg; og fine haver bliver til dystre støvbunker. 4

Derpå følger vinteren, hvor kolde vinde blæser og der opstår uvejr. Det sner og stormer, det hagler og regner, det tordner og lyner, og døsighed og dvale får et fast greb. Planter bliver som døde, og dyr sygner hen og hentæres. 5

Når dette stadi er nået, vender det livgivende forår endnu engang tilbage, og en ny cyklus bliver indvarslet. Foråret, med dets skarer af livskraft og ynde og i sin storheds og majestæts fylde, slår sit telt op på bjerge og sletter. Endnu engang bliver skabelsernes templer genoplivet, og de betingede væseners skabelse bliver fornyet. Levende kroppe vokser og udvikler sig, marker og sletter bliver grønne og friske, træer sætter blomster, og sidste års forår vender endnu engang tilbage på højden af sin majestæt og herlighed. Skabelsernes blotte eksistens vil for altid afhænge af og blive forlænget gennem disse på hinanden følgende cyklusser. Sådan er den materielle verdens cyklusser og omdrejninger. 6

- 7 Den åndelige verdens cyklusser, der forbindes med Guds Profeter, går fremad på samme måde. Det vil sige, dagen for de Hellige Manifestationers komme er det åndelige forår. Det er guddommelig glans og himmelsk ynde; det er livets brise, der svæver, og Sandhedens Sols daggry. Ånden bliver genoplivet, hjerter bliver forfrisket; sjæle bliver forfinet, hele eksistensen bliver sat i bevægelse, og menneskelige virkeligheder frydes og vokser i opnåelser og fuldkommenheder. Universelle fremskridt bliver opnået, sjælene bliver samlet, og de døde vækkes til live – for det er opstandelsens dag, årstiden for bevægelse og gæring, timen for fryd og glæde, og tiden for begejstring og løsslupenhed.
- 8 Foråret, der rører sjælene, fremkalder derpå den frugtbare sommer. Guds Ord bliver forkyndt, Hans Lov bliver udbredt, og alt når en tilstand af fuldkommenhed. Det himmelske bord er bredt ud, hellighedens briser fylder Østen og Vesten med vellugt, Guds lære erobrer hele Jorden, sjæle bliver opdraget, rosværdige resultater bliver frembragt, der gøres universelle fremskridt i det menneskelige rige, de guddommelige gaver omslutter alt, og Sandhedens Sol skinner over det himmelske Riges horisont på højden af sin kraft og intensitet.
- 9 Når Solen når sit zenit, begynder den at aftage, og åndens sommer følges af efterår. Vækst og udvikling bliver standset; blide briser vendes til barske vinde; og årstiden med mangel og afsavn hærger havernes, markernes og løvhytternes livskraft og skønhed. Det vil sige, åndelig tiltrækningskraft forsvinder, guddommelige egenskaber svækkes, hjerternes udstråling bliver sløret, sjælenes åndelighed bliver sløvet, dyder bliver til laster, og hellighed og renhed findes ikke mere. Der er intet tilbage af Guds lov, bortset fra et navn og der er kun den ydre form tilbage

af den guddommelige lære. Fundamenterne for Guds religion bliver ødelagt og tilintetgjort, lutter vaner og traditioner indtager deres plads, der opstår splittelse, og standhaftighed ændres til rådvildhed. Ånd dør bort, hjerter visner, og sjæle vansmægter.

Vinteren kommer – det vil sige, kulden fra uvidenheden og den manglende bevidsthed omslutter verden, og mørket fra egensindige og selviske lyster hersker. Apati og trods følger derpå med ugidelighed og tåbelighed, usselhed og dyriske egenskaber, kulde og forstenet sløvhed, ligesom i vinteren, når jordkloden bliver berøvet indflydelsen fra solens stråler og bliver tom og øde. Når først sindets og tankernes rige når dette stade, bliver der intet tilbage, undtagen bestandig død og evindelig ikke eksistens. 10

Men når vinteren har gået sin gang, vender det åndelige forår atter tilbage, og en ny cyklus afslører sin stråleglans. 11
Åndens briser blæser, den glædestrålende morgen bryder frem, regnen fra Den Barmhjertiges skyer strømmer ned, strålerne fra Sandhedens Sol skinner, og skabelsens verden bliver indgydt nyt liv og smykket med en vidunderlig dragt. Alle tegnene og gaverne fra det tidligere forår, og måske endog fra nogle, der er herligere, kommer igen til syne i denne nye årstid.

Sandhedens Sols åndelige cyklusser er, ligesom den fysiske sols cyklusser, i en tilstand af bestandig bevægelse og fornyelse. Sandhedens Sol kan sammenlignes med den materielle sol, som står op fra mange forskellige punkter. 12
Én dag står den op fra Krebsens Vendekreds og en anden dag fra Vægtens Vendekreds; én dag kaster den sine stråler fra Vandmandens tegn og en anden fra Vædderens. Alligevel er solen én sol og én eneste virkelighed. De, som besidder sand kundskab, elsker solen, og er ikke

knyttet til dens daggrys punkter. De, som er skænket indsigt, søger selve sandheden, ikke dens fortolkere og tegn. Derfor bøjer de sig i tilbedelse for solen, uanset fra hvilket tegn og over hvilken horisont den måtte komme til syne, og søger sandheden fra enhver helliggjort sjæl, der måtte åbenbare den. Det er uundgåeligt, at sådanne mennesker opdager sandheden, og de er ikke tilsløret for lyset fra den guddommelige himmelhvælvings Sol. Derfor vil den, der elsker strålerne, og den der søger lyset, altid vende sig mod solen, hvad enten den skinner fra Vædderens tegn, eller skænker sin nåde fra Krebsens tegn, eller kaster sine stråler fra Tvillingernes tegn.

- 13 Men de tåbelige og de uvidende er forelskede i Dyrekredsens tegn og henrykkede over dæmringsstederne, ikke over solen selv. Da den stod i Krebsens tegn, vendte de sig mod den, men da den gik over til Vægtens tegn, fortsatte de, knyttede som de var til det tidligere tegn, med at fiksere deres blik på og holde fast i det tegn, og således berøvede de sig selv solens stråler, da den endnu engang havde flyttet sig. Således spredte Sandhedens Sol på ét tidspunkt sine stråler fra Abrahams tegn; senere brød den frem over Moses' tegn og oplyste horisonten; og endnu senere skinnede den med den yderste styrke, varme og udstråling fra Kristi tegn. De, som søgte efter sandheden, tilbad den, hvor end de så den, men de, som var knyttet til Abraham, da den Sol så kastede sine stråler på Sinai-bjerget og oplyste Moses' virkelighed, blev berøvet den. Og de, som klyngede sig til Moses, da Sandhedens Sol så kastede sin himmelske glans ud fra Kristi punkt i hele sin udstrålings fylde, var de ligeledes tilslørede, og så videre.
- 14 Derfor skal man søge efter sandheden, blive henrykket og betaget af enhver helliggjort sjæl i hvem man finder den og blive fuldstændig tiltrukket af Guds nådes

udstrømninger. Som et møl skal man elske lyset, ligeegyldigt i hvilken lampe det måtte skinne; og ligesom en nat-tergal skal man være forelsket i rosen, ligeegyldigt i hvilken løvhytte den måtte blomstre.

Skulle solen stige op i vest, ville den stadigvæk være solen. I virkeligheden er den stadigvæk solen, uanset fra hvilket punkt den måtte stå op. Man skal ikke tage dens tilsynekomst som værende begrænset til et enkelt punkt og betragte andre punkter som afskåret. Man skal ikke være forblændet af dens opståen i Østen og betragte Vesten som stedet for dens nedgang og aftagen. Man skal søge efter Guds mangfoldige nåde, undersøge de guddommelige udstrålinger og blive henrykket og betaget af enhver virkelighed, hvori de tydeligt og åbenlyst findes. Tænk over, at hvis jøderne ikke havde klynget sig til Moses' horisont, men havde fæstnet deres blik på Sandhedens Sol, ville de uden tvivl have set dén Sol skinne i Sin guddommelige glans' fylde i det sande dæmringspunkt, som var Kristus. Men tusind gange ak! De klyngede sig til navnet Moses og berøvede sig selv den overjordiske nåde og himmelske glans. 15

- 15 -

SAND LYKKE

Alle eksistensers ære og ophøjelse er betinget af bestemte årsager og forhold. 1

Jordens fortræffelighed, prydelser og fuldkommenhed består i dette, at den gennem forårsbygernes udstrømninger skal blive grøn og frisk; at planter skal springe ud; at blomster og urter skal vokse; at blomstrende træer skal 2

frembringe rigeligt udbytte og bære friske og saftige frugter; at haver skal bringes i orden; at enge skal prydes; at sletter og bjerge skal smykkes med en smaragdgrøn kåbe; og at marker og løvhytter, landsbyer og byer skal pyntes. Dette er mineralrigets lykke.⁷³

- 3 Højdepunktet af ophøjethed og fuldkommenhed i planteriget består i dette, at et træ skal stå strunk ved siden af et vandløb med frisk vand, at en mild brise skal blæse og solen skænke det sin varme, at en gartner skal passe det, og at det, dag efter dag, skal vokse og bære frugt. Men dets virkelige lykke består i at gå fremad ind i dyrets og menneskets verdener og erstatte det, som er blevet omsat i dyrenes og menneskenes legemer.
- 4 Dyrerigetets ophøjelse består i at besidde fuldkomne lemmer, organer og kræfter og få alle dets behov tilfredsstillet. Dette er højden af dets herlighed, ære og ophøjelse. Så et dyrs højeste lykke består i en grøn og frisk eng, i en strømmende bæk med det friskeste vand og i en skov, der summer af liv. Hvis disse er til rådighed, kan man ikke forestille sig nogen større lykke for dyret. Skulle en fugl bygge en rede i en grøn og frisk skov, i en behagelig højde, i et mægtigt træ og i toppen af en meget højtsiddende gren, og skulle den have alle de frø og alt det vand til sin rådighed, som den behøver, så ville dette udgøre dens fuldkomne lykke.
- 5 Men sand lykke for dyret består i at gå fra dyreverdenen ind i menneskets verden, ligesom de mikroskopiske væsener, som gennem luften og vandet trænger ind i menneskets krop, bliver assimileret og erstatter det, som er blevet omsat i kroppen. Dette er den største ære og lykke

---

⁷³ Ordet *sa'adat*, her gengivet som "lykke", har yderligere konnotationer som velstand, fryd og velvære.

i dyrets verden, og man kan ikke forestille sig nogen større ære for det.

Derfor er det klart og åbenlyst, at et sådant materielt velvære, velstand og overflod er højden af lykke for mineraler, planter og dyr. Og i virkeligheden kan ingen rigdom, fremgang, velstand eller velvære i vores materielle verden måle sig med en fugls rigdom, for den har hele den udstrakte flade af marker og bjerge som boplads; alle frøene og afgrøderne til velstand og næring; og alle landene, landsbyerne, engene, græsgangene, skovene og vildmarkerne i sin besiddelse. Så, hvem er nu den rigeste – denne fugl eller det mest velhavende menneske? For lige meget hvor mange frø den fugl kan samle eller give bort, så formindskes dens rigdom ikke. 6

Det er derfor klart, at menneskets ære og ophøjelse ikke kan findes udelukkende i materielle glæder og jordiske fordele. Denne materielle lyksalighed er helt sekundær, mens menneskets ophøjelse primært ligger i sådanne dyder og færdigheder, som er en pryde for den menneskelige virkelighed. Disse består i velsignelser, himmelske gaver, inderlige følelser, kærlighed til og kundskab om Gud, opdragelse af menneskene, sindets evne til at opfatte og videnskabens opdagelser. De består i retfærdighed og rimelighed, sandfærdighed og gavmildhed, indre mod, og medfødt menneskelighed, at beskytte andres rettigheder og bevare overenskomster og aftalers ukrænkelighed. De består i retskaffen adfærd under alle omstændigheder, kærlighed til sandhed under alle omstændigheder, selvfornegetelse for alle menneskers ve og vel, venlighed og medfølelse med alle nationer, lydighed over for Guds lære, tjeneste for det himmelske Rige, vejledning af hele menneskeheden og uddannelse for alle racer og nationer. Dette er den menneskelige verdens lykke! Dette er 7

menneskets ophøjelse i det betingede rige! Dette er evigt liv og himmelsk ære!

- 8 Men disse gaver åbenbarer ikke sig selv i menneskets virkelighed undtagen gennem en himmelsk og guddommelig kraft og gennem himmelske læresætninger, for de kræver en overnaturlig kraft. Spor af disse fuldkommenheder kan godt komme til syne i naturens verden, men de er flygtige og kortvarige, som solstråler på muren.
- 9 Da Den Medfølende Herre har kronet menneskets hoved med et så strålende diadem, skal vi stræbe efter, at dets skinnende ædelstene må kaste deres lys på hele verden.

ANDEN DEL

NOGLE KRISTNE EMNER

- 16 -

BEGREBSMÆSSIGE VIRKELIGHEDER OG DERES UDTRYK I SANSBARE FORMER

Der er et punkt, som er væsentligt for at begribe essensen 1
af de andre spørgsmål, som vi har diskuteret, eller vil dis-
kutere, nemlig at menneskets kundskab består af to slags.
Den ene er kundskab erhvervet gennem sanserne. Det, 2
som øjet, øret eller lugte-, smags- eller følesansen kan op-
fatte, kaldes "sansbart". For eksempel er solen sansbar,
da den kan ses. Ligeledes er lyde sansbare, da øret kan
høre dem; dufte, da de kan indåndes og opfattes af lugte-
sansen; madvarer, da ganen kan opfatte deres sødme, sur-
hed, bitterhed eller saltindhold; varme og kulde, da føle-
sansen kan opfatte dem. Disse kaldes sansbare virke-
ligheder.

Den anden form for menneskelig kundskab er det be- 3
grebsmæssige; det vil sige, den består af forståelige vir-
keligheder, som ikke har nogen ydre form eller noget
ydre sted, og som ikke er sansbare. For eksempel er sin-
dets kraft ikke sansbart, ej heller nogen af de menneske-
lige egenskaber: Disse er begrebsmæssige virkeligheder.
Ligeledes er kærlighed en begrebsmæssig og ikke en
sansbar virkelighed. For øret hører ikke disse virkelighe-
der, øjet ser dem ikke, næsen sanser dem ikke, smagen
opdager dem ikke, følesansen opfatter dem ikke. Selv

æteren, hvis kræfter i naturfilosofi siges at være varme, lys, elektricitet og magnetisme, er en begrebsmæssig og ikke en sansbar virkelighed. Ligeledes er selve naturen en begrebsmæssig og ikke en sansbar virkelighed; den menneskelige ånd er en begrebsmæssig og ikke en sansbar virkelighed.

- 4 Men når man påtager sig at udtrykke disse begrebsmæssige virkeligheder, har man ingen anden udvej, end at støbe dem i den sansbare form, for i virkeligheden er der intet udover det sansbare. Så når man ønsker at udtrykke åndens virkelighed og dens omstændigheder og grader, er man tvunget til at beskrive dem i vendinger om det sansbare, eftersom der i virkeligheden ikke eksisterer noget ud over det sansbare. For eksempel er sorg og glæde noget begrebsmæssigt, men når man ønsker at udtrykke disse åndelige tilstande, siger man: "Mit hjerte blev tungt", eller "Mit hjerte blev opløftet", skønt ens hjerte ikke i bogstavelig forstand er gjort tungt eller løftet op. Dette er snarere en åndelig eller en begrebsmæssig tilstand, hvis udtryk kræver brugen af vendinger om det sansbare. Et andet eksempel er, når man siger: "Den og den har gjort store fremskridt", selv om han er forblevet på det samme sted, eller "den og den har en høj stilling", mens han som alle andre fortsætter med at vandre på jorden. Denne opløftelse og dette fremskridt er åndelige tilstande og begrebsmæssige virkeligheder, men for at udtrykke dem skal man benytte sansbare termer, eftersom der i virkeligheden ikke findes noget ud over det sansbare.
- 5 For at anføre et andet eksempel: Kundskab bliver billedligt beskrevet som lys, og uvidenhed som mørke. Men reflektér engang: Er kundskab sansbart lys eller uvidenhed sansbart mørke? Bestemt ikke. De er kun

begrebsmæssige tilstande, men når man ønsker at udtrykke dem fysisk, kalder man kundskab lys og uvidenhed mørke og siger: “Mit hjerte var mørkt, og det blev oplyst.” Kundskabens lys og uvidenhedens mørke er begrebsmæssige virkeligheder, ikke sansbare virkeligheder, men når vi søger at udtrykke dem fysisk, er vi tvunget til at give dem en form, der kan opfattes med sanserne.

Derfor er det åbenlyst, at duen, der steg ned på Kristus,⁷⁴ 6 ikke var en fysisk due, men en åndelig tilstand, der blev udtrykt gennem en sansbar sproglig figur for forståelsens skyld. For eksempel står der i Det Gamle Testamente, at Gud kom til syne som en søjle af ild⁷⁵. Det, som er hensigten, er ikke en sansbar form, men en forståelig virkelighed, som er blevet udtrykt i en sådan form.

Kristus siger: “Faderen er i Sønnen, og Sønnen er i Faderen.”⁷⁶ 7 Var Kristus inde i Gud, eller var Gud inde i Kristus? Nej, ved Gud! Dette er et begrebsmæssigt forhold, som er blevet udtrykt med en sansbar sproglig figur.

Vi kommer nu til forklaringen af Bahá'u'lláhs ord, hvor 8 Han siger: “Oh Konge! Jeg var kun et menneske som andre, der lå og sov på mit leje, men se, da svævede Den Alherliges briser over Mig og lærte Mig kundskaben om alt, hvad der har været. Dette er ikke fra Mig, men fra Én, som er Almægtig og Alvidende.”⁷⁷ Dette er stedet for guddommelig åbenbaring. Dette er ikke en sansbar, men en begrebsmæssig virkelighed. Den er helliggjort og op-
højet over fortid, nutid og fremtid. Det er en sammenligning og en analogi – en metafor og ikke en bogstavelig

---

⁷⁴ Jfr. Matthæus 3:16-17; Markus 1:10-11; Lukas 3:22.

⁷⁵ Jfr. Anden Mosebog 13:21-22.

⁷⁶ Johannes Evangeliet 10:38.

⁷⁷ Fra Bahá'u'lláhs brev til Násiri'd-Dín Sháh, i Súriy-i-Haykal, p. 192.

sandhed. Det er ikke den tilstand, der normalt forstås ved det menneskelige sind, når det siges, at en eller anden lå og sov og så vågnede, men betegner en overgang fra én tilstand til en anden. For eksempel er søvn en hviletilstand, og en vågen tilstand er en bevægelsestilstand. Søvn er en tilstand af tavshed, og at være vågen er en tilstand af ytring. Søvn er en tilstand af lukkethed, og at være vågen er en tilstand af tilkendegivelse.

- 9 For eksempel siges det på persisk og arabisk, at Jorden sov, foråret kom, og den vaktes til live; eller at Jorden var død, foråret kom, og den kom til live igen. Disse udtryk er sammenligninger, analogier, lignelser og billedlige fortolkninger i den indre betydnings rige.
- 10 Guds Manifestationer har altid været og vil altid være lysende Virkeligheder, og ingen ændring eller forandring finder nogen sinde sted i Deres essens. Som oftest er de stille og tavse før Deres åbenbaring, som én der sover, og efter deres åbenbaring er de veltalende og strålende, som én der er vågen.

- 17 -

KRISTI FØDSEL

- 1 Spørgsmål: Hvordan blev Kristus født af Helligånden?
- 2 Svar: Med hensyn til dette spørgsmål er de guddommelige og de materialistiske filosoffer uenige. De guddommelige filosoffer mener, at Kristus blev født af Helligånden, mens de materialistiske filosoffer dømmes noget sådant til at være umuligt og ulogisk og holder på, at Han nødvendigvis må have haft en menneskelig fader.
- 3 I Koranen står der: "Og da sendte Vi Vor Ånd til hende,

og Han antog form af et fuldkomment menneske foran hende”,⁷⁸ hvilket betyder, at Helligånden antog menneskelig form, som et billede kommer til syne i et spejl, og konverserede med Maria.

De materialistiske filosoffer tror, at der skal være parring og påstår, at en levende krop ikke kan skabes ud af en livløs eller materialisere sig uden foreningen af mand og kvinde. De tror, at ud over mennesket, er dette umuligt for dyr, og at, ud over dyr, er det umuligt selv i planter. For denne parring af mandligt og kvindeligt eksisterer hos alle dyrene og planterne. De hævder endda, at Koranen selv bekræfter denne parring af alt “Højtæret være Han, som har skabt alle parrene, af det som jorden frembringer, og ud af menneskene selv, og af ting hinsides deres kendskab!”⁷⁹ Det vil sige, mennesker, dyr og planter findes alle i par. “Og af alting har Vi skabt to slags”,⁸⁰ det vil sige, Vi har skabt alt i par.

De siger, kort fortalt, at man ikke kan forestille sig et menneske uden en menneskelig fader. De guddommelige filosoffer svarer imidlertid: “Noget sådant er ikke umuligt, skønt det ikke er blevet observeret, og der er en forskel mellem det, som er umuligt, og det, som blot ikke er blevet observeret. For eksempel, i tiden før telegrafene var den øjeblikkelige forbindelse mellem Østen og Vesten ikke blevet observeret, men den var ikke umulig; på samme måde var fotografiet og fonografen ikke blevet observeret, men de var ikke umulige.”

De materialistiske filosoffer insisterer på deres overbevisning, og de guddommelige filosoffer svarer: “Er denne

---

⁷⁸ Koranen 19:17; saml. Lukas Evangeliet 1:26-28.

⁷⁹ Koranen 36:36.

⁸⁰ Koranen 13:3.

jordklode evig eller blev den skabt?” De materialistiske filosoffer svarer at, ifølge veletablerede videnskabelige forskningsresultater, er det bevist, at den er skabt; at den i begyndelsen var en flydende sfære og gradvist blev tempereret; at en skorpe blev dannet rundt om den; og på denne skorpe opstod der planter, derefter dyr og til slut mennesket.

- 7 De guddommelige filosoffer siger: “Det følger klart ud fra jeres udsagn, at den menneskelige art på jordkloden blev skabt og ikke er evig. Så derfor havde det første menneske uden tvivl hverken fader eller moder, for eksistensen af menneskearten har en oprindelse i tid. Hvad er nu mest problematisk: at mennesket skabes, om end gradvist, uden hverken fader eller moder, eller at han skabes uden en fader? Da I indrømmer, at det første menneske skabtes uden hverken fader eller moder, hvad enten det var gradvist eller i løbet af en kort tidsperiode, så kan der ikke være nogen tvivl om, at et menneske uden en menneskelig fader også er muligt og logisk antageligt. Man kan derfor ikke blot afvise dette som umuligt, og at gøre det ville røbe en mangel på rimelighed. For eksempel, hvis du siger, at denne lampe engang blev tændt uden hverken væge eller olie, og så siger, at det er umuligt for den at blive tændt uden vægen, så røber dette en mangel på rimelighed.” Kristus havde en moder, men det første menneske havde hverken fader eller moder ifølge de materialistiske filosoffer.

KRISTI STORHED

Spørgsmål: Hvilket fortrin eller hvilken gavn er der ved 1
at være uden fader?

Svar: En stor mand er en stor mand, hvad enten han er 2
født af en menneskelig fader eller ej. Hvis det at være
uden fader var et fortrin, ville Adam udmærke sig og
overgå alle Profeterne og Budbringerne, for Han havde
hverken fader eller moder. Det, som bidrager til storhed
og ære, er de guddommelige fuldkommenheders glans og
udstrømninger. Solen er født af stof og form, hvilket kan
sammenlignes med faderen og moderen, og endog er det
absolut fuldkommenhed; mørke har hverken stof eller
form, og heller ikke fader eller moder, og alligevel er det
ren ufuldkommenhed. Oprindelsen til Adams fysiske livs
stof var støv, men oprindelsen til Abrahams fysiske stof
var ren sæd; og det er sikkert, at ren og prægtig sæd er
jord og sten overlegent.

Endvidere står der i Johannes Evangeliet 1:12-13: “Men 3
alle dem, der tog imod ham, gav han magt til at blive
Guds børn, dem, der tror på hans navn. De blev ikke født
af blod, ej heller af kødets vilje, eller af mands vilje, men
af Gud.”⁸¹ Det fremgår klart af dette vers fra Johannes, at
selv Apostlenes eksistens kommer fra en åndelig virke-
lighed snarere end fra en materiel kraft. Kristi ære og
storhed ligger ikke i, at Han var uden fader, men snarere
i Hans guddommelige fuldkommenheder, udstrømninger
og glans. Hvis Kristi storhed skyldtes Hans mangel på en

---

⁸¹ Johannes Evangeliet 1:12-13

- fader, ville Adam være endnu større, for Han havde hverken moder eller fader.
- 4 Der står i Det Gamle Testamente, “Da formede Gud Herren mennesket af agerjordens muld og blæste livsånde i hans næsebor; så at mennesket blev et levende væsen.”⁸² Læg mærke til, at Adam siges at være blevet skabt af livets ånd. Desuden beviser Johannes’ udtalelse med hensyn til Apostlene, at de også kom fra den himmelske Fader. Derfor er det klart og åbenlyst, at ethvert stort menneskes hellige virkelighed – den sande eksistens – kommer fra Gud og skylder Helligåndens åndepust sin eksistens.
  - 5 Det er Vor opfattelse, at hvis det at være uden en fader var det største af alle menneskelige opnåelser, så ville Adam overgå alle, for Han havde hverken fader eller moder. Er det bedre for et menneske at være skabt af levende stof eller af støv? Det er bestemt bedre at være skabt af levende stof. Men Kristus blev født af og fik eksistens gennem Helligånden.
  - 6 De helliggjorte Sjæle, Guds Manifestationers ære og herlighed skyldes Deres himmelske fuldkommenheder, udstrømninger og glans og intet andet.

---

⁸² Første Mosebog 2:7

SAND DÅB

I Matthæus 3:13-15 står der: “Derefter kommer Jesus fra Galilæa til Johannes ved Jordan for at døbes af ham. Men Johannes ville hindre Ham i det og sagde: Jeg trænger til at blive døbt af Dig, og Du kommer til mig? Men Jesus svarede og sagde til ham: Lad det nu ske: For således bør vi opfylde alt, hvad ret er. Så føjede han Ham.”

Spørgsmål: Givet Hans iboende fuldkommenhed, hvilket behov havde Kristus da for dåb, og hvad var visdommen heri?

Svar: Dåbens essens er renselse gennem anger. Johannes advarede og formanede folket, fik dem til at angre, og derefter døbte han dem. Det er derfor åbenbart, at denne renselse er et symbol på anger over al synd, som om man sagde: “Oh Gud! Ligesom min krop er blevet rensed og lutret fra al fysisk tilsmudsning, så rens og udfri min ånd for tilsmudsningerne fra naturens verden, som er uværdige ved Din guddommelige tærskel.” Anger er tilbagemøden fra oprørskhed til lydighed. Det er efter at have erfaret fjernhed og tab af Gud, at mennesket angre og rens sig selv. Således er denne renselse et symbol, der siger: “Oh Gud, gør mit hjerte prægtigt og rent, og rens og helliggør det for alt undtagen Din kærlighed.”

Da Kristus ønskede, at denne sædvane, indført af Johannes, skulle praktiseres af alle på den tid, tilsluttede Han Sig den, for at sjæle måtte blive vækket, og at den lov, som var udgået fra den tidligere religion, måtte blive opfyldt. For selv om denne sædvane blev indført af Johannes, repræsenterede den i virkeligheden angerens

renselse, som er blevet praktiseret i alle de guddommelige religioner.

- 5 Det var ikke, fordi Kristus havde behov for dåb, men Han tilsluttede Sig den, fordi denne handling på den tid var prisværdig og acceptabel for Gud og indvarslede Rigets glade tidender. Senere sagde Han imidlertid, at sand dåb ikke var med fysisk vand, men med ånd og med vand, og andetsteds med ånd og ild.⁸³ Det, der her menes med “vand”, er ikke fysisk vand, for andetsteds fastslås det udtrykkeligt, at dåb skal være med ånd og med ild, og det sidstnævnte gør det klart, at hensigten ikke er fysisk ild og vand, da dåb med ild er umulig.
- 6 Med “ånd” menes der guddommelig nåde; med “vand” kundskab og liv; med “ild” kærlighed til Gud. For fysisk vand renser ikke menneskets hjerte, men dets legeme. Snarere er det det himmelske vand og den himmelske ånd, som er kundskab og liv, der renser og lutrer menneskets hjerte. Med andre ord, det hjerte, der får del i Helligåndens udstrømmende nåde og bliver helliggjort, gøres prægtigt og rent. Formålet er, at menneskets virkelighed skal lutres og helliggøres for denne verdens tilsmudsning, som er usle egenskaber såsom vrede, begær, verdslighed, hovmod, uærlighed, hykleri, bedrag, selvkærlighed og så videre.
- 7 Mennesket kan ikke befri sig selv for stormløbet fra tomme og selviske lyster undtagen gennem Helligåndens bekræftende nåde. Det er derfor, det siges, at dåb skal være med ånden, med vand og med ild – det vil sige, med den guddommelige nådes ånd, kundskabens og livets vand og ilden i Guds kærlighed. Det er med denne ånd,

---

⁸³ Jfr. Matthæus Evangeliet 3:11; Markus Evangeliet 1:8; Lukas Evangeliet 3:16; Johannes' Evangeliet 1:33.

dette vand og denne ild, at mennesket skal døbes, så det måske kan få del i den evige nåde. For til hvilken nytte er det ellers at blive døbt med fysisk vand? Nej, denne dåb med vand var et symbol på anger og søgen efter syndernes forladelse.

Men i Bahá'u'lláhs Guddommelige Ordning er dette symbol ikke længere nødvendigt, for dets virkelighed, som er at blive døbt med ånd og Guds kærlighed, er blevet fastslået og erkendt. 8

- 20 -

DÅB OG GUDS FORANDREDE LOV

Spørgsmål: Er dåbens renselse nyttig og nødvendig, eller er den unyttig og unødvendig? Hvis det førstnævnte er rigtigt, hvorfor blev den så ophævet på trods af, at den var nødvendig? Og hvis det sidstnævnte er rigtigt, hvorfor praktiserede Johannes den så på trods af, at den var unødvendig? 1

Svar: Ændringen og forvandlingen af omstændighederne, og tidernes skiften og omvæltning er blandt den betingede verdens grundlæggende forudsætninger, og grundlæggende forudsætninger kan ikke adskilles fra virkeligheden. Således er det umuligt at adskille varme fra ild, eller fugtighed fra vand, eller strålerne fra solen, for disse er grundlæggende forudsætninger. Og da ændring og forvandling er blandt alt det betingedes forudsætninger, er Guds bud også ændret i overensstemmelse med de skiftende tider. For eksempel var det Moseloven, der på Moses' tid var påkrævet og passede til den tids gældende forhold. Men i Kristi dage havde de forhold ændret sig så 2

meget, at den gjorde Moseloven uegnet og dårligt tilpasset menneskehedens behov, og den blev derfor ophævet. Således brød Kristus sabbatten og forbød skilsmisse. Efter Ham tillod fire disciple, blandt dem Peter og Paulus, indtagelsen af den slags animalske fødevarer, som havde været forbudt i Toraen, undtagen fortæringen af kødet fra dyr, der var blevet stranguleret, fra ofringer foretaget til afgudsbilleder og fortæringen af blod. De forbød også utugt.⁸⁴ Således opretholdt de disse fire bud. Senere tillod Paulus, at man spiste strangulerede dyr, der var ofret til afgudsbilleder, og spiste blod, men opretholdt forbuddet mod utugt. Således skriver han i Romerbrevet 14:14: “Jeg ved, og er i Herren Jesus vis på, at intet er urent i sig selv: kun hvis en holder noget for urent, er det urent for ham.” Desuden står det skrevet i Paulus’ brev til Titus 1:15: “For den rene er alting rent: men for dem, som er besudlede og ikke troende, er intet rent; men selv deres sind og samvittighed er besudlet.”

- 3 Denne ændring, forandring og ophævelse skyldtes den kendsgerning, at Kristi tid ikke kunne sammenlignes med Moses’ tid. Forholdene og forudsætningerne havde ændret sig fuldstændigt, og de tidligere bud blev derfor ophævet.
- 4 Verdens legeme kan sammenlignes med et menneske, og Guds Profeter og Budbringere med dygtige læger. Et menneske forbliver ikke altid i samme tilstand: Forskellige lidelser indtræffer, og hver af dem kræver et specifikt middel. Derfor behandler en dygtig læge ikke alle lidelser på samme måde, men varierer behandlingerne og midlerne i overensstemmelse med disse forskelligartede lidelsers og omstændigheders behov. En person kan lide

---

⁸⁴ Jfr. Apostlenes Gerninger 15:20.

alvorligt af en sygdom forårsaget af et overskud af varme: Den dygtige læge anvender nødvendigvis nedkølede medicin.⁸⁵ Når denne persons tilstand på et andet tidspunkt ændrer sig, og varmen bliver erstattet af et overskud af kulde, lægger lægen nødvendigvis den nedkølede medicin til side og foreskriver opvarmende medicin. Denne ændring og forandring kræves af patientens omstændighed og er et klart bevis på lægens dygtighed. Overvej, for eksempel: Kunne Toraens lov håndhæves i 5 denne tidsalder? Nej, ved Gud! Dette ville være ganske umuligt, og det er af denne årsag, at Toraens lov på Kristi tid var nødt til at blive ophævet af Gud. Overvej ligeledes, at dåbens renselse på Johannes Døberens tid tjente til at vække og advare folket, og få dem til at angre al synd og til at forvente Kristi Riges komme. I Asien nedsænker, også i dag, katolikker og ortodokse små børn i en blanding af olivenolie og vand på en sådan måde, at nogle bliver syge af denne prøvelse og ryster og kæmper under dåben. Andetsteds stænker præsten dåbsvandet på panden. Men i ingen af disse tilfælde oplever disse børn nogle åndelige følelser. Hvad godt kan dette så gøre? Andre mennesker undrer sig og spørger, hvorfor dette barn bliver nedsænket i vandet, eftersom det hverken skænker åndelig bevidsthed eller tro og heller ikke opvækkelse, men kun er en sædvane, som bliver fulgt. På Johannes Døberens tid var det imidlertid ikke sådan: Johannes advarede først folket, førte dem til at angre synd og formandede dem om at forvente Kristi komme. Så ville enhver, der modtog dåbens renselse angre sine synder med den yderste sagsmodighed og ydmyghed, ligeledes rense og

---

⁸⁵ ‘Abdu’l-Bahá henviser her til opfattelserne af varme og kulde, der spillede en vigtig rolle i traditionel islamisk lægevidenskab.

- lutre sit legeme for ydre tilsmudsning og med fuldkommen længsel vente nat og dag og fra øjeblik til øjeblik på Kristi komme og adgang til Hans Rige.
- 6 Vi mener, at ændringen og forvandlingen i tidernes omstændigheder og krav er årsagen til ophævelsen af religiøse love, for den tid kommer, hvor de tidligere love ikke længere passer til de herskende forhold. Overvej, i hvor høj grad den moderne tids krav adskiller sig fra middelalderens! Er det muligt, at tidligere århundreders bud kunne blive gennemført i disse senere tider? Det er klart og åbenlyst, at dette ville være helt umuligt. Efter mange århundreders forløb vil det, der er brug for på nuværende tidspunkt, ligeledes ikke længere være passende for en fremtidig tidsalders behov, og ændring og forvandling vil være uundgåelig.
  - 7 I Europa bliver lovene konstant ændret og modificeret. Hvor utallige er ikke de love, som engang eksisterede i de europæiske systemer og forskrifter, og som siden er blevet ophævet! Disse ændringer skyldes forvandlingen i tankegange, sædvaner og omstændigheder, og uden dem ville den menneskelige verdens trivsel gå i opløsning.
  - 8 For eksempel foreskriver Toraen dødsstraf for enhver, der bryder sabbatten. Der er faktisk ti sådanne dødsstraffe i Toraen. Kunne disse bud føres ud i livet i vor tid? Det er åbenlyst, at det ville være fuldstændig umuligt. Derfor er de blevet ændret og forandret, og denne ændring og transformation af lovene udgør i sig selv et tilstrækkeligt bevis for Guds fuldkomne visdom.
  - 9 Dette emne kræver dyb overvejelse, og årsagen er klar og indlysende. Vel er det med dem, der reflekterer!

BRØDET OG VINEN

Spørgsmål: Kristus sagde: “Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen: om nogen spiser af dette brød, skal han leve til evig tid.”⁸⁶ Hvad er betydningen af denne ytring? 1

Svar: Med dette brød menes de guddommelige fuldkom-
menheders himmelske føde. Med andre ord, hvem der end får del i denne føde – det vil sige, hvem der end opnår Guds udstrømmende nåde, modtager oplysning fra Hans lys og opnår sin andel af Kristi fuldkommenheder – vil opnå evigt liv. Det, der menes med blod, er ligeledes livets ånd, som består i guddommelige fuldkommenheder, himmelsk glans og evig nåde. For alle dele af legemet får livets indhold fra blodets cirkulation. 2

I Johannes Evangeliet 6:26 står der: “I søger Mig, ikke fordi I så miraklerne, men fordi I spiste af brødet og blev mætte.” Det er åbenbart, at brødet, hvoraf disciplene spiste, og som mættede dem, var den himmelske nåde, for i vers 33 i det samme kapitel står der: “For brødet fra Gud er Han, som kommer ned fra himlen og giver liv til verden.” Det er åbenbart, at Kristi legeme ikke steg ned fra himlen, men kom fra Marias skød: Det, der kom ned fra Guds himmel, var Kristi ånd. Jøderne, der antog, at Kristus talte om Sin krop, gjorde indsigelser, som det er optegnet i vers 42 i samme kapitel: “Og de sagde: ‘Er dette ikke Jesus, Josefs søn, hvis fader og moder vi kender? Hvordan kan det så være, at han siger, jeg kom ned fra 3

---

⁸⁶ Johannes’ Evangeliet 6:51.

himlen?””

- 4 Overvej, hvor åbenbart det er, at det, som Kristus sigtede til med det himmelske brød, var Hans ånd, Hans mangfoldige nåde, Hans fuldkommenheder og Hans lære; for i vers 63 i det omtalte kapitel, står der: “Det er ånden, som opliver; kødet har ingen gavn deraf.”
- 5 Det er derfor gjort klart, at Kristi ånd var en himmelsk gave, der steg ned fra himlen, og at hvem der end modtager denne ånds udstrømninger – det vil sige, de tager den himmelske lære til sig – vil opnå evigt liv. Således siges det i vers 35: “Og Jesus sagde til dem, Jeg er livets brød: han, som kommer til Mig, skal aldrig sulte; og han, som tror på Mig, skal aldrig tørste.”
- 6 Tænk over, at Han udtrykker “det at komme til Ham” som at spise, og “det at tro på Ham” som at drikke. Det er derfor klart fastslået, at den himmelske føde består i guddommelige gaver, åndelig glans, himmelsk lære og Kristi altomfattende sandheder; og det at spise betyder at drage nær til Ham, og det at drikke betyder at tro på Ham. For Kristus havde både en fysisk form og et himmelsk legeme. Den fysiske form blev korsfæstet, men den himmelske er i live, evigt, og kilden til evigtvarende liv. Den fysiske form var Hans menneskelige natur, og det himmelske legeme Hans guddommelige natur. Nådige Gud! Nogle forestiller sig, at brødet ved nadveren er Kristi virkelighed, og at Guddommen og Helligånden er steget ned i det og er til stede deri, hvorimod, når nadveren først er indtaget, er den på få minutter helt opløst og ganske forvandlet. Hvordan kan en sådan fejl da blive undfanget? Jeg beder om Guds tilgivelse for en så alvorlig vildfarelse!
- 7 Betydningen af disse ord er, at gennem Kristi åbenbaring blev den hellige lære, som er den evige nåde, spredt vidt

og bredt, vejledningens lys skinnede, og menneskelige virkeligheder fik skænket livets ånde. Hvem der end blev ret vejledt fandt liv, og hvem der end forblev på vildspor, blev indhentet af døden. Det brød, som kom ned fra himlen, var Kristi himmelske legeme og Hans åndelige grundstof, hvoraf disciplene spiste, og hvorigennem de opnåede evigt liv.

Disciplene havde modtaget mange måltider fra Kristi 8
hånd; så hvorfor blev den sidste nadver fremhævet? Det er derfor indlysende, at der med det himmelske brød ikke menes dette fysiske brød, men den guddommelige næring fra Kristi åndelige legeme, det vil sige, den guddommelige nåde og de himmelske fuldkommenheder, som Hans disciple fik del i, og som de blev fyldt af.

Overvej ligeledes, at da Kristus velsignede brødet og gav 9
det til Sine disciple og sagde: "Dette er Mit legeme",⁸⁷ var Han synligt og tydeligt til stede hos dem i egen person og krop og blev ikke forvandlet til brød og vin. Var Han blevet til selve brødet og vinen, kunne Han ikke være forblevet tydeligt til stede legemligt og i egen person.

Det er derfor klart, at brødet og vinen var symboler, der 10
betød: Min nåde og Mine fuldkommenheder er blevet givet jer, og siden I har fået del i denne mangfoldige nåde, har I opnået evigt liv og modtaget jeres del og lod af den himmelske næring.

---

⁸⁷ Matthæus Evangeliet 26:26

KRISTI MIRAKLER

- 1 Spørgsmål: Visse mirakler er blevet tillagt Kristus. Skal disse beretninger tages bogstaveligt, eller har de andre betydninger? For det er blevet fastslået gennem pålidelig undersøgelse, at hver tings iboende natur ikke ændrer sig, at alt skabt er underkastet en universel lov og organisering, hvorfra de ikke kan afvige, og at intet derfor på nogen mulig måde kan bryde den universelle lov.
- 2 Svar: Guds Manifestationer er kilder til mirakuløse handlinger og forunderlige tegn. Enhver vanskelig og umulig sag er for Dem mulig og tilladelig. For De fremviser usædvanlige bedrifter gennem en usædvanlig kraft, og de har indflydelse på naturens verden gennem en kraft, der overgår naturen. Fra hver og én af dem er noget vidunderligt kommet til syne.
- 3 Men i De Hellige Skrifter bruges en særlig terminologi, og i Guds Manifestationers øjne er disse under og mirakler uden betydning i en sådan grad, at de ikke engang ønsker dem omtalt. For selv hvis disse mirakler blev betragtet som de største beviser, ville de fortsat kun være klare beviser for dem, som var til stede, da de fandt sted, ikke for dem der var fraværende.
- 4 For eksempel hvis en ikke troende søgende skulle høre om Moses' og Kristi mirakler, ville vedkommende benægte dem og sige: "Mirakler er også længe blevet tilskrevet visse andre guder med vidneudsagn fra en stor mængde mennesker og optegnet i bøger. Således har brahminerne udarbejdet en hel bog angående Brahmas mirakler." Den søgende ville så spørge: "Hvordan kan vi

vide, at jøderne og de kristne taler sandhed, og at brahminerne lyver? For begge er traditioner, begge er bevidnet i vid udstrækning, og begge er blevet optegnet i en bog. Hver af dem kan betragtes som plausibel eller ikke plausibel, som med enhver anden beretning: Hvis den ene er sand, må begge være sande; hvis den ene accepteres, skal begge accepteres.” Derfor kan mirakler ikke være et afgørende bevis, for selv om de er gyldige beviser for dem, som var til stede, er de ude af stand til at overbevise dem, der ikke var.

Men på dagen for Guds Manifestation vil de, som er skænket indsigt, betragte alt, der angår Ham, for at være mirakuløst. For dette adskiller sig fra alt andet, og denne distinktion er i sig selv et absolut mirakel. Overvej, hvordan Kristus, alene og egenhændigt, uden nogen hjælper eller beskytter, uden legioner eller hære og med den største ydmyghed, opløftede Guds banner foran alle verdens folkeslag; hvordan Han modstod dem; og hvordan Han til sidst betvang dem alle, selv om Han i virkeligheden blev korsfæstet. Se, dette er et absolut mirakel, som på ingen måde kan benægtes. Kristi sandhed har virkelig ikke behov for yderligere bevis. 5

Disse ydre mirakler er uden betydning for sandhedens tilhængere. For eksempel, hvis en blind mand får synet igen, vil han til sidst atter miste sit syn, for han vil dø og blive berøvet alle sine sanser og evner. Så at få blinde til at se er uden varig betydning, eftersom synssansen ganske bestemt mistes igen til sidst. Og hvis et dødt legeme genoplives, hvad opnås så derved, da det skal dø igen? Det, der er vigtigt, er at skænke sand indsigt og evigt liv, det vil sige, et åndeligt og guddommeligt liv; for dette fysiske liv vil ikke vare ved, og dets eksistens er ensbetydende med ikke eksistens. Endog som Kristus sagde som 6

svar til en af Sine disciple: “Lad de døde begrave deres døde”; for “Det, som er født af kødet, er kød; og det, som er født af Ånden, er ånd.”⁸⁸

- 7 Tænk over, at Kristus regnede dem som døde, som ikke desto mindre fysisk var i live; for sandt liv er evigt liv, og sand eksistens er åndelig eksistens. Så hvis De Hellige Skrifter taler om at opvække de døde, betyder det, at de opnåede evigt liv; hvis der står, at én som var blind, blev gjort seende, så er betydningen af dét at se sand indsigt; hvis der står, at én som er døv, fik sin hørelse igen, betyder det, at han fik et indre øre og opnåede åndelig hørelse. Dette fastslås af selve Evangeliets tekst, hvor Kristus siger, at de er som dem, om hvem Esajas engang sagde: “De har øjne og ser ikke, de har øren og hører ikke; og jeg helbreder dem.”⁸⁹
- 8 Vi mener ikke, at Guds Manifestationer er ude af stand til at udføre mirakler, for dette ligger sandeligt inden for Deres magt. Men det, som er vigtigt og væsentligt i deres øjne, er indre syn, åndelig hørelse og evigt liv. Så hvor end det er optegnet i De Hellige skrifter, at et sådant menneske var blind og blev gjort seende, betyder det, at det var blind indadtil og opnåede åndelig indsigt, eller at det var uvidende og fandt kundskab, eller var uagtsom og blev opmærksom, eller var jordisk og blev himmelsk.
- 9 Da dette indre syn, denne indre hørelse, dette liv og denne helbredelse er evig, så er de i sandhed betydningsfulde. I modsat fald, hvilken betydning, hvilken værdi og hvilket værd kan rent dyrisk liv og kraft besidde? Ligesom en tom indbildning vil den forsvinde på få dage. For eksempel, hvis man tænder en slukket lampe, vil den blive

---

⁸⁸ Matthæus Evangeliet 8:22; Johannes' Evangeliet 3:6

⁸⁹ Matthæus Evangeliet 13:14-15; Johannes' Evangeliet 12:39-40

slukket igen, men lyset fra solen vil altid skinne strålende, og dette er, hvad der er betydningsfuldt.

- 23 -

KRISTI GENOPSTANDELSE

Spørgsmål: Hvad er betydningen af Kristi genopstandelse efter tre dage? 1

Svar: Guds Manifestationers genopstandelse er ikke legemets genopstandelse. Alt det, der hører Dem til - alle deres tilstande og omstændigheder, alt det, de gør, grundlægger, underviser i, fortolker, illustrerer og forklarer – er af mystisk og åndelig karakter og tilhører ikke den fysiske verden. 2

Sådan er det i tilfældet med Kristi nedstigning fra himlen. 3 Det er blevet udtrykkeligt fastslået i utallige passager i Evangeliet, at Menneskesønnen kom ned fra himlen, eller er i himlen, eller vil stige op til himlen. Således står der i Johannes 6:38: “For jeg kom ned fra himlen”, og i Johannes 6:42 er det optegnet: “Og de sagde: ’Er dette ikke Jesus, Josefs søn, hvis fader og moder vi kender? Hvorfor siger han så, Jeg kom ned fra himlen?’”, og i Johannes 3:13 fastslås det: “Og intet menneske er steget op til himlen, medmindre Han kom ned fra himlen, ikke engang Menneskesønnen, som er i himlen.”

Tænk over, hvordan det siges, at Menneskesønnen er i 4 himlen, selv om Kristus på det tidspunkt opholdt sig på Jorden. Overvej ligeledes, at der direkte står, at Kristus kom fra himlen, skønt Han kom fra Marias skød, og Hans legeme blev født af hende. Det er derfor klart, at påstanden om, at Menneskesønnen kom fra himlen, har en

mystisk snarere end en bogstavelig betydning og er en åndelig snarere end en fysisk begivenhed. Meningen er, at skønt Kristus tilsyneladende blev født af Marias skød, kom Han i virkeligheden fra himlen, sædet for Sandhedens Sol, der skinner i det overjordiske Riges guddommelige verden. Og eftersom det er fastslået, at Kristus kom fra det guddommelige Riges åndelige himmel, så må Hans forsvinden ind i jorden i tre dage også have en mystisk snarere end en bogstavelig betydning. På samme måde er Hans genopstandelse fra Jordens skød et mystisk anliggende og udtrykker en åndelig snarere end en materiel tilstand. Og Hans opstigning til himlen er ligeledes åndelig og ikke materiel af natur.

- 5 Bortset fra dette er det blevet fastslået af videnskaben, at den materielle himmel er et grænseløst rum, øde og tomt, hvori utallige stjerner og planeter bevæger sig.
- 6 Vi forklarer derfor betydningen af Kristi genopstandelse på følgende måde: Efter Kristi martyrium, var Apostlene forvirrede og nedslåede. Kristi virkelighed, som består i Hans lære, Hans gavmildhed, Hans fuldkommenheder og Hans åndelige kraft var gemt og skjult i to eller tre dage efter Hans martyrium og havde ingen ydre tilsynekomst eller tilkendegivelse – faktisk var det, som om den var fuldstændig tabt. For de, som oprigtigt troede, var kun få i antal, og selv disse få var forvirrede og nedslåede. Kristi Sag var således som et livløst legeme. Efter tre dage blev Apostlene sikre og standhaftige, rejste sig for at hjælpe Kristi Sag, besluttede at arbejde for den guddommelige lære og praktisere deres Herres formaninger, og de bestræbte sig på at tjene Ham. Derefter blev Kristi virkelighed strålende, Hans nåde skinner, Hans religion finder nyt liv, og Hans lære og formaninger bliver åbenbare og synlige. Med andre ord, Kristi Sag, der var som et livløst

legeme, blev vækket til live og omgivet af Helligåndens nåde.

Det er betydningen af Kristi genopstandelse, og dette var 7
en sand genopstandelse. Men da præsteskrabet ikke fat-
tede Evangelierne mening og ikke forstod dette myste-
rium, er det blevet påstået, at religion er i modstrid med
videnskab, for blandt andet er Kristi opstigning i et fysisk
legeme til den materielle himmel i modsætning til de ma-
tematiske videnskaber. Men når sandheden i denne sag
bliver gjort klar, og dette symbol bliver forklaret, bliver
det på ingen måde modsagt af videnskab, men snarere be-
kræftet af både videnskab og fornuft.

- 24 -

HELLIGÅNDENS KOMME OVER APOSTLENE

Spørgsmål: Det er optegnet i Evangelierne, at Helligånden 1
steg ned på Apostlene. Hvori bestod denne nedstigning, og hvad er dens betydning.

Svar: Helligåndens nedstigning er ikke, som når luften 2
trænger ind i det menneskelige legeme. Det er en metafor
og en analogi snarere end et bogstaveligt billede eller en
beretning. Det, som er betydningen, at det er ligesom so-
lens tilsynekomst i et spejl, det vil sige, når dens glans
bliver reflekteret deri.

Efter Kristi død, var Apostlene forstyrrede og deres tan- 3
ker og meninger afveg fra hinanden; senere blev de stand-
haftige og forenede. Ved den jødiske pinse samledes de,
frigjorde sig fra verden, opgav deres egne ønsker, gav af-
kald på jordisk velvære og glæde, ofrede legeme og sjæl
for Deres Elskede, forlod deres hjem, efterlod alle deres

bekymringer og ejendele og tænkte ikke engang på deres egen eksistens. Derpå blev de forundt guddommelig hjælp, og Helligåndens kraft åbenbarede sig. Kristi åndelighed triumferede, og Guds kærlighed fik et fast greb. På den dag modtog de guddommelige bekræftelser, og de drog af sted i forskellige retninger for at undervise i Guds Sag og løsnede deres tunger til at fremsætte beviser og vidnesbyrd.

- 4 Således betyder Helligåndens nedstigning, at Apostlene blev tiltrukket af den messianske Ånd, opnåede trofasthed og standhaftighed, fandt et nyt liv gennem ånden i Guds kærlighed, og betragtede Kristus som værende deres evigt levende hjælper og beskytter. De var blot dråber og blev oceanet; de var svage myg og blev højtflyvende ørne; de var svagheden selv, men blev udrustet med styrke. De var som spejle, der er vendt mod solen: Det er sikkert, at solens stråler og glans vil blive reflekteret deri.

- 25 -

HELLIGÅNDEN

- 1 Spørgsmål: Hvad menes der med “Helligånden”?
- 2 Svar: Med “Helligånden” menes Guds udstrømmende nåde og de skinnende stråler, der udgår fra Hans Manifestation. Således var Kristus brændepunktet for strålerne fra Sandhedens Sol, og fra dette mægtige centrum – Kristi virkelighed – skinnede Guds nåde på de andre spejle, som var Apostlenes virkeligheder.
- 3 Helligåndens nedstigning på Apostlene betyder, at den herlige og guddommelige nåde kastede sit lys og sin glans på deres virkeligheder. For i andre henseender er

udgang og tilbagevenden, nedstigning og uløselig forbindelse kendetegn for legemet og ikke for ånd – det vil sige, udgang og uløselig forbindelse angår kun sansbare virkeligheder, ikke begrebmæssige finesser; og begrebmæssige virkeligheder, såsom fornuft, kærlighed, kundskab, forestillingsevne og tankegang kan ikke træde ind, gå ud, eller være forbundet med, men betegner snarere forhold. For eksempel er kundskab, som er en form erhvervet af 4
sindet, noget begrebmæssigt, og at tale om at træde ind i eller gå ud af sindet er absurd. Det er snarere erhvervelsen af en relation, ligesom billeder der reflekteres i et spejl.

Da det er evident og fastslået, at begrebmæssige virkeligheder ikke træder ind i eller forbinder sig, at det på ingen måde er muligt for Helligånden at stige op, stige ned, træde ind, gå ud, blande sig eller forbinde sig. Den kommer højst til syne, som solen kommer til syne i et spejl. 5

I visse uddrag i De Hellige Skrifter, hvor der hentydes til 6
Ånden, bliver der desuden hentydet til en bestemt person, som det almindeligvis siges i tale og konversation, at den og den person er den personificerede ånd, eller er legemliggørelsen af nåde og gavmildhed. I dette tilfælde er fokus ikke på lampen, men på lyset.

For eksempel siges det i Johannes 16:12 med henvisning 7
til Den Lovede, som skal komme efter Kristus: “Jeg har endnu mange ting at sige til jer, men I kan ikke tåle dem nu. Alligevel, når han, sandhedens Ånd, er kommet, vil han lede jer til hele sandheden: for han skal ikke tale af sig selv; men hvad han end hører, det skal han sige.”

Tænk nu omhyggeligt på, at ordene “for han skal ikke tale 8
af sig selv; men hvad, han end hører, det skal han sige”, klart indebærer, at sandhedens Ånd er legemliggjort i et Menneske, som har en sjæl, som har ører at høre med og

en tunge til at tale. Ligeledes kaldes Kristus "Guds Ånd" på samme måde, som vi taler om lyset og alligevel mener både lyset og lampen.

- 26 -

KRISTI GENKOMST OG DOMMEDAG

- 1 Det er optegnet i De Hellige Skrifter, at Kristus vil komme tilbage, og at Hans genkomst er betinget af opfyldelsen af bestemte tegn: Når Han kommer igen, vil Han være ledsaget af de tegn. Blandt dem er: "Solen vil blive formørket, og månen vil ikke skinne, og stjernerne skal falde ned fra himlen." På det tidspunkt "vil alle stammer på jorden jamre sig" og klage, og "Menneskesønnens tegn" vil vise sig "på himlen", "og de vil se Menneskesønnen komme i himlens skyer med kraft og megen herlighed".⁹⁰ Bahá'u'lláh har givet en detaljeret fortolkning af disse vers i Kitáb-i-Íqán, og det behøver ikke blive gentaget her. Henvis til den, og du vil fatte deres mening.⁹¹
- 2 Jeg vil til gengæld gerne sige et ord mere om dette emne, hvilket er følgende. Kristi første tilsynekomst skete også fra himlen, som det tydeligt er blevet fastslået i Evangeliet. Kristus Selv siger endog, at Menneskesønnen kom ned fra himlen, og Menneskesønnen er i himlen; og intet menneske er steget op til himlen undtagen Han, som kom ned fra himlen.⁹² Således har alle indrømmet, at Kristus

---

⁹⁰ Matthæus Evangeliet 24:29-30.

⁹¹ Se Kitáb-i-Íqán, p. 27-42 og 66-87.

⁹² Jfr. Johannes Evangeliet 3:13.

steg ned fra himlen, hvorimod Han i virkeligheden syntes at komme fra Marias skød.

Ligesom Han den første gang kom til syne fra skødet, 3
men i virkeligheden fra himlen, sådan vil Han komme anden gang tilsyneladende fra skødet, men i virkeligheden fra himlen. De omstændigheder, der er blevet optegnet i Evangeliet angående Kristi genkomst, er i virkeligheden de samme, som var blevet beskrevet for Hans første komme, som det tidligere blev forklaret.

Esajas' Bog kundgør, at Messias vil erobre Østen og Vesten, at alle nationerne på Jorden vil samles under Hans skygge, at Hans rige vil blive grundlagt, at Han vil komme fra et ukendt sted, at synderne vil blive dømt, og at retfærdighed vil herske i en sådan grad, at ulven og lammet, leoparden og kuddet, spædbarnet og giftslangen alle vil samles ved én kilde, på én eng og i én bolig. Den første nedstigning var også underkastet disse omstændigheder, skønt ingen af dem skete fysisk. Derfor gjorde jøderne urimelige indvendinger mod Kristus og – Gud forbyde! – kaldte Ham et monster,⁹³ betragtede Ham som ødelæggeren af Guds bygningsværk, og den der brød sabbatten og loven, og de dømte Ham til døden. Hver eneste af disse omstændigheder havde en indre betydning, men jøderne var ude af stand til at forstå og var derfor tilslørede og erkendte Ham ikke.

Kristi genkomst følger et lignende mønster. Alle de tegn 5
og omstændigheder, som er blevet angivet, har indre betydninger og skal ikke tages bogstaveligt. For i modsat fald står der, blandt andet, at stjernerne vil falde ned på Jorden. Alligevel er stjernerne uendelige og talløse, og moderne matematikere har fastslået og bevist, at solens

---

⁹³ *Masíkh* (uhyre), en forvrængning af *Masíh* (Messias).

masse er cirka halvanden million gange større end Jordens, og at hver af fiksstjernerne er tusind gange større end solen. Hvis disse stjerner skulle falde på Jordens overflade, hvordan kunne der blive plads til dem? Det ville være som om tusind millioner bjerge så mægtige som Himalayabjergene skulle falde på et gran af et senepsfrø. Noget sådant er af fornuftsmæssige og videnskabelige grunde (og faktisk som en sag om simpel sund fornuft) fuldstændig umuligt. Og alligevel endnu mere forbløffende er det, at Kristus sagde: Måske vil jeg komme, når I sover, for Menneskesønnens komme er ligesom en tyvs komme.⁹⁴ Måske vil tyven være i huset, og ejeren vil være uvidende om det.

- 6 Det er derfor klart og åbenbart, at disse tegn har indre betydninger og ikke skal tages bogstaveligt. Disse betydninger er blevet forklaret fuldstændigt i Kitáb-i-Íqán: Henvis til den.

- 27 -

TREENIGHEDEN

- 1 Spørgsmål: Hvad er betydningen af Treenigheden og dens tre Personer?
- 2 Svar: Guddommens virkelighed er helliggjort og ophøjet over alt skabts fatteevne, og kan på ingen måde begribes af dødeliges sind og forstand, og overgår al menneskelig forestilling. Den virkelighed tillader ingen opdeling, for opdeling og mangfoldighed er blandt det skabte og derfor det betingedes karakteristika, og er ikke tilfældige

---

⁹⁴ Jfr. Første Brev til Thessalonikerne 5:2; Peters Andet Brev 3:10.

egenskaber, der berører Det Uundgåelige Væsen.

Guddommens virkelighed er helliggjort over blot at være 3
én, og altså så meget mere over pluralitet. For den gud-
dommelige virkelighed at stige ned til stader og grader
ville være ensbetydende med ufuldkommenhed, det mod-
satte af fuldkommenhed, og fuldstændig umuligt. Den
har altid været, og vil bestandigt forblive, i hellighedens
og renhedens mest ophøjede højder. Alt det, der omtales
angående Guds tilsynekomst og åbenbaring, hører til strå-
leaglansen fra Hans lys og ikke til en nedstigning til grader
af eksistens.

Gud er ren fuldkommenhed, og skabelsen er absolut 4
ufuldkommenhed. For Gud at stige ned til grader af eksis-
stens, ville være den største ufuldkommenhed; snarere er
Hans tilsynekomst, daggry og stråleglans endog som so-
lens tilsynekomst i et klart, blankt og poleret spejl.

Alt skabt er Guds strålende tegn. For eksempel skinner 5
solens stråler på alt jordisk, alligevel falder lyset på slet-
terne, bjergene, træerne og frugterne kun i et sådant mål,
at det gør dem synlige, sikrer deres vækst og får dem til
at opnå målet for deres eksistens. Men Det Perfekte Men-
neske er ligesom et klart spejl, hvori Sandhedens Sol
åbenbares og kommer til syne i sine egenskabers og fuld-
kommenheders fylde. Således var Kristi virkelighed et
blankt og poleret spejl af den største renhed og klarhed.
Sandhedens Sol, Guddommens Essens, kom til syne i dét
spejl og åbenbarede sit lys og sin varme deri, alligevel
steg den ikke ned fra hellighedens højder og den himmel-
ske hellighed for at tage bolig deri. Nej, den fortsætter sin
forbliven i sin ophøjethed og ædelhed, men er blevet
åbenbaret og kommet til syne i spejlet i al sin skønhed og
fuldkommenhed.

Hvis vi skulle sige, at vi har set Solen i to spejle – et er 6

Kristus og det andet Helligånden – eller, med andre ord, at vi har set tre Sole – en i himlen og to på Jorden – ville vi tale sandhed. Og hvis vi skulle sige, at der kun er én Sol, at den er absolut én i sin væren, og at den ikke har nogen lige eller partner, ville vi igen tale sandhed.

- 7 Formålet med vore ord er, at Kristi virkelighed var et klart spejl, hvori Sandhedens Sol – det vil sige, den guddommelige Essens – kom til syne og strålede med uendelige fuldkommenheder og egenskaber. Det betyder ikke, at Solen, som er Guddommens Essens, nogen sinde var delt eller mangedoblet – for den forbliver én – men den blev åbenbar i spejlet. Det er derfor Kristus sagde: “Faderen er i Sønnen”, hvilket betyder, at Solen er åbenbar og synlig i dette spejl.
- 8 Helligånden er Guds udstrømmende nåde, som blev åbenbaret og kom til syne i Kristi virkelighed. Profetskab er stedet for Kristi hjerte, og Helligånden er Hans ånds stæde. Det er således åbenbart og fastslået, at Guddommens Essens er absolut enhed og ikke har nogen ligemand, jævnbyrdig eller lighed.
- 9 Dette er den sande betydning af de tre Personer i Treenigheden. I modsat fald ville Guds religions fundamentere hvile på en ulogisk antagelse, som intet sind nogen sinde kunne fatte, og hvordan kunne sindet blive afkrævet at tro på noget, som det ikke kan fatte? Noget sådant kunne ikke begribes af menneskelig fornuft – hvor meget mindre blive ikklædt en forståelig form – men ville forblive ren fantasi.
- 10 Denne forklaring tydeliggør betydningen af de tre Personer i Treenigheden og fastslår samtidig Guds enhed.

KRISTI PRÆEKSISTENS

Spørgsmål: Hvad er betydningen af verset i Johannes 1
Evangeliet: “Og nu Fader, herliggør du mig hos Dig selv
med den herlighed, som jeg havde hos Dig, før verden
blev til.”⁹⁵

Svar: Der er to slags præeksistens. Den ene er essentiel 2
præeksistens, som ikke har en forudgående årsag, men
som eksisterer i sig selv. For eksempel skinner solen i sig
selv og er ikke afhængig af udstrålingen fra de andre
stjerner til sit lys. Det kaldes essentielt lys. Men lyset fra
månen er afledt fra solen, for månen har behov for solen
til sin udstråling. Således, hvad lys angår, er solen årsa-
gen og månen effekten. Solen er ældgammel, en forud-
sætning og forudgående, mens noget andet er gået forud
for månen.

Den anden form for præeksistens er tidsmæssig præeksi- 3
stens, som ikke har nogen begyndelse. Guds transcen-
dente Ord er helliggjorte over tid. Fortiden, nutiden og
fremtiden er alle lige i relation til Gud. I går, i dag og i
morgen eksisterer ikke i solen.

Der er ligeledes forrang med hensyn til ære og anseelse; 4
det vil sige, den mest ansete går forud for den ansete. Så-
ledes går Kristi virkelighed, som er Guds Ord, uden tvivl
forud for alt skabt i essens, i egenskaber og i anseelse. Før
Guds Ord kom til syne i menneskelig form, fandtes det i
den yderste hellighed og herlighed, afventende i fuldendt
skønhed og glans på højden af sin majestæt. Da det Ord,

---

⁹⁵ Johannes Evangeliet 17:5.

gennem Den Højstes visdom, kastede sit lys fra herlighedens tinde på den fysiske verden, blev det overfaldet ved kødet. Således faldt det i hænderne på jøderne, blev de uvidende og de uretfærdiges fange, og blev til sidst korsfæstet. Det er derfor Han kaldte på Gud og sagde: Udfri Mig fra den fysiske verdens trældom, og red Mig fra dette bur, at Jeg kan stige op til storhedens og pragtens højder, genvinde den tidligere hellighed og herlighed, som Jeg nød, før Jeg beboede denne kødets verden, glæde Mig i det evigtvarende herredømme og flyve til Min sande bolig, det usete Riges stedløse verden.

- 5 Som du har observeret, blev Kristi storhed og herlighed etableret efter Hans opstigning både i hjerternes rige og tværs ud over Jordens horisont, endog ned til selve støvet. Så længe Han dvælede i den fysiske verden, blev Han foragtet og forhånnet af den svageste nation på Jorden, jøderne, som fandt det passende, at en tornekrone blev sat på Hans velsignede pande. Men efter Hans opstigning blev alle kongernes juvelbesatte kroner ydmyge og lydige over for den tornekrone.
- 6 Besku den herlighed, som Guds Ord opnåede endog i denne verden!

- 29 -

SYND OG SONING

- 1 Spørgsmål: I Paulus' første brev til korinterne 15:22 står der skrevet: "For som alle dør i Adam, ligeså skal alle blive levendegjort i Kristus." Hvad er meningen med disse ord?
- 2 Svar: Vid, at mennesket har to naturer: den fysiske og den

åndelige. Den fysiske natur arves fra Adam, mens den åndelige natur arves fra Guds Ords virkelighed, som er Kristi åndelighed. Den fysiske natur fødes af Adam, men den åndelige natur fødes af Helligåndens nåde. Den fysiske natur er kilden til enhver ufuldkommenhed, og den åndelige natur er kilden til al fuldkommenhed.

Kristus ofrede Sig, for at menneskeheden kan blive befriet for den fysiske naturs ufuldkommenheder og blive udrustet med den åndelige naturs dyder. Denne åndelige natur, som er kommet til verden gennem den guddommelige Virkeligheds nåde, er summen af alle fuldkommenheder, og udgår fra Helligåndens åndedrag. Det er de guddommelige fuldkommenheder; det er lys, åndelighed, vejledning, ophøjelse, ædel tankegang, retfærdighed, venlighed over for alle og barmhjertige gerninger: Det er liv på liv. Denne åndelige natur er en glans fra pragten i Sandhedens Sol. 3

Kristus er Helligåndens brændpunkt; Han er født af Helligånden; Han er blevet ophøjet af Helligånden; Han stiger ned fra Helligånden – det vil sige, Hans Virkelighed udgår ikke fra Adams slægt, men fødes af Helligånden. Betydningen af Første Korinterbrev 15:22, hvor det siges: “Som alle dør i Adam, skal alle ligeledes blive levendegjort i Kristus”, er derfor som følger: Adam bliver almindeligvis henvist til som “menneskets fader”; det vil sige, Han er årsagen til menneskehedens fysiske liv og beklæder stillingen som den fysiske fader. Han er en levende, skønt ikke livgivende, sjæl, hvorimod Kristus er årsagen til menneskets åndelige liv, og med hensyn til ånden beklæder Han stillingen som åndelig fader. Adam er en levende sjæl; Kristus er en livgivende ånd. 4

I denne fysiske verden er mennesket underkastet de instinktmæssige ønskere kraft, hvoraf synd er en 5

uundgåelig konsekvens, for disse ønsker er ikke bundet af retfærdighedens og retskaffenhedens love. Menneskets legeme er naturens fange og vil handle i overensstemmelse med det, som naturen dikterer. Det betyder, at synder – såsom raseri, misundelse, stridbarhed, grådighed, gerrighed, uvidenhed, nag, korruption, hovmod og grusomhed – nødvendigvis må eksistere i den fysiske verden. Alle disse dyriske egenskaber eksisterer i menneskets natur. Et menneske, som er blevet berøvet åndelig uddannelse, er endog som et dyr ligesom de beboere i Afrika, hvis handlinger, levemåder og moral er rent instinktmæssige, og som handler i overensstemmelse med naturens diktat til det punkt, hvor de sønderriver og æder hinanden. Således bliver det åbenbart, at menneskets fysiske verden er en verden af synd, og at mennesket på dette plan ikke er til at skelne fra dyret.

- 6 Alle synder er drevet af naturens diktat. Disse naturens bud, som er blandt den legemlige eksistens' særkender, er ikke synder med hensyn til dyr, men er synder med hensyn til mennesket. Dyret er kilden til ufuldkommenheder såsom vrede, begær, misundelse, grådighed, grusomhed og hovmod. Alle disse dadelværdige egenskaber findes i dyrets natur og udgør ikke synder med hensyn til dyret, hvorimod de er synder med hensyn til mennesket.
- 7 Adam er årsagen til menneskets fysiske liv, men Kristi virkelighed, det vil sige Guds Ord, er årsagen til dets åndelige liv. Det er en livgivende ånd, hvilket betyder, at alle de ufuldkommenheder, der trænger sig på fra menneskets fysiske liv, gennem instruktionen og vejledningen fra den frigørende Essens, bliver forvandlet til menneskelige fuldkommenheder. Derfor var Kristus en livgivende ånd og årsagen til hele menneskehedens åndelige liv.
- 8 Adam var årsagen til fysisk liv, og eftersom menneskets

fysiske verden er ufuldkommenhedernes rige, og eftersom ufuldkommenhed er ensbetydende med død, sammenlignede Paulus den første med den sidste.

Men størsteparten af de kristne tror, at Adam syndede og begik en forseelse ved at spise af det forbudne træ, at de sørgelige og katastrofale konsekvenser af denne overtrædelse blev nedarvet for altid af Hans efterkommere, og at Adam således er blevet årsagen til menneskets død. Denne forklaring er irrationel og klart forfejlet, for den indebærer, at alle mennesker, selv Profeterne og Guds Budbringere, uden selv at have begået nogen fejl eller synd, og af ingen anden årsag end deres afstamning fra Adam, blev skyldige syndere og led helvedes kvaler, indtil dagen for Kristi offer. Dette ville være langt fra Guds retfærdighed. Hvis Adam var en synder, hvad var så Abrahams synd? Hvad var Isaks fejl og Josefs? Hvad var Moses' overtrædelse?

Men Kristus, som var Guds Ord, ofrede Sig. Dette har to betydninger – en ydre betydning og en sand betydning. Den ydre betydning er denne: Eftersom Kristus havde til hensigt at fremme en Sag, der medførte den menneskelige races oplæring, genoplivningen af menneskenes børn, og oplysningen af hele menneskeheden, og eftersom det at virke for så mægtig en Sag – en Sag, der ville gøre alle Jordens folkeslag til fjender og modstå alle nationers og regeringers modstand - helt sikkert ville medføre udgydelsen af Hans blod og føre til Hans korsfæstelse og død, ofrede Han derfor Sit liv i det øjeblik, hvor Han åbenbarede Sin mission, bød korset velkommen som Sin trone, betragtede enhver krænkelser som balsam og enhver gift som den sødste honning og rejste sig for at oplære og vejlede folket. Det vil sige, Han ofrede Sig, for at Han kunne skænke livets ånd, og Hans legeme gik til

grunde, for at Han kunne genoplive andre i ånden.

- 11 Den anden betydning af offer er denne: Kristus var som et frø, og dette frø ofrede sin form, så at træet kunne gro og udvikle sig. Endskønt frøets form blev ødelagt, manifesterede dets virkelighed sig i fuldkommen pragt og skønhed i træets ydre form.
- 12 Kristi stade var den absolutte fuldkommenhed. De guddommelige fuldkommenheder skinnede som solen selv på alle troende sjæle, og udstrømningerne fra det lys blev åbenbare og strålende i deres virkeligheder. Det er derfor Han siger: “Jeg er brødet, der kom ned fra himlen; hvem der end vil spise af dette brød, vil ikke dø”;⁹⁶ det vil sige, hvem der end deler denne guddommelige næring vil opnå evigt liv. Enhver, som deltog i denne nåde og opnåede en del af disse fuldkommenheder, fandt evigt liv, og enhver, som søgte oplysning fra Hans ældgamle nåde, blev udfriet af mørkets fejltagelse og oplyst af vejledningens lys.
- 13 Frøets form blev ofret for træet, men dets fuldkommenheder blev åbenbaret og manifesteret ved hjælp af dette offer: For træet, dets grene, dets blade og dets blomster var latente og skjulte i frøet, men da frøets form blev ofret, blev dets fuldkommenheder tilkendegivet fuldstændigt i bladene, blomsterne og frugten.

---

⁹⁶ Johannes Evangeliet 6:50-51.

ADAM OG EVA

Spørgsmål: Hvad er sandheden i historien om Adam og 1
det, at Han spiste af træet?

Svar: Det er optegnet i Toraen, at Gud anbragte Adam i 2
Edens Have for at arbejde og passe den og sagde til Ham:
“Af alle træer i haven har du lov at spise, kun af træet til
kundskab om godt og ondt må du ikke spise, hvis du spi-
ser deraf skal du visselig dø.”⁹⁷ Derpå siges det, at Gud
fik Adam til at sove, tog et ben fra Hans ribben og skabte
en kvinde til at være Hans ledsager. Videre står der, at
slangen fristede kvinden til at spise fra træet og sagde:
“Gud har forbudt dig at spise af træet, så dine øjne ikke
må blive åbnet, og at du ikke må skelne ondt fra godt.”⁹⁸
Så spiste Eva fra træet og gav til Adam, som også spiste
deraf. Derpå blev deres øjne åbnet, de så, at de var nøgne,
og de tildækkede deres nøgenhed med blade. Så bebrej-
dede Gud dem det og sagde til Adam: “Har du spist af det
forbudte træ?” Adam svarede: “Eva fristede mig.” Gud
irrettesatte derpå Eva, som sagde: “Slangen fristede mig.”
For dette blev slangen forbandet, og fjendskab blev skabt
mellem slangen og Eva og mellem deres efterkommere.
Og Gud sagde: “Mennesket er blevet Os lig og kender
godt fra ondt. Måske vil han spise af livets træ og leve for
evigt.” Så Gud vogtede over livets træ.⁹⁹

Hvis vi skulle forstå denne beretning ifølge ordenes 3

---

⁹⁷ Første Mosebog 2:16-17.

⁹⁸ Første Mosebog 3:5.

⁹⁹ Jfr. Første Mosebog 3:11-15, 22.

bogstavelige mening, som angivet af deres almindelige brug, ville det faktisk være overmåde mærkværdigt, og menneskenes sind ville blive fritaget for at acceptere, bekræfte eller forestille sig det. For sådanne udførlige opstillinger og detaljer, sådanne udsagn og bebrejdelser ville være usandsynlige, selv hvis de kom fra en intelligent person, endnu mindre fra Guddommen Selv, som har indrettet dette uendelige univers i den mest fuldkomne form og har opstillet dets utallige skabninger i den yderste orden, fornuft og fuldkommenhed.

- 4 Man er nødt til at standse op en stund for at reflektere: Hvis den ydre betydning af denne beretning skulle tillægges en klog mand, ville alle vise mænd afgjort benægte det og gøre gældende, at en sådan plan og opstilling umuligt kunne være kommet fra en sådan person. Beretningen om Adam og Eva, det at de spiste af træet, og deres udvisning fra Paradis er derfor symboler og guddommelige mysterier. De har altomfattende betydninger og vidunderlige fortolkninger, men kun de, der er de guddommelige mysteriers fortrolige og de af den altfyldestgørende Herres velbegunstigede er opmærksomme på disse symbols sande betydning.
- 5 Disse vers i Toraen har derfor talløse betydninger. Vi vil forklare én af dem og vil sige, at med “Adam” menes Adams ånd, og med “Eva” menes Hans selv. For i visse passager i De Hellige Skrifter, hvor kvinder omtales, er den tilsigtede mening det menneskelige selv. Med “træet af godt og ondt” menes den fysiske verden, for åndens himmelske rige er ren godhed og absolut udstråling, men i den fysiske verden findes lys og mørke, godt og ondt og alle former for modsatrettede virkeligheder.
- 6 Betydningen af slangen er tiltrækning til den fysiske verden. Denne åndens tiltrækning til den fysiske verden førte

til Adams selv og ånds udvisning fra frihedens rige til trældommens verden og fik Ham til at vende Sig fra Den Guddommelige Enheds rige til den menneskelige eksistens' verden. Så snart Adams selv og ånd trådte ind i den fysiske verden, tog Han afsked med frihedens paradis og steg ned til trældommens verden. Han havde ventet i hellighedens og den absolutte godheds højder og satte derefter Sin fod i en verden af godt og ondt.

Med "livets træ" menes den højeste grad af eksistensens verden, det vil sige, Guds Ords og Hans universelle Manifestations stade. Det stade var i virkeligheden velbevogtet, indtil det kom til syne og skinnede i Hans universelle Manifestations mægtigste åbenbaring. For Adams stade, med hensyn til de guddommelige fuldkommenheders tilsynekomst og åbenbaring, var som embryoets; Kristi stade var myndighed og modning; og daggyret for Det Største Lys¹⁰⁰ var stadet for essensen og egenskaberne fuldkommengørelse. Det er derfor livets træ i det allerhøjeste Paradis hentyder til absolut hellighed og renheds brændpunkt, det vil sige, Guds universelle Manifestation. For fra Adams dage til Kristi tidsalder var der meget lidt omtale af evigt liv og af de altomfattende fuldkommenheder i Riget i det høje. Dette livets træ hentyder til Kristi virkeligheds stade: Det blev plantet i Hans Guddommelige Ordning og smykket med evigtvarende frugter.

Tænk over hvor nøje denne fortolkning stemmer overens med virkeligheden: For da Adams ånd og selv blev knyttet til den fysiske verden, passerede de fra frihedens verden til trældommens verden; denne tilstand blev forlænget med hver efterfølgende generation, og denne

---

¹⁰⁰ Bahá'u'lláh.

tilknytning af ånd og selv til den fysiske verden – som er synd – blev nedarvet af Hans efterkommere. Denne tilknytning er slangen, som for evigt vil være i midten af og en fjende for Adams efterkommeres ånd, for tilknytning til verden er blevet årsagen til åndens trældom. Denne trældom er den synd, som er blevet videregivet fra Adam til Hans efterkommere, for den har berøvet mennesker erkendelsen af deres grundlæggende åndelighed og fra at opnå ophøjede stader.

- 9 Da Kristi hellige åndedrag og de hellige lys fra Det Største Lys blev spredt overalt, blev menneskelige virkeligheder – det vil sige, de sjæle, som vendte sig til Guds Ord og fik del i Hans mangfoldige nåde – frelst fra denne tilknytning og synd, blev lovet evigt liv, blev udfriet af trældommens lænker og trådte ind i frihedens rige. De blev rensset for jordiske laster og udrustet med himmelske dyder. Dette er betydningen af Kristi ord, at Jeg gav Mit blod for verdens liv.¹⁰¹ Det vil sige, Jeg valgte at tåle alle disse prøvelser, lidelser og ulykker, endog det største martyrium, for at opnå dette højeste mål og at sikre syndernes forladelse – det vil sige, åndens løsrivelse fra den fysiske verden og deres tiltrækning til den guddommelige verden – at sjæle må rejse sig, og de vil blive selve essensen af vejledning og tegnene på fuldkommenhederne i Riget i det høje.
- 10 Læg mærke til, at hvis disse ord blev taget bogstaveligt, som Bogens folk forestillede sig,¹⁰² ville det være ren og skær uretfærdighed og absolut forudbestemmelse. Hvis Adam syndede, da Han nærmede Sig det forbudte træ, hvad var så den strålende Abraham, Guds Vens synd og

---

¹⁰¹ Johannes Evangeliet 6:51.

¹⁰² Det vil sige jøder og kristne.

Moses' fejltagelse, Han der talte med Gud? Hvad var Profeten Noas krænkelser, og den sandhedstalende Josefs overtrædelse? Hvilke fejl begik Guds Profeter, og hvor svigtede Johannes Den Rene? Ville guddommelig retfærdighed have fået disse lysende Manifestationer til at udholde helvedes pinsler på grund af Adams synd, indtil et sådant tidspunkt, hvor Kristus skulle komme og ved Sit offer frelse dem fra helvedes ild? En sådan opfattelse ligger ud over grænsen for enhver regel og ethvert princip, og ingen rationel person kan nogen sinde acceptere den. Snarere er meningen den, som allerede er blevet omtalt: 11 Adam er Adams ånd, og Eva er Hans selv; træet er den fysiske verden, og slangen er tilknytningen til den. Denne tilknytning, som er synd, er blevet overført til Adams efterkommere. Gennem hellighedens åndepust frelste Kristus sjæle fra denne tilknytning og udfriede dem af denne synd.

Denne synd hos Adam angår desuden Hans stade: Skønt 12 denne verdslige tilknytning gav væsentlige resultater, er den alligevel i relation til tilknytning til den åndelige verden ikke desto mindre at betragte som en synd, og sandheden i ytringen: "De retfærdiges gode gerninger er de nærtstående synde" er fastslået. Igen er det som legemets kraft, der er ufuldkommen i relation til åndens kraft – faktisk er det ren svaghed i sammenligning. Ligeledes betragtes fysisk liv, sammenlignet med evig eksistens og livet i Riget, som døden. Derfor henviste Kristus til dette fysiske liv som døden og sagde: "Lad de døde begraves deres døde".¹⁰³ Skønt de sjæle glædede sig over det fysiske liv, var det liv i Hans øjne endog som døden.

Dette er blot én af betydningerne i den bibelske beretning 13

---

¹⁰³ Matthæus Evangeliet 8:22.

om Adam. Reflektér derover, at du må opdage de andre.

- 31 -

BLASFEMI MOD HELLIGÅNDEN

- 1 Spørgsmål: “Al synd og bespottelse skal tilgives menneskene: men bespottelse mod Ånden skal ikke tilgives. Den, der taler et ord imod Menneskesønnen, ham vil det blive tilgivet; men den, der taler imod Helligånden, ham vil det ikke blive tilgivet, hverken i denne verden eller i den kommende verden.”¹⁰⁴
- 2 Svar: Guds Manifestationers helliggjorte virkeligheder har to åndelige stader: Ét er stedet for guddommelig manifestation, som kan sammenlignes med solens himmellegeme, og det andet er udstråling og åbenbaring, som kan sammenlignes med det guddommelige lys og de guddommelige fuldkommenheder – Helligånden. For Helligånden er Guds mangfoldige nåde og fuldkommenheder, og disse guddommelige fuldkommenheder er ligesom solens stråler og hede. Se, solen er solen i kraft af sine skinende stråler; uden disse stråler ville den ikke være solen. Hvis Guds fuldkommenheder ikke blev åbenbaret og ikke kom til syne i Jesus, ville Han ikke være Kristus. Han er en Guds Manifestation, netop fordi de guddommelige fuldkommenheder bliver åbenbaret i Ham. Guds Profeter er Manifestationer, og de guddommelige fuldkommenheder – det vil sige, Helligånden – er det, som kommer til syne i Dem.
- 3 Hvis en sjæl distancerer sig fra Manifestationen, kan den

---

¹⁰⁴ Matthæus 12:31-32.

alligevel blive vækket, for måske var den ude af stand til at kende Ham og erkende Ham som personificeringen af de guddommelige fuldkommenheder. Men hvis sjælen hader selve de guddommelige fuldkommenheder, som er Helligånden, viser dette, at den afskyr lyset ligesom en flagermus.

Dette had til selve lyset er uhelbredeligt og utilgiveligt; 4
det vil sige, det er umuligt for en sådan sjæl at drage nær til Gud. Denne lampe er en lampe på grund af sit lys; uden lyset ville den ikke være en lampe. En sjæl som afskyr lampens lys er, så at sige, blind og kan ikke opfatte lyset, og denne blindhed er årsagen til evigt afsavn.

Det er åbenlyst, at sjæle modtager nådegaver fra Hellig- 5
åndens udstrømninger, som er åbenlyse i Guds Manifestationer, og ikke fra Manifestationens individuelle personlighed. Det betyder, at hvis en sjæl ikke er i stand til at få del i Helligåndens udstrømninger, forbliver den berøvet Guds nåde, og selve dette afsavn er ensbetydende med benægtelsen af guddommelig tilgivelse.

Det er derfor, der har været mange sjæle, som gjorde 6
modstand mod Guds Manifestationer uden at indse, at De var Manifestationer, men som blev deres venner, da de først havde genkendt Dem. Derfor var fjendskab mod Guds Manifestation ikke årsagen til evig berøvelse, for de var fjender af lysestagen og vidste ikke, at det var sædet for Guds strålende lys. De var ikke fjender af selve lyset, og da de først forstod, at lysestagen var lysets sæde, blev de sande venner.

Det at være fjern fra lysestagen er ikke årsagen til evig 7
berøvelse, for man kan endnu blive vækket og vejledt rigtigt, men fjendskab mod lyset selv er årsagen til evig berøvelse, og det kan der ikke rådes bod på.

“MANGE ER KALDEDE,
MEN KUN FÅ ER UDVALGTE”

- 1 Spørgsmål: Kristus siger i Evangeliet: “Mange er kaldede, men kun få er udvalgte”,¹⁰⁵ og i Koranen står der: “Han udvælger til Sin nåde, hvem der end behager Ham.”¹⁰⁶ Hvad er visdommen i dette?
- 2 Svar: Vid, at universets orden og fuldkommenhed kræver, at eksistensen skal komme til syne i talløse former. Det skabte kan derfor ikke virkeliggøres i en enkel grad, stade, måde, form eller art. Gradsforskelle, sondringer i form og en mangfoldighed af forskellige typer og arter er uundgåelige. Så der skal nødvendigvis være mineral-, plante-, dyre- og menneskeriger; for gennem mennesket alene kunne eksistensens verden ikke ordnes, smykkes, organiseres og perfektioneres på passende måde. Af samme grund ville denne verden med dyr, planter eller mineraler ikke besidde et så vidunderligt udseende alene, en så logisk ordning og fin udsmykning: Der skal være forskelle i grad og stade, i arter og typer, for at eksistensen kan skinne med den yderste fuldkommenhed.
- 3 Hvis dette træ skulle bestå udelukkende af frugt, kunne planterigets fuldkommenheder ikke opnås, for der er behov for blade, blomster og frugt for at træet kan vise sig i den yderste skønhed og fuldkommenhed.
- 4 Tænk ligeledes over menneskets legeme, som nødvendigvis skal sammensættes af forskellige dele, lemmer og

---

¹⁰⁵ Matthæus Evangeliet 22:14.

¹⁰⁶ Koranen 2:105 og 3:74.

organer. Det menneskelige legemes skønhed og fuldkommenhed kræver eksistensen af øret, øjet, hjernen ja, selv negle og hår: Hvis mennesket udelukkende bestod af hjerne, øjne og ører, ville dette være ensbetydende med ufuldkommenhed. Så fraværet af hår, øjenlåg, tænder og negle er ufuldkommenheden selv, for selv om de sidstnævnte i sammenligningen med øjnene er livløse og minder om mineralet og planten, er deres fravær i menneskets legeme yderst ubehageligt og forstyrrende.

Så længe skabelsens niveauer varierer, vil nogle naturligt 5 rangere over andre. Det er derfor klart, at udvælgelsen af bestemte væsener til det højeste niveau, såsom mennesket, bevaringen af andre på mellemniveauet, såsom planter, og henvisningen af andre til det laveste niveau, såsom mineraler, hver og én skyldes den guddommelige vilje og hensigt – og at udvælgelsen af mennesket til det højeste niveau sker ved Guds nåde, og at variationerne blandt menneskene med hensyn til åndelige opnåelser og himmelske fuldkommenheder ligeledes skyldes Den Albarmhjertiges valg. For tro, som er evigt liv, er et tegn på nåde og ikke resultatet af retfærdighed. Flammen i kærlighedens ild i denne verden af jord og vand brænder ved tiltrækningens kraft og ikke gennem menneskelig præstation og bestræbelse, skønt man faktisk gennem den sidstnævnte opnår kundskab, lærdom og andre fuldkommenheder. Så det er lyset fra Den Guddommelig Skønhed, som skal røre og bevæge ånden gennem sin tiltrækningskraft. Derfor står der: “Mange er kaldede, men kun få er udvalgte”.¹⁰⁷

Hvad angår fysiske væsener, skal de ikke bebrejdes, døm- 6 mes eller holdes ansvarlige for deres egne niveauer og

---

¹⁰⁷ Matthæus 22:14.

stader. Således er mineralet, planten og dyret hver især acceptable på deres eget niveau, men hvis de skulle forblive utilstrækkelige på det niveau, ville de være dadelværdige, da selve niveauet er helt fuldkomment.

- 7 Forskellene blandt mennesker er dobbelte: Den ene er en forskel i grad, og denne grad er ikke dadelværdig. Den anden er en forskel med hensyn til tro og vished, hvis fravær er dadelværdigt; for sjælen må være blevet bytte for sine egne lyster og lidenskaber for at blive berøvet denne gavmildhed og være blottet for Guds kærligheds tiltrækningskraft. Hvor prisværdig og acceptabel den end måtte være i sin menneskelige grad, alligevel eftersom den er berøvet dén grads fuldkommenheder, er den blevet en kilde til ufuldkommenhed og holdes af dén grund ansvarlig.

- 33 -

PROFETERNES GENKOMST

- 1 Spørgsmål: Vil De forklare emnet genkomst?
- 2 Svar: Bahá'u'lláh har fremsat en lang og detaljeret forklaring af denne sag i Kitáb-i-Íqán.¹⁰⁸ Læs den, og sandheden i denne sag vil blive klar og åbenbar. Men siden du har rejst spørgsmålet, vil der også blive givet en kort forklaring her.
- 3 Vi vil indlede vore bemærkninger med Evangeliets tekst. Det står optegnet deri, at da Johannes, søn af Zakarias, viste sig og kundgjorde Guds Riges komme for folket, spurgte de ham: "Hvem er du? Er du den lovede

---

¹⁰⁸ Se, for eksempel, Kitáb-i-Íqán, p. 156-79.

Messias?” Han svarede: “Jeg er ikke Messias.” Så spurgte de ham: “Er du Elias?” Han svarede: “Det er jeg ikke.”¹⁰⁹ Disse ord fastslår klart, at Johannes, søn af Zakarias, ikke var den lovede Elias.

Men på dagen for forvandlingen på Taborbjerget sagde Kristus direkte, at Johannes, søn af Zakarias, var den lovede Elias. I Markus Evangeliet 9:11 står der: “Og de spurgte Ham og sagde: ‘Hvorfor siger de skriftkloge, at Elias skal komme først? Og Han svarede og fortalte dem, at Elias sandelig kommer først og genopretter alt; og hvordan der står skrevet om Menneskesønnen, at Han skal lide meget og ikke blive regnet for noget. Men Jeg siger jer, Den Elias er virkelig kommet, og de har gjort med ham alt, hvad de lystede, som det er skrevet om ham.’” Og i Matthæus 17:13 står der: “Så forstod disciplene, at Han talte til dem om Johannes Døberen.”

Nu spurgte de Johannes Døberen: “Er du Elias?” og han svarede, “Det er jeg ikke”, uanset at det står i Evangeliet, at Johannes var den lovede Elias selv, og Kristus klart ligeledes fastslog dette. Hvis Johannes var Elias, hvorfor sagde han så, han ikke var, og hvis han ikke var, hvorfor sagde Kristus så, han var?

Årsagen er, at vi ikke her tænker på personens individualitet, men på hans fuldkommenheders virkelighed – det vil sige, de selvsamme fuldkommenheder, som Elias besad, blev også realiseret i Johannes Døberen. Derfor var Johannes Døberen Den Lovede Elias. Det, der her tænkes på, er ikke essensen,¹¹⁰ men kendetegnene.

For eksempel var der sidste år en blomst, og i år er der også kommet en blomst. Når jeg siger, at sidste års blomst

---

¹⁰⁹ Johannes' Evangeliet 1:19-21.

¹¹⁰ Det vil sige Johannes' individualitet.

er kommet tilbage, mener jeg ikke, at den samme blomst er kommet tilbage med den selvsamme identitet. Men fordi denne blomst er udrustet med de samme kendetegn som sidste års blomst – idet den har den samme duft, sathed, farve og form – siger man, at sidste års blomst er kommet tilbage, og at dette er den samme blomst. Ligeledes siger vi, når foråret kommer, at sidste års forår er kommet tilbage, eftersom alt det, der fandtes i det forrige, findes igen i det nuværende. Dette er grunden til, at Kristus sagde: “I vil vidne om alt, hvad der skete i de tidligere profeters dage.”¹¹¹

- 8 Lad os give et andet eksempel: Sidste års frø blev sået, grene og blade kom til syne, blomster og frugter skød frem, og til slut blev et nyt frø skabt. Når dette andet frø plantes, vil det vokse til et træ, og endnu engang vil de blade, blomster, grene og frugter vende tilbage, og det tidligere træ vil komme til syne endnu engang. Da begyndelsen var et frø, og slutningen ligeledes var et frø, siger vi, at frøet er kommet tilbage. Når vi tænker på træets materielle substans, er det forskelligt, men når vi tænker på blomsterne, bladene og frugterne skabes den samme duft, smag og sathed. Derfor er træets fuldkommenhed kommet tilbage på ny.
- 9 Hvis vi tænker på individet, så er det et andet individ, men hvis vi tænker på egenskaberne og fuldkommenhederne, så er de samme kommet tilbage. Når Kristus således sagde: “Dette er Elias”, mente Han: Denne person er en tilsynekomst af Elias’ nåde, fuldkommenheder, kvaliteter, egenskaber og dyder. Og når Johannes’ Døberer sagde: “Jeg er ikke Elias”, mente han “Jeg er ikke den samme person som Elias.” Kristus tænkte på deres

---

¹¹¹ Matthæus 23:34-36.

egenskaber, fuldkommenheder, kvaliteter og dyder, og Johannes henviste til sin egen substans og individualitet. Det er ligesom denne lampe: Den var her i går aftes, i aften er den tændt igen, og i morgen aften vil den også skinne. Når vi siger, at aftenens lampe er den samme som den i går aftes, og at den er kommet tilbage, mener vi lyset og ikke olien eller vægen eller lysestagen.

Disse betragtninger er blevet udførligt forklaret i Kitáb-i-Íqán. 10

- 34 -

PETER OG PAVEEMBEDET

Spørgsmål: I Matthæus Evangeliet siger Kristus til Peter: 1
“Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge Min kirke.”¹¹² Hvad er betydningen af dette vers?

Svar: Denne ytring fra Kristus er en bekræftelse på Peters 2
svar, da Kristus spurgte: “Hvem tror du, Jeg er?” og Peter svarede: “Jeg tror, at du er den levende Guds Søn.” Så sagde Kristus til ham: “Du er Peter”¹¹³ – eftersom “Cephas” på aramæisk betyder “klippe” – “og på denne klippe vil Jeg bygge min kirke”. For andre, som svar til Kristus, havde sagt, at Han var Elias, eller Johannes Døbereren, eller Jeremias, eller en af Profeterne.¹¹⁴

Kristus havde i sinde at bekræfte Peters ord gennem me- 3
tafor og hentydning. Og så, da den sidstnævntes navn betød “klippe”, sagde Han: “Du er Peter, og på denne klippe

---

¹¹² Matthæus 16:18.

¹¹³ Peters fornavn var Simon, men Kristus kaldte ham Cephas, hvilket svarer til de græske ord *petros* eller *petra*, der betyder “klippe”.

¹¹⁴ Jfr. Matthæus 16:14-18.

vil jeg bygge min kirke”. Det vil sige, din tro på, at Kristus er den levende Guds Søn, vil blive fundamentet for Guds religion, og på denne tro skal fundamentet for Guds kirke – som er Guds lov – blive lagt.

- 4 Hvad angår eksistensen af Peters grav i Rom, så er det tvivlsomt og omstridt; nogle siger, den er i Antiokia.
- 5 Lad os desuden bedømme visse pavers gerninger mod Kristi religion. Kristus, sulten og nødlidende, ernærede sig ved vildmarkens urter og ville ikke billige at se noget hjerte bedrøvet. Paven kører i en forgyldt vogn og tilbringer sine dage i den ypperste majestæt, optaget af sådanne fornøjelser og sysler som overgår alle Jordens kongers overflod og vellevned.
- 6 Kristus gjorde ingen fortræd, men visse paver ombragte mange uskyldige sjæle. Se efter i historiebøgerne. Hvor meget blod har paverne ikke udgydt blot for at sikre deres verdslige autoritet! Hvor mange tusinder af menneskehedens tjenere, blandt dem lærde mennesker, som havde opdaget universets mysterier, har de tortureret, fængslet og ihjelslået, alt sammen blot på grund af deres meningsforskelle! Hvor heftigt har de ikke bekæmpet sandheden!
- 7 Tænk over Kristi formaninger, og undersøg pavernes sædvaner og adfærd: Er der nogen lighed mellem Kristi formaninger og pavernes forvaltning? Vi bryder os ikke om at dadle, men Vatikanets historiske annaler er faktisk lamslående. Det er vor opfattelse, at Kristi belæring er ét, og den pavelige forvaltning en helt anden: De stemmer ikke det mindste overens. Se hvor mange protestanter, der er blevet dræbt på ordre fra paverne, hvilken uret og hvilke grusomheder er ikke blevet tolereret, hvilken tortur og straf er ikke blevet forvoldt! Kan de sødmefyldte vellugte fra Kristus overhovedet indåndes fra disse handlinger? Nej, ved Guds retfærdighed! Sådanne mennesker

adlød ikke Kristus, mens Den Hellige Barbara, hvis portræt står foran os, adlød Ham, vandrede på Hans vej og handlede efter Hans formaninger.

Blandt paverne har der i virkeligheden været nogle vel- 8
signede sjæle, som fulgte i Kristi fodspor, især i de tidlige århundreder af den Kristne æra, hvor der manglede jordiske midler, og hvor de himmelsendte prøvelser var voldsomme. Men da midlerne til det timelige herredømme var sikret, og den verdslige ære og velstand var opnået, glemte den pavelige forvaltning fuldstændigt Kristus og beskæftigede sig med jordisk herredømme og storhed, med materielt velvære og luksus. Den ombragte mennesker, gik imod udbredelsen af lærdom, forfulgte videnskabsmænd, hindrede kundskabens lys og gav ordre til at dræbe og plyndre. Tusinder af mennesker, videnskabsmænd og lærde og uskyldige sjæle omkom i Roms fængsler. Hvordan kan man acceptere påstanden om Kristi stedfortræder med en sådan optræden og sådanne gerninger?

Pavestolen har konsekvent modsat sig udbredelsen af 9
kundskab i en sådan grad, at det i Europa er kommet så vidt, at religion er videnskabens fjende, og at videnskab ødelægger religionens fundament. Hvorimod Guds religion er sandhedens ophavsmand, den der etablerer videnskab og lærdom, kundskabens støtte, den der civiliserer menneskeheden, opdageren af eksistensens hemmeligheder og den, der oplyser verdens horisonter. Hvordan kunne den da modsætte sig kundskab? Gud forbyde! Tværtimod er kundskab i Guds øjne den højeste menneskelige dyd og den ædleste menneskelige fuldkommenhed. At modsætte sig kundskab er ren uvidenhed, og den, der afskyr kundskab og lærdom, er et tankeløst dyr. For kundskab er lys, liv, lykke, fuldkommenhed og skønhed

- og får sjælen til at drage nær til den guddommelige tærskel. Det er den menneskelige verdens ære og herlighed og den største af Guds gavmildheder. Kundskab er identisk med vejledning, og uvidenhed er fejltagelsens essens.
- 10 Lykkelige er de, som tilbringer deres dage i søgen efter kundskab, i opdagelsen af universets hemmeligheder og i den omhyggelige undersøgelse af sandheden! Og ve dem, der lader sig nøje med uvidenhed, som finder fornøjelse i tankeløs efterligning, som er faldet i uvidenhedens og uopmærksomhedens afgrund, og som således har forspildt deres liv!

- 35 -

FRI VILJE OG FORUDBESTEMMELSE

- 1 Spørgsmål: Når en handling, som nogen vil foretage, bliver målet for Guds kundskab og er optegnet i skæbnens "Bevogtede Tavle", er det så muligt at modstå det?
- 2 Svar: Kundskaben om en ting er ikke årsagen til dens forekomst; for Guds grundlæggende kundskab omfatter alle tings virkeligheder, både før og efter de får eksistens, men det er ikke årsagen til deres eksistens. Dette er et udtryk for Guds fuldkommenhed.
- 3 Hvad angår de udtalelser, som gennem guddommelig åbenbaring er udgået fra Profeterne med hensyn til Den Lovedes komme i Toraen, så var disse heller ikke årsagen til Kristi tilsynekomst. Men fremtidens skjulte mysterier blev åbenbaret for Profeterne, som således blev bekendt med kommende begivenheder, og som til gengæld kundgjorde dem. Denne kundskab og kundgørelse var ikke årsagen til disse begivenheders forekomst. For eksempel, i

aften ved alle at solen vil stå op om syv timer, men denne fælles viden forårsager ikke solens tilsynekomst og opstigning.

Ligeledes skaber Guds kundskab i den betingede verden 4
ikke tingenes former. Den kundskab er snarere befriet for skelnen mellem fortid, nutid og fremtid og er identisk med virkeliggørelsen af alt uden at være årsagen til den virkeliggørelse.

På samme måde er optegnelsen og omtalen af noget i 5
Skrifterne ikke årsagen til dets eksistens. Guds Profeter blev informeret gennem guddommelig åbenbaring om, at visse begivenheder ville finde sted. For eksempel blev de gennem guddommelig åbenbaring vidende om, at Kristus ville lide martyrdøden, hvilket de til gengæld kundgjorde. Forårsagede deres kundskab og viden Kristi martyrdød? Nej: denne kundskab er et tegn på deres fuldkommenhed og ikke årsagen til Hans martyrdød.

Gennem astronomiske beregninger fastslår matemati- 6
kerne, at en sol- eller måneformørkelse vil indtræffe på et bestemt tidspunkt. Denne forudsigelse er absolut ikke årsagen til formørkelsen. Dette er selvfølgelig blot en analogi og ikke et nøjagtigt billede.

TREDJE DEL

OM GUDS MANIFESTATIONS EVNER OG FORHOLD

- 36 -

DE FEM FORMER FOR ÅND

Vid, at der generelt set findes fem former for ånd. Først 1
er der planterigets ånd,¹¹⁵ som er den kraft, der er resul-
tatet af elementernes sammensætning og kombination
ifølge Den Højstes visdom og dekret, og af deres gensi-
dige orden så vel som deres indflydelse på og deres geni-
sidige forbundethed med andet skabt. Når disse dele og
elementer bliver adskilt, ophører ligeledes vækstens for-
bundne kræfter med at eksistere. Så elektricitet, for at
bruge en analogi, er resultatet af sammensætningen af
visse bestanddele, og så snart disse dele bliver adskilt,
spredes den elektriske kraft øjeblikkeligt og er tabt. Så-
dan er planterigets ånd.

Efter dette kommer ånden i dyreriget, som også er resul- 2
tatet af kombinationen af elementer, der er bragt sammen
i en enkelt sammensætning. Men denne kombination er
mere komplet, og når den, ved den almægtige Herres

---

¹¹⁵ Andetsteds inkluderer 'Abdu'l-Bahás klassificering også miner-
alets ånd, for eksempel i Kapitel 64; *Selections from the Writings of*
'Abdu'l-Bahá, sektion 30; og *The Promulgation of Universal Peace:*
Talks Delivered by 'Abdu'l-Bahá during His Visit to the United States
and Canada in 1912, oversat af Howard MacNutt (Wilmette, IL:
Bahá'í Publishing Trust, 2012), pp. 95, 264-5, 336, 360, og 377-8.

dekret, opnår en mere fuldstændig kombinationsgrad, får dyreånden, som består i sansernes kraft, eksistens. Denne kraft opfatter sansbare virkeligheder - det, som kan ses, høres, smages, lugtes og berøres. Efter adskillelsen og opløsningen af disse sammensatte elementer, vil denne ånd også naturligt ophøre med at eksistere. Det er ligesom denne lampe foran dig: Når olien, vægen og flammen bringes sammen, skabes der lys; men når olien er opbrugt, vægen er brændt ned og bestanddelene adskilt, vil lyset også blive slukket og forsvinde.

- 3 Hvad angår den menneskelige ånd, så er den at ligne ved et glas og solens gavmildhed. Det vil sige, menneskets legeme, som er sammensat af elementerne, er den mest fuldkomne form for sammensætning og kombination, den fineste orden, den ædleste komposition og den mest fuldkomne af alt eksisterende. Det vokser og udvikler sig gennem dyreånden. Dette fuldkomne legeme kan sammenlignes med et spejl, og den menneskelige ånd med solen: Hvis glasset splintres, eller spejlet ødelægges, sker der ingen skade på solens udstrømmende nåde, der fortsætter usvækket.
- 4 Denne ånd er den åbenbarende kraft, der omfatter alt. Alle de vidunderlige tegn, alle de håndværk og opdagerier, alle de mægtige foretagender og betydningsfulde historiske begivenheder, som man er bevidst om, er blevet åbenbaret af denne ånd og bragt frem fra det usynlige rige ind på det synlige plan gennem dens åndelige kraft. Således forbliver den på Jorden, og alligevel gør den opdagerier i himlene, og uddrager det, som er ukendt, fra kendte og synlige virkeligheder. For eksempel befinder mennesket sig i denne hemisfære, men gennem fornuftens kraft opdager det, som Columbus gjorde, en anden – Nord- og Sydamerika – som indtil da var ukendt. Dets legeme er

tungt, men det flyver gennem luften ved hjælp af maskiner, der er dets egen opfindelse. Dets bevægelse er langsom, men det rejser hurtigt gennem Østen og Vesten ved hjælp af opfindelser, som det har skabt. Kort sagt, denne kraft omfatter alt.

Men denne menneskelige ånd har to aspekter: et guddommeligt og et satanisk – det vil sige, den er i stand til at udvise både den største fuldkommenhed og den største ufuldkommenhed. Skulle den opnå dyder, er den det ædleste af alt, og skulle den erhverve laster, bliver den til den mest nedrige. 5

Hvad angår den fjerde grad af ånd, så er det den himmelske ånd, som er troens ånd og Den Albarmhjertiges udstrømmende nåde. Denne ånd udgår fra Helligåndens åndepust, og gennem en kraft skabt af Gud bliver den årsagen til evigtvarende liv. Det er den kraft, som gør den jordiske sjæl himmelsk og det ufuldkomne menneske fuldkomment. Den renser den urene, løsner den tavsens tunge, helliggør lidenskabens og begærets slaver og bringer den uvidende kundskab. 6

Den femte grad af ånd er Helligånden, som er formidleren mellem Gud og Hans skabelse. Den er som et spejl, der vender mod solen: Lige som et pletfrit spejl modtager solens stråler og reflekterer dens gavmildhed til andre, sådan er Helligånden også formidleren af hellighedens lys, som den overgiver fra Sandhedens Sol til hellige sjæle. Denne ånd er smykket med alle de guddommelige fuldkommenheder. Når som helst den kommer til syne, bliver verden genoplivet, en ny cyklus indvarsles, og menneskehedens legeme bliver iklædt en ny dragt. Det er som foråret: når det kommer, bevæger det verden fra en tilstand til en anden. For ved forårets komme bliver den sorte jord, markerne og engene grønne og friske; blomster og 7

sødtduftende urter af alle slags springer ud; træer skænkes nyt liv; vidunderlige frugter frembringes; og en ny cyklus bliver indviet.

- 8 Det er det samme med Helligåndens tilsynekomst. Når som helst den kommer til syne, skænker den menneskeheden verden nyt liv og udruster menneskelige virkeligheder med en ny ånd. Den iklæder hele eksistensen herlige klæder, spreder uvidenhedens mørke og får de menneskelige fuldkommenheders lys til at skinne strålende. Det er med en sådan kraft, at Kristus fornyede denne cyklus – hvorpå det guddommelige forår slog sit telt op med den største livskraft og nåde i menneskeheden verden og fyldte de oplyste sjæles sanser med velugt fra sine livgivende briser.
- 9 På samme måde var Bahá'u'lláhs tilsynekomst et nyt forår, der kom til syne med hellighedens sødmefyldte dufte, med det evige livs herskarer og med en kraft født af det himmelske rige. Han grundlagde Guds herredømmes trone midt i verdens hjerte, og, gennem Helligåndens kraft, genoplivede Han sjælene og indvarslede en ny cyklus.

FORBINDELSEN MELLEM GUD OG HANS MANIFESTATIONER

Spørgsmål: Hvori består Guddommens virkelighed og dens forbindelse til Daggryene af overdådig glans og Dæmringsstederne for Lyset fra Den Albarmhjertige? 1

Svar: Vid, at Guddommens virkelighed og den guddommelige Essens' natur er ubeskrivelig ukrænkelighed og absolut hellighed; det vil sige, den er ophøjet over og helliggjort ud over enhver lovprisning. Alle de egenskaber, der tilskrives de højeste grader af eksistens er, hvad angår dette stade, ren fantasi. Det Usynlige og Utilgængelige kan aldrig kendes; den absolutte Essens kan aldrig beskrives. For den guddommelige Essens er en altomfattende virkelighed, og den omfatter alt skabt. Det altomfattende må helt bestemt være større end det, som er omfattet, og således kan det sidstnævnte på ingen måde afdække det førstnævnte eller fatte dets virkelighed. Uanset hvor store fremskridt menneskesindet kan gøre, selv om det opnår de højeste grader af menneskelig fatteevne, så er den yderste grænse for denne forståelse at se Guds tegn og egenskaber i skabelsens verden og ikke i Guddommens rige. For den alherlige Herres essens og egenskaber bevares i hellighedens utilgængelige højder, og menneskesind og menneskelig forståelse vil aldrig finde en vej til dette stade. "Vejen er spærret, og al søgen afvist."¹¹⁶ 2

Det er åbenbart, at alt, hvad mennesket forstår, er en konsekvens af dets eksistens, og at mennesket er et tegn fra 3

---

¹¹⁶ Fra en tradition tilskrevet Imám 'Alí.

Den Albarmhjertige: Hvordan kan konsekvensen af tegnet da omfatte Skaberens af tegnet? Det vil sige, hvordan kan menneskelig forståelse, som er en konsekvens af menneskets eksistens, fatte Gud? Derfor ligger Guddommens virkelighed skjult for al forståelse og bliver holdt hemmelig for alle menneskers sind, og at stige op til dette stade er på ingen måde muligt.

- 4 Vi observerer, at alt laverestående er ude af stand til at fatte virkeligheden i det, som er højere. Så uanset hvor langt de kan udvikle sig, kan stenen, jorden og træet aldrig fatte menneskets virkelighed, eller forestille sig synets, hørelsens eller de andre sansers kraft, selv om de førstnævnte og den sidstnævnte ligeledes er skabt. Så hvordan kan mennesket, der blot er en skabning, fatte virkeligheden i Skaberens Hellige Essens? Ingen menneskelig forståelse kan nærme sig dette stade, ingen ytring kan forklare dens sandhed, og ingen hentydning kan antyde dens mysterium. Hvad har et støvgran at gøre med ukrænkelighedens verden, og hvilket forhold kan der gælde mellem det begrænsede sind og det grænseløse riges vidder? Sindet magter ikke at fatte Ham, og sjæle er forvirrede, mens de prøver at beskrive Hans virkelighed. "Ingen vision omfatter Ham, men Han omfatter al vision, og Han er Den Subtile, Den Altoplyste!"¹¹⁷
- 5 Således er ethvert udsagn og enhver forklaring i denne forbindelse utilstrækkelig, enhver beskrivelse og karakteristik er uværdig, enhver opfattelse er ubegrundet, og ethvert forsøg på at beskue dets dybder er forgæves. Al ligevel findes der pragt, stråleglans, kendetegn og tilsynkomster af essensernes Essens, sandhedernes Sandhed, mysteriernes Mysterium i eksistensens verden.

---

¹¹⁷ Koranen 6:103.

Udstrålingernes Daggy, åbenbaringernes Dæmringssteder og kendetegnenes Kilder er hellighedens Talsmænd, universelle Virkeligheder og guddommelige Væsener, der er sande spejle for Guddommens helliggjorte Essens. Alle den ene sande Guds fuldkommenheder, gavmildheder og udstrålinger er klart synlige i Hans hellige Manifestationers virkeligheder, ligesom solens lys, med alle sine fuldkommenheder og gavmildheder, bliver fuldstændigt reflekteret i et klart og pletfrit spejl. Og hvis man siger, at spejlene er solens manifestationer og verdens dagstjernes dæmringssted, betyder det ikke, at solen er steget ned fra sin helligheds højder, eller er blevet legemliggjort i spejlet, eller at dén ubegrænsede Virkelighed er blevet fanget på dette synlige plan. Gud forbyde! Det er det, som antropomorfisterne tror. Nej, alle disse beskrivelser, alle disse udtryk for lovprisning og herlighed hentyder til disse hellige Manifestationer, det vil sige, at alle vores beskrivelser og lovprisninger af eller navne og egenskaber, hvormed vi omtaler Gud, gælder Dem. Men ingen sjæl har nogensinde fattet virkeligheden i Guddommens Essens, så den kan blive i stand til at antyde, beskrive, lovprise eller forherlige den. Så alt hvad den menneskelige virkelighed kender til, opdager og forstår af Guds navne, egenskaber og fuldkommenheder hentyder til disse hellige Manifestationer og fører ingen andre steder hen: "Vejen er afskåret, og al søgen afvist."

Alligevel tilskriver vi Guddommens virkelighed visse 6
navne og egenskaber og priser Ham for Hans syn, Hans høreelse, Hans magt, Hans liv og kundskab. Vi bekræfter disse navne og egenskaber, ikke for at bekræfte Guds fuldkommenheder, men for at afvise, at Han har nogen ufuldkommenheder.

Når vi iagttager den betingede verden, ser vi, at 7

uvidenhed er ufuldkommenhed og kundskab er fuldkommenhed, og derfor siger vi, at Guddommens helliggjorte Essens er alvidende. Svaghed er ufuldkommenhed og styrke er fuldkommenhed, og derfor siger vi, at den helliggjorte og guddommelige Essens er almægtig. Det er ikke sådan, at vi kan forstå Hans kundskab, Hans syn, Hans hørelse, Hans magt eller Hans liv, som de er i sig selv: Dette ligger helt bestemt ud over vores fatteevne, for Guds grundlæggende navne og egenskaber er identiske med Hans Essens, og Hans Essens er helliggjort hinsides al forståelse. Hvis de grundlæggende egenskaber ikke var identiske med Essensen, ville der være en mangfoldighed af præeksistenser, og distinktionen mellem Essensen og egenskaberne ville derfor også være solidt etableret og præeksisterende. Men dette ville indebære en uendelig kæde af præeksistenser, hvilket er en åbenlys fejl.

- 8 Det betyder at, at alle disse navne, egenskaber, rosede omtaler og lovprisninger gælder for Guds Manifestationer, og at alt det, vi kan udlægge eller udtænke ud over dem, er ren vildfarelse, for vi kan aldrig finde en vej til Den Usynlige og Utilgængelige. Derfor siges det: "Alt, hvad I forfængeligt tror at have erkendt og udtrykt i jeres mest subtile vendinger, er blot en skabning lig jer selv og vender tilbage til jeres eget selv."¹¹⁸
- 9 Det er indlysende, at hvis vi forsøger at opfatte Guddommens virkelighed, ville den opfattelse blive omfattet, og vores sind ville være det, som omfatter den - og det er helt sikkert, at det, som omfatter, er større end det, som er omfattet! Det betyder at, enhver forestilling som vi måtte have om Guddommens virkelighed, ud over de

---

¹¹⁸ Fra en tradition tilskrevet Imám 'Alí.

hellige Manifestationers, ville være ren vildfarelse, da der ikke er noget middel til at nærme sig den Guddommelige virkelighed, som er helt hinsides sindets rækkevidde. Og alt det, som vi måtte udtænke, er ren fantasi.

Tænk da over, hvordan verdens folkeslag cirkler rundt om deres egne forfængelige indbildninger og tilbeder deres egne tankers og fantasiers afguder, uden den mindste bevidsthed om at de gør det. De betragter disse tomme indbildninger som den Virkelighed, der er helliggjort over al forståelse og ophøjet hinsides enhver hentydning. De betragter sig selv som værende fortalere for Den Guddommelige Enhed og alle andre som afgudstilbedere, endskønt afguder i det mindste nyder mineralets eksistens, hvorimod menneskelige tankers og indbildningers afguder er ren illusion og ikke engang har stenens eksistens. “Tag jer godt i agt, Oh folk med indsigt!”¹¹⁹

Vid, at fuldkommenhedens egenskaber, guddommelig nådes udstrømninger og guddommelig åbenbarings glans skinner strålende i alle Guds Manifestationer, men at det altomfattende Guds Ord – Kristus – og Hans Største Navn – Bahá’u’lláh – er kommet til syne med en åbenbaring hinsides al forestilling. For ikke kun besidder De alle de tidligere Manifestationers fuldkommenheder, men De udviser også ud over disse sådanne fuldkommenheder, at De gør de andre til Deres tilhængere. Således var Israels Profeter alle modtagere af guddommelig åbenbaring, og det var Kristus også, men sikke en forskel mellem åbenbaringen fra Ham, som var Guds Ord, og en Esajas’, en Jeremias’ og en Elias’ inspiration!

Tænk over, at lys består af æterens vibrationer, hvorved øjets nerver bliver stimuleret, og syn bliver skabt. Skønt

---

¹¹⁹ Koranen 59:2.

æterens vibrationer eksisterer både i lampen og i solen, sikke en forskel der alligevel er mellem solens, stjernernes og lampens lys!

- 13 Den menneskelige ånd har bestemte tegn og udtryk på fosterstadiet, og igen andre udstrålinger og udtryk på barnestadiet, i ungdomstiden og i den modne alder. Ånden er én, og dog mangler den på fosterstadiet synets og hørelsens kræfter, hvorimod den kommer til syne på ungdommens og modenhedens stadier i sin højeste glans og udstråling. På samme måde viser frøet sig i begyndelsen af sin vækstperiode kun som et blad, hvilket er stedet for tilsynekomsten af plantens ånd; og på frugtsætningens stade bliver den samme ånd, det vil sige, evnen til vækst, åbenbar i sin fuldkommenheds fylde – hvor langt er ikke bladets stade fra frugtens! For med tiden vil hundred tusind blade komme til syne fra frugten, selv om de alle vokser og udvikler sig gennem den samme planteånd. Dvæl nu for at reflektere over forskellen mellem Kristi dyder og fuldkommenheder og Bahá'u'lláhs pragt og udstråling på den ene side, og Huset Israels' Profeters dyder, såsom Ezekiel eller Samuel på den anden side. Alle var De modtagere af guddommelig åbenbaring, men mellem dem er der en umådelig afstand.

DE GUDDOMMELIGE MANIFESTATIONERS TRE STADER

Vid, at skønt Gud Manifestationer besidder uendelige dy- 1
der og fuldkommenheder, indtager De kun tre stader: Det
første er det fysiske stade; det andet er det menneskelige
stade, som er den rationelle sjæls stade; og det tredje er
stadet for den guddommelige åbenbaring og den himmel-
ske glans.

Hvad angår det fysiske stade har det en oprindelse i tid, 2
for det er sammensat af grundstofferne, og hver sammen-
sætning skal i sidste instans opløses. Det er faktisk umu-
ligt for en sammensætning ikke at blive fulgt af en opløs-
ning.

Det andet stade er den rationelle sjæls stade, som er den 3
menneskelige virkelighed. Dette har også en begyndelse,
og Guds Manifestationer har det til fælles med hele men-
neskeheden.

Det tredje stade er den guddommelige åbenbaring og den 4
himmelske glans' stade, som er Guds Ord, den evigtvare-
rende Nåde og Helligånden. Dette stade har hverken be-
gyndelse eller ende; for 'først og sidst' angår den betin-
gede verden og ikke Guds verden. For Gud er begyndel-
sen og enden ét og det samme. På lignende vis, er bereg-
ningen af dage, uger, måneder og år – i går og i dag –
gjort med hensyn til Jorden; men i solen er disse ukendte.
Der er hverken i går, eller i dag, eller i morgen, hverken
måneder eller år – alle er lige. Ligeledes er Guds Ord hel-
liggjort over alle disse omstændigheder og ophøjet hinsid-
es enhver lov, indskrænkning og begrænsning, som kan

- eksistere i den betingede verden.
- 5 Vid at, skønt menneskesjæle har eksisteret på Jorden i en myriade af tider og cyklusser, så er menneskesjælen ikke desto mindre skabt. Og eftersom den er et tegn fra Gud, er den evigtvarende, når den først er blevet til. Den menneskelige ånd har en begyndelse, men ingen slutning: Den lever for altid. Ligeledes har de forskellige arter, der findes på Jorden, en oprindelse i tid; for det anerkendes af alle, at der var en tid, hvor disse arter ikke eksisterede noget sted på Jordens overflade, og faktisk et tidspunkt, hvor Jorden selv ikke eksisterede. Men eksistensens verden har altid været her, for den er ikke begrænset til denne jordiske planet.
  - 6 Vi mener at, skønt menneskesjæle har en oprindelse, er de ikke desto mindre udødelige, varige og evige. For tingenes verden er en verden af ufuldkommenhed i forhold til menneskets, og menneskets verden er en verden af fuldkommenhed i forhold til tingenes. Når det ufuldkomne når fuldkommenhedens stade, bliver det evigt. Dette er ment som et eksempel: Prøv at begribe den sande hensigt.
  - 7 Profetskabets virkelighed, som er Guds Ord og stadet for guddommelig åbenbarings fuldkommenhed, har hverken begyndelse eller ende, men dens udstråling varierer ligesom solens. For eksempel brød den frem over Kristi tegn med den yderste glans og udstråling, og dette er evigt og for stedse. Se hvor mange konger, der har erobret verden, hvor mange kloge ministre og regenter, der er kommet og gået, og alle forsvinder i glemsel – hvorimod selv nu svæver Kristi briser stadig, Hans lys skinner stadigt, Hans kalden lyder stadigt, Hans banner er stadig udfoldet, Hans hære kæmper stadigt, Hans stemme lyder stadig blidt, Hans skyer regner stadigt med livgivende byger, Hans

lyn farer stadigt frem, Hans herlighed er stadig klar og ubestridelig, Hans glans er stadig strålende og lysende; og det samme er sandt for enhver sjæl, der forbliver under Hans skygge og får del i Hans lys.

Det er derfor åbenbart, at Guds Manifestationer har tre 8
stader: det fysiske stade, den rationelle sjæls stade og stadet for guddommelig åbenbaring og himmelsk glans. Det legemlige stade vil uundgåeligt gå til grunde. Hvad angår den rationelle sjæls stade så har den ingen ende, på trods af at den har en begyndelse, og den er udrustet med evigt liv. Men med hensyn til den hellige Virkelighed, hvorom Kristus siger: "Faderen er i Sønnen",¹²⁰ har den hverken begyndelse eller ende: Dens "begyndelse" henviser blot til Hans åbenbaring af Sit eget stade. Derfor sammenligner Han ved hjælp af en analogi Sin tavshed til søvn: Et menneske, som er tavs, er som en, der sover, og når det taler, er det som om det er vågent.¹²¹ Og alligevel er den sovende og det vågne menneske én og samme person: Der er ikke sket nogen forandring i dets stade, dets ophøjethed, dets ædelhed, indre virkelighed eller dets iboende natur. Der er blot tale om, at tavshedstilstanden er blevet sammenlignet med søvn og den vågne tilstand med åbenbaring. Et menneske er det samme menneske, hvad enten det sover eller er vågent: Søvn er simpelt hen ét muligt stade og vågen tilstand et andet. Og derfor er det, at tavs-hedsperioden bliver sammenlignet med søvn, og den vågne tilstand bliver sammenlignet med åbenbaring og ledelse.

I Evangeliet står der: "I begyndelsen var Ordet, og Ordet 9

---

¹²⁰ Johannes Evangeliet 14:11 og 17:21.

¹²¹ 'Abdu'l-Bahá foregriber her et spørgsmål om begyndelsen på Bahá'u'lláhs Åbenbaring, som tages op mere detaljeret i Kapitel 16 og 39.

var hos Gud.” Det betyder, at Kristus ikke opnåede Sit Messianske stade og Sine fuldkommenheder i det øjeblik, Han blev døbt, da Helligånden steg ned over Ham i form af en due. Ja, Guds Ord har altid været, og vil altid forblive, i Hellighedens mest sublime højder.

- 39 -

MANIFESTATIONERNES MENNESKELIGE OG GUDDOMMELIGE STADE

- 1 Vi fastslog før, at Guds Manifestationer har tre stader: for det første den fysiske virkelighed, som angår menneskelegemet; for det andet den individuelle virkelighed, det vil sige, den rationelle sjæl; og for det tredje den himmelske åbenbaring, som består af de guddommelige fuldkommenheder og er kilden til livet i verden, opdragelsen af sjælene, vejledningen af menneskene og oplysningen af hele skabelsen.
- 2 Det fysiske stade er menneskeligt af natur og er underkastet opløsning, for det er en grundstofsammensætning, og det, som er sammensat af grundstoffer, må nødvendigvis opløses og spredes.
- 3 Men Den Albarmhjertiges Manifestationers individuelle virkelighed er en helliggjort virkelighed, og det er således, fordi den overgår alt skabt i essens og egenskaber. Den er som solen, der i kraft af sin iboende natur, nødvendigvis må frembringe lys og ikke kan sammenlignes med nogen satellit. For eksempel kan solens bestanddele på ingen måde sammenlignes med månens. Den førstnævntes sammensætning og indretning frembringer nødvendigvis stråler, hvorimod den sidstnævntes

bestanddele kræver erhvervelsen af lys snarere end frembringelsen. Så de andre menneskelige virkeligheder er sjæle, der ligesom månen kræver deres lys fra solen, men den helliggjorte Virkelighed er lysende i og af sig selv.

Det tredje stade er den guddommelige nådes, åbenbaringen af Den Ældgamle af Dages skønhed og stråleglansen fra den evigt levende og almægtige Herres lys. De hellige Manifestationers individuelle virkeligheder kan ikke adskilles fra guddommelig nåde, lige så lidt som solens fysiske masse kan adskilles fra dens lys. Således er de hellige Manifestationers opstigning simpelt hen opgivelsen af Deres fysiske legemer. Tænk på lampen, der oplyser denne niche. Dens stråler ophører med at falde på nichen, hvis den sidstnævnte tilintetgøres, men der er ingen afbrydelse i lampens egen gavmildhed. De hellige Manifestationers præeksisterende nåde er ligesom lyset, Deres individuelle virkeligheder er som glaskuplen, og deres menneskelige legemer som nichen: Hvis nichen bliver tilintetgjort, fortsætter lampen med at brænde. Guds Manifestationer er som mange forskellige spejle, da De hver især har Deres egen tydelige individualitet, men det, som reflekteres i disse spejle, er én og samme sol. Således er det åbenbart, at Kristi virkelighed er forskellig fra Moses'.

Fra begyndelsen er den helliggjorte Virkelighed utvivlsomt klar over eksistensens hemmelighed, og fra barndommen er tegnene på storhed klart åbenbaret i Ham. Hvordan kunne Han da undgå, på trods af sådanne gavmildheder og fuldkommenheder, at være bevidst om Sit eget stade?

Vi har nævnt Guds Manifestationers tre stader: den fysiske eksistens, den individuelle virkelighed og den fuldkomne guddommelige tilsynekomst, som kan

sammenlignes med solen, dens varme og dens lys. Andre individer deler også det fysiske stade og den rationelle sjæl – ånden og sindet. Så uddragene, der forklarer: “Jeg lå og sov, da Guds brise svævede over Mig og vækkede Mig af Min slummer”¹²² er beslægtet med Kristi udsagn: “Kødet er fuldt af sorg, men ånden glædes”, eller igen: “Jeg plages”, eller “Jeg befinder mig vel”, eller “Jeg er bekymret”: Alle disse henviser til det legemlige stade og har ingen forbindelse til den individuelle virkelighed eller til stadet for den guddommelige Virkeligheds tilsynekomst. Tænk for eksempel på, at der kan ske tusinder af forandringer i menneskets legeme, som ånden forbliver helt uvidende om. Det er endog muligt for visse af kroppens lemmer at være fuldstændigt svækkede og for bevidsthedens essens at forblive uanfægtet. En klædning kan blive udsat for en myriade af flænger og rifter, og bæreren af klædningen kan forblive uskadt. Således henviser Bahá’u’lláhs ord til kroppen: “Jeg lå og sov, da en brise svævede over Mig og vækkede Mig af Min slummer.”

- 7 I Guds verden er der ingen fortid, nutid eller fremtid: Alle disse er én. Så når Kristus sagde: “I begyndelsen var Ordet,”¹²³ mente Han, at det var, er, og vil være; for i Guds verden er der ingen tid. Tiden har magten over skabningerne, men ikke over Gud. Så i den bøn, hvor Kristus siger: “Helliget være Dit navn”,¹²⁴ er betydningen, at Dit navn var, er, og vil være helliget. Desuden eksisterer morgen, middag og aften i relation til Jorden, men i solen er der hverken morgen, eller middag eller aften.

---

¹²² Jfr. *Glimt fra Bahá’u’lláhs Skrifter*, XLI; og Súriy-i-Haykal, p. 192.

¹²³ Johannes Evangeliet 1:1.

¹²⁴ Matthæus Evangeliet 6:9; Lukas Evangeliet 11:2.

DE GUDDOMMELIGE MANIFESTATIONERS KUNDSKAB

Spørgsmål: Hvilke begrænsninger er der pålagt Guds 1
Manifestationers evner, og især Deres kundskab?

Svar: Der er to slags kundskab: eksistentiel kundskab og 2
formel kundskab, det vil sige intuitiv kundskab og be-
grebsmæssig kundskab.

Den kundskab, som mennesker generelt har om ting, be- 3
står i begrebsdannelse og observation; det vil sige, enten
opfattes genstanden gennem den rationelle evne, eller der
skabes en form i hjertets spejl gennem observation. Om-
fanget af denne kundskab er ret begrænset, da den er be-
tinget af erhvervelse og opnåelse.

Men den anden form for kundskab, som er eksistentiel 4
eller intuitiv kundskab, er som menneskets kundskab og
bevidsthed om dets eget selv.

For eksempel er menneskets sind og ånd bevidst om alle 5
dets tilstande og forhold, om alle dets legemes dele og
lemmer, og om alle dets fysiske fornemmelser så vel som
dets åndelige kræfter, opfattelser og tilstand. Dette er en
eksistentiel kundskab, hvorigennem mennesket erkender
sin egen tilstand. Det både sanser den og forstår den, for
ånden omslutter legemet og er bevidst om dets fornem-
melser og kræfter. Denne kundskab er ikke resultatet af
stræben eller erhvervelse: Det er et eksistentielt anlig-
gende; det er ren gavmildhed.

Fordi disse helliggjorte virkeligheder, Guds universelle 6
Manifestationer, omslutter alt skabt både i deres essens
og i deres egenskaber, eftersom De transcenderer og

åbenbarer alle eksisterende virkeligheder, og fordi De er vidende om alt, betyder det, at Deres kundskab er guddommeligt og ikke erhvervet – det vil sige, det er en himmelsk nåde og en guddommelig opdagelse.

- 7 Lad os give et eksempel blot for at illustrere det. Den ædleste af alle jordiske skabninger er mennesket. I det er dyre-, plante- og mineralriget virkeliggjort; det vil sige, alle disse grader er indeholdt i det på en sådan måde, at det er udrustet med dem alle. Og da det er udrustet med alle disse grader og stader, er det oplyst om deres mysterier og bevidst om deres eksistens' hemmeligheder. Dette er kun et eksempel og ikke en præcis analogi.
- 8 Guds universelle Manifestationer er bevidste om de sandheder, der ligger til grund for alt det skabtes mysterier, og således har De grundlagt en religion, der er baseret på og stemmer overens med menneskehedens herskende forhold. For religion består i de nødvendige relationer, der stammer fra tingenes virkeligheder. Hvis Guds Manifestation – den guddommelige Lovgiver – ikke var underrettet om tingenes virkeligheder, hvis Han ikke forstod de nødvendige relationer, der stammer fra disse virkeligheder, ville Han helt sikkert være ude af stand til at grundlægge en religion, der harmonerede med tidens behov og omstændigheder. Guds Profeter, de universelle Manifestationer, er endog som dygtige læger; eksistensens verden er som menneskets legeme; og de guddommelige religioner er som behandlingen og lægemidlet. Lægen skal være helt bevidst og velinformeret om alle delene og organerne, patientens helbred og tilstand for at kunne foreskrive et effektivt middel. I virkeligheden er det ud fra selve sygdommen, at lægen foreskriver midlet; for han diagnosticerer først lidelsen, og så behandler han den underliggende årsag. Hvordan kan nogen behandling eller

noget middel udskrives, før lidelsen er ordentligt diagnosticeret? Lægen skal derfor have en grundig viden om konstitutionen, kropsdelene, organerne, og patientens tilstand og ligeledes være velbekendt med enhver sygdom og ethvert middel for at kunne foreskrive den rette behandling.

Religion består da i de nødvendige relationer, der stammer fra tingenes virkelighed. Guds universelle Manifestationer, der er bevidste om skabelsens mysterier, er fuldstændigt informerede om disse nødvendige relationer og fastsætter dem som Guds religion. 9

- 41 -

UNIVERSELLE CYKLUSSER

Spørgsmål: Man har omtalt universelle cyklusser, som indtræffer i eksistensens verden. Vær venlig at forklare sandheden i denne sag. 1

Svar: Ethvert af de lysende legemer på denne uendelige himmelhvælving har sin omdrejningscyklus, den periode, hvori det gennemfører sin banes fulde kredsløb, før det påbegynder en ny. Jorden, for eksempel, fuldfører en omdrejning for hver 365 dage, fem timer og otteogfyrre minutter og lidt til, og så begynder den på ny ad den samme bane. På samme måde fortsætter hele universet, hvad enten det er med hensyn til naturens verden eller menneskets verden, gennem cyklusser af store begivenheder og hændelser. 2

Når en cyklus slutter, bliver en ny indvarslet, og den forrige cyklus, på grund af de skæbnesvangre begivenheder der indtræffer, forsvinder så fuldstændigt fra erindringen, 3

at den ikke efterlader nogen optegnelse eller noget spor. Som du er bevidst om, så har vi ingen optegnelse om tiden for tyve tusinde år siden, endskønt vi før har fastslået, gennem rationelle argumenter, at livet på denne jord er meget gammelt – ikke et eller to hundred tusinde år, eller endog en eller to millioner år gammelt: Det er i virkeligheden ældgammelt, og optegnelserne og sporene af ældgamle tider er blevet helt tilintetgjort.

- 4 Alle Guds Manifestationer har ligeledes en cyklus, hvori Hans religion og Hans lov har fuld styrke og indflydelse. Når Hans cyklus bliver afsluttet ved en ny Manifestations komme, begynder en ny cyklus. Således bliver cyklusser indvarslet, afsluttet og fornyet, indtil en universel cyklus er fuldført i eksistensens verden, og skæbnesvangre begivenheder indtræffer, som udvisker enhver optegnelse og ethvert spor af fortiden; så begynder en ny universel cyklus i verden, for eksistensens verden har ingen begyndelse. Vi har tidligere præsenteret beviser og argumenter om dette emne, og der er intet behov for gentagelse.¹²⁵
- 5 Det er vores påstand, at en universel cyklus i eksistensens verden omfatter et umådeligt spand af tid og utallige tidsaldre og epoker. I en sådan cyklus skinner Guds Manifestationer i det synlige rige, indtil en universel og ophøjet Manifestation gør verden til brændpunktet for guddommeligt pragt, og gennem Sin åbenbaring bringer den frem til modenhedens stade. Varigheden af den cyklus, Han indvarsler, er i virkeligheden meget lang. Andre Manifestationer vil rejse Sig i løbet af den cyklus under Hans skygge og vil, ifølge tidens behov, forny visse love, der angår fysiske anliggender og dispositioner, men De vil forblive under Hans skygge. Vi er i den cyklus, der

---

¹²⁵ Se, for eksempel, kapitel 14.

begyndte med Adam, og hvis universelle Manifestation er Bahá'u'lláh.

- 42 -

DE GUDDOMMELIGE MANIFESTATIONERS EVNER OG FULDKOMMENHEDER

Spørgsmål: Hvor langt rækker evnen og fuldkommenheden hos Sandhedens Troner, Guds Manifestationer og hvilke grænser er der for Deres indflydelse? 1

Svar: Tænk over eksistensens verden, det vil sige, den fysiske skabelse. Solsystemet er svøbt i mørke. Solen er centrum for alt lys indenfor sin omkreds, og alle de forbundne planeter roterer rundt om den og bliver oplyst af dens gavmildheds udstrømninger. Solen er kilden til liv og lys, og den er årsagen til vækst og udvikling af alt inden for solsystemet. Hvis solens gavmildhed skulle ophøre, kunne intet levende fortsætte med at eksistere deri: Alt ville blive mørkt og blive reduceret til intet. Det er derfor klart og åbenbart, at solen er centrum for alt lys og kilden til alt liv i solsystemet. 2

På lignende måde er Guds hellige Manifestationer Brændpunkterne for sandhedens lys, Oprindelsen til skjulte mysterier og Kilden til den guddommelig kærligheds udstrømninger. De kaster Deres stråleglans på hjertenes og sindenes riger og skænker evig nåde til åndens verden. De bibringer åndeligt liv og skinner med glansen fra indre sandheder og betydninger. Oplysningen i tænkningens rige udgår fra Midtpunkterne af lys og mysteriernes Talsmænd. Var det ikke for åbenbaringens nåde og vejledningen fra de helliggjorte Væsener, ville sjælenes 3

verden og tænknings rige blive mørke på mørke. Var det ikke for mysteriernes Talsmænds gyldige og sande lære, ville den menneskelige verden blive skuepladsen for dyriske kendetegn og egenskaber, al eksistens ville blive en indbildning, der sporeløst forsvandt, og sandt liv ville være tabt. Det er derfor, det siges i Evangeliet: "I begyndelsen var Ordet"; det vil sige, det var kilden til alt liv.¹²⁶

- 4 Tænk nu over den gennemtrængende indflydelse, som solen har på alle jordiske væsener, og se hvilke synlige påvirkninger og resultater, der hidrører fra dens nærhed og fjernhed, dens opståen og nedgang. På ét tidspunkt er det efterår, på et andet er det forår. På ét tidspunkt er det sommer, på et andet er det vinter. Når solen passerer jævndøgn, kommer det livgivende forår til syne i al sin glans, og når den kommer frem til sommertilværelse, opnår frugterne deres fulde modenhed, korn og planter giver udbytte, og alt jordisk opnår deres væksts og udviklings fylde.
- 5 På lignende måde, når Guds hellige Manifestation, som er Solen i skabelsens verden, kaster sin glans på hjerternes, sindenes og åndens verden, bliver et åndeligt forår indvarslet og et nyt liv afsløret. Kraften i det uforlignelige forår kommer til syne, og man kan iagttage dens mageløse gaver. Derfor ser I, at ved alle Guds Manifestationer komme er der blevet opnået forbavsende fremskridt i menneskesindenes, i tankernes og i åndens rige. Tænk for eksempel på det fremskridt, som er blevet opnået i denne guddommelige tidsalder i sindenes og tankernes verden – og dette er kun daggryets begyndelse! Inden længe vil I blive vidner til, hvordan disse fornyede gavmildheder og

---

¹²⁶ Johannes Evangeliet 1:1.

himmelske læresætninger har oversvømmet denne dunkle verden med deres lys, og har forvandlet denne sorgtyngede jord til det allerhøjeste Paradis.

Skulle vi fuldstændigt forklare hver enkelt Guds Manifestations indflydelse og gavmildhed, ville det tage meget lang tid. Tænk og reflektér selv over det, for at I kan begribe sagens sandhed. 6

- 43 -

DE TO SLAGS PROFETER

Spørgsmål: Hvor mange slags Profeter er der generelt set? 1

Svar: Profeterne er i almindelighed to slags. Nogle er uafhængige Profeter, som efterfølges, mens andre ikke er uafhængige og selv er tilhængere. 2

De uafhængige Profeter er hver især Ophav til en guddommelig religion og Stifteren af en ny Guddommelig Ordning. Ved Deres komme bliver verden iklædt en ny dragt, en ny religion bliver grundlagt og en ny Bog åbenbaret. Disse Profeter gives den guddommelige Virkeligheds udstrømmende nåde uden en formidler. Deres udstråling er en grundlæggende udstråling ligesom solens, der er lysende i og af sig selv, og hvis lysstyrke er en grundlæggende forudsætning, snarere end at være opnået fra en anden stjerne: De er som solen og ikke som månen. Denne Guddommelige Enheds Morgendæmninger er den guddommelige nådes kildevæld og spejlene for Virkelighedens Essens. 3

Den anden slags Profeter er tilhængere og forkyndere, for deres stade er betinget snarere end uafhængigt. De 4

erhverver guddommelig nåde fra de uafhængige Profeter og søger vejledningens lys fra det universelle profetskabs virkelighed. De er som månen, som ikke er lysende i og af sig selv, men som modtager sit lys fra solen.

- 5 De universelle Profeter, som er kommet til syne uafhængigt, inkluderer Abraham, Moses, Kristus, Muhammad, Báb og Bahá'u'lláh. Den anden slags, som består af efterfølgerne og forkynderne inkluderer Salomon, David, Esajas, Jeremias og Ezekiel. For de uafhængige Profeter er grundlæggere; det vil sige, De grundlægger en ny religion, genopliver sjælene, genrejser samfundets moral og forkynder en ny vej i livet og en ny standard for adfærd. Gennem Dem kommer en ny Guddommelig Ordning til syne, og en ny religion bliver indvarslet. Deres komme er endog som foråret, hvor alt jordisk iklæder sig en ny klædning og finder nyt liv.
- 6 Hvad angår den anden slags Profeter, som er efterfølgere, så forkynder de Guds religion, spreder Hans Tro og proklamerer Hans Ord. De har ikke selv nogen magt eller autoritet, men udleder den fra de uafhængige Profeter.
- 7 Spørgsmål: Hvilken kategori hører Buddha og Kungfutse til?
- 8 Svar: Buddha grundlagde også en ny religion, og Kungfutse fornyede den ældgamle handlemåde og moral, men de oprindelige forskrifter er blevet helt forandrede, og deres tilhængere holder ikke længere fast ved de oprindelige tilbedelses- og trosmønstre. Grundlæggeren af Buddhismen var et ædelt Væsen, som fastslog Guds enhed, men senere blev Hans oprindelige forskrifter gradvist glemt og erstattet af primitive sædvaner og ritualer, indtil det til slut førte til tilbedelsen af statuer og billeder.
- 9 Tænk for eksempel over, at Kristus igen og igen formåede folket til at agte De Ti Bud i Toraen og insisterede

på, at de skulle overholdes strengt. Et af De Ti Bud forbyder tilbedelse af billeder og statuer.¹²⁷ Alligevel er der i dag en myriade af billeder og statuer i visse kristne trosretningers kirker. Det er da klart og åbenbart, at Guds religion ikke bevarer sine oprindelige forskrifter blandt mennesker, men at den gradvist ændres og forandres til det punkt, hvor den bliver helt udslettet, og derfor kommer en ny Manifestation til syne, og en ny religion bliver grundlagt. For hvis den tidligere religion ikke var blevet ændret og forandret, ville der ikke være noget behov for fornyelse.

I begyndelsen var dette træ fuldt af livskraft og tynget af blomster og frugt, men gradvist blev det gammelt, opbrugt og goldt, indtil det helt visnede bort og rådned. Det er derfor Den Sande Gartner igen vil plante et spædt, ungt træ af samme stamme, for at det kan gro og udvikle sig dag for dag, udbrede sin skærmende skygge i denne himmelske have og skænke sin højtskattede frugt. Sådan er det med de guddommelige religioner: Som tiden går, bliver deres forskrifter ændret, deres underliggende sandhed forsvinder helt, deres ånd dør ud, dogmatiske fornyelser dukker op, og de bliver et legeme uden en sjæl. Det er derfor, de bliver fornyet.

Vi mener, at Buddhas og Kungfutses tilhængere nu tilbeder billeder og statuer og er blevet helt uvidende om Guds enhed og i stedet tror på fantasiguder, som de gamle grækere gjorde. Men deres oprindelige forskrifter var ikke sådan; faktisk var deres originale forskrifter og adfærd helt anderledes.

Tænk igen over, i hvilken udstrækning den kristne religions oprindelige forskrifter er blevet glemt, og hvor

---

¹²⁷ Jfr. Anden Mosebog 20:4-5; Femte Mosebog 5:8-9.

mange doktrinære forandringer der er opstået. For eksempel forbød Kristus vold og hævn og påbød i stedet, at ondskab og uret skulle mødes med gavmildhed og kærlig omsorg. Men se, hvor mange blodige krige, der har fundet sted blandt de kristne nationer selv, og hvor megen undertrykkelse, grusomhed, griskhed og blodtørsthed, det har resulteret i! Faktisk blev mange af disse krige gennemført på pavernes ordre. Det er derfor fuldkommen klart, at som tiden går, bliver religionerne helt ændret og forandret, og derfor bliver de fornyet.

- 44 -

GUDS IRETTEÆTTELSER HENVENDT TIL PROFETERNE

- 1 Spørgsmål: Visse dadlende ord er blevet henvendt til Guds Profeter i De Hellige Skrifter. Hvem er de henvendt til, og hvem henviser de i sidste instans til?
- 2 Svar: Enhver guddommelig ytring, der tager form af en irettesættelse, er, skønt den tilsyneladende er henvendt til Guds Profeter, i virkeligheden henvendt til Deres tilhængere. Visdommen i dette er intet andet end ren nåde, så menneskene ikke måtte blive nedslåede, modløse eller bebyrdet af sådanne bebrejdelser og irettesættelser. Disse ord er derfor tilsyneladende henvendt til Profeterne, men selv da er de i den inderste mening tiltænkt tilhængerne og ikke Budbringeren.
- 3 Endvidere repræsenterer den mægtige og ophøjede monark i et land alle, som bor i det land; det vil sige, hvad han end måtte ytre, er alles ord, og hvilken pagt han end måtte slutte, er alles pagt, for alle hans undersåtters vilje

og formål er indeholdt i hans egen. Ligeledes er hver Profet repræsentanten for hele forsamlingen af Sine tilhængere. Derfor slutter Gud en pagt med Ham, og de ord, Han henvender til Ham, gælder for alle Hans folk.

Guddommelige bebrejdelser og irettesættelser har en tilbøjelighed til at bebyrde og pine menneskenes hjerter, og Guds fuldendte visdom kræver derfor en sådan form for tiltale. For eksempel fremgår det af selve Toraen, at israelitterne gjorde oprør mod Moses og sagde: "Vi kan ikke bekæmpe amalekitterne, for de er mægtige, vilde og modige." Gud talte da bebrejdende til Moses og Aron, skønt Moses adlød fuldstændigt og ikke gjorde oprør.¹²⁸ Uden tvivl skal et så strålende Væsen, som er kanalen for Guds nåde og Hans lovs forkæmper, være lydig over for den guddommelige befaling.

Disse hellige Sjæle er som bladene på et træ, der er sat i bevægelse af brisen og ikke af egen drift, for De er tiltrukket af Guds kærligheds åndepust og har forsaget Deres egen vilje. Deres ord er Guds ord; Deres bud er Guds bud; Deres forbud er Guds forbud. De er endog som denne glaskuppel, hvis lys kommer fra lampens flamme. Skønt lyset forekommer at strømme ud fra glasset, kommer det fra flammen. På samme måde kommer Guds Profeter, som er Hans Manifestationer, og Deres bevægelser og hvile fra åbenbaring og ikke fra blot et menneskeligt indfald. Hvis det ikke var sådan, hvordan kunne Profeten da handle som en trofast repræsentant og et udvalgt sendebud for Gud? Hvordan kunne Han forkynde Guds bud og forbud? Alle de mangler, der tilskrives Guds Manifestationer i De Hellige Skrifter, skal derfor forstås i dette lys.

---

¹²⁸ Jfr. Fjerde Mosebog 13-14.

- 6 Priset være Gud, at du er kommet her og har mødt Guds tjenere! Har du indåndet andet fra dem end duften af Herrens velbehag? Absolut nej! Du har set med dine egne øjne, hvordan de stræber nat og dag med intet andet mål end at ophøje Guds Ord, at nære sjælenes opdragelse, at genoprette menneskehedens lykke, at sikre åndelig fremgang, at fremme universel fred, at vise venlighed og velvilje over for alle folkeslag og nationer, at ofre sig selv for det fælles gode, at opgive deres egen materielle fordel og fremme den menneskelige verdens dyder.
- 7 Lad os vende tilbage til vores emne. I Toraen siges det i Esajas 48:12: "Lyt til Mig, Oh Jacob og Israel, Min påkaldte; Jeg er Ham; Jeg er den første, Jeg er også den sidste." Det er åbenbart, at den påtænkte betydning ikke er Jakob, som blev kaldt Israel, men israelitterne. Også i Esajas 43:1 siges det: "Men således siger nu Herren, som skabte dig, Oh Jakob, og Han som formede dig, Oh Israel, frygt ikke: for Jeg har frelst dig, Jeg har kaldt dig ved dit navn; du er Min."
- 8 Endvidere siges det i Fjerde Mosebog 20:23-4: "Og Herren talte til Moses og Aron på Bjerget Hor, ved landet Edoms kyst, og sagde: Aron skal gå til sin slægt: for han skal ikke komme ind i det land, jeg har givet til israelitterne, fordi I gjorde oprør mod Mit ord ved Meriba-vandene"; og i 20:13: Dette er Meriba-vandene; fordi Israels børn kæmpede med Herren, og Han blev indviet i dem."
- 9 Læg mærke til, at det var Israels folk, som havde gjort oprør, men irettesættelsen blev tilsyneladende henvendt til Aron og Moses, som der står i Femte Mosebog 3:26: "Men Herren var vred på mig på grund af jer, og ville ikke høre på mig: og Herren sagde til mig: Lad det være dig nok; tal ikke mere til Mig om denne sag."
- 10 Denne bebrejdelse og irettesættelse var i virkeligheden

henvendt til Israels børn, som på grund af deres oprør mod Guds bud, i en lang periode blev tvunget til at opholde sig i den ufrugtbare ørken hinsides Jordan indtil Joshuas tid. Denne bebrejdelse og irettesættelse forekom at være rettet mod Moses og Aron, men i virkeligheden var den henvendt til Israels folk.

På samme måde siges det i Koranen til Muḥammad: “Vi har givet dig en klar sejr, så Gud må tilgive dig dine fortidige og fremtidige synder.”¹²⁹ Disse ord var, skønt tilsyneladende henvendt til Muḥammad, i virkeligheden bestemt for alle Hans folk; og dette kommer fra Guds fuldkomne visdom, som vi sagde tidligere, så hjerter ikke måtte blive besværede, forvirrede og nedslåede.

Hvor ofte har Guds Profeter og Hans universelle Manifestationer ikke bekendt Deres synder og ufuldkommenheder i Deres bønner! Dette er kun for at vejlede andre sjæle, at inspirere og opmuntre dem til at være ydmyge og underdanige over for Gud og at erkende deres egne synder og mangler. For disse hellige Sjæle er helliggjorte over enhver synd og befriet for enhver fejl. For eksempel står der i Evangeliet, at en mand kom til Kristus og kaldte Ham “Gode Herre”. Kristus svarede: “Hvorfor kalder du mig god? Der er ingen, der er god, undtagen én, det er Gud.”¹³⁰ Dette betød ikke – Gud forbyde! – at Kristus var synder, men snarere at Hans intention var at lære manden, som han henvendte sig til, ydmyghed, beskedenhed, sagtomdighed og anstændighed. Disse velsignede Sjæle er lys, og lyset kan ikke forenes med mørket. De er evigt liv, og livet kan ikke eksistere sammen med døden. De er vejledning, og vejledning kan ikke bringes sammen med

---

¹²⁹ Koranen 48:1-2.

¹³⁰ Matthæus 19:16-17.

egensindighed. De er selve essensen af lydighed, og lydighed kan ikke gå hånd i hånd med oprør.

- 13 Vi mener, at de irettesættelser, der er optegnet i De Hellige Skrifter, skønt de tilsyneladende er henvendt til Profeterne – Guds Manifestationer – i virkeligheden er tiltænkt menneskene. Når man læser Bibelen, bliver denne sag klar og åbenbar.

- 45 -

DEN ALLERSTØRSTE UFEJLBARLIGHED

- 1 Der står i det velsignede vers: “Han, der er Guds Sags Dæmringssted, har ingen jævnbyrdig i Den Største Ufejlbarlighed. Ham er det, der i skabelsens rige er Manifestationen af ’Han gør, hvad end Han vil’. Gud har forbeholdt denne udmærkelse for Sit eget Selv og ikke forordnet og ikke bestemt for nogen en andel i dette ophøjede og hinsidige stade.”¹³¹
- 2 Vid, at der er to former for ufejlbarlighed: ufejlbarlighed i essens og ufejlbarlighed som en egenskab. Det samme gælder for alle andre navne og egenskaber: For eksempel er der kundskaben om en tings essens og kundskaben om dens egenskaber. Ufejlbarlighed i essens er begrænset til Guds universelle Manifestationer; for ufejlbarlighed er deres virkeligheds essentielle forudsætning, og en tings essentielle forudsætning er uadskillelig fra tingen selv. Strålerne er solens essentielle forudsætning og er uadskillelige fra den; kundskab er Guds essentielle forudsætning og er uadskillelig fra Ham; magt er Guds essentielle

---

¹³¹ Kitáb-i-Aqdas (Den Helligste Bog), p. 47.

forudsætning og er ligeledes uadskillelig fra Ham. Hvis det var muligt at adskille disse fra Ham, ville Han ikke være Gud. Hvis strålerne kunne adskilles fra solen, ville den ikke være solen. Skulle man derfor forestille sig, at Den Største Ufejlbarlighed var adskilt fra Guds universelle Manifestation, ville Han ikke være en universel Manifestation og ville mangle essentiel fuldkommenhed.

Men ufejlbarlighed, som en egenskab, er ikke en essentiel forudsætning; det er snarere en lysstråle af ufejlbarlighedens gave, som skinner fra Sandhedens Sol på visse hjerter og skænker dem lod og del deri. Skønt disse sjæle essentielt set ikke er ufejlbarlige, er de dog under Guds omsorg, beskyttelse og aldrig svigtende vejledning – hvilket vil sige, at Gud beskytter dem mod fejltagelse. Der har således været mange hellige sjæle, som ikke selv var Dæmringsstederne for Den Største Ufejlbarlighed, men som ikke desto mindre er blevet våget over og beskyttet mod fejltagelse under den guddommelige omsorg og beskyttelses skygge. For de var den guddommelige nådes kanaler mellem Gud og mennesket, og hvis Gud ikke beskyttede dem mod fejltagelse, ville de have ledt de trofaste til ligeledes at forfalde til fejltagelse, hvilket helt ville have undermineret fundamenterne for Guds religion, og som ville være upassende og uværdigt for Hans ophøjede Virkelighed.

For at sammenfatte så er ufejlbarlighed i sin essens begrænset til Guds universelle Manifestationer, og ufejlbarlighed som en egenskab er skænket helliggjorte sjæle. For eksempel vil Det Universelle Retfærdighedens Hus, hvis Det bliver oprettet under de nødvendige forhold – det vil sige, hvis Det bliver valgt af hele samfundet – så vil Dette Retfærdighedens Hus være under Guds beskyttelse og ufejlbarlige vejledning. Skulle Dette Retfærdighedens

Hus, enten enstemmigt eller ved flertalsbeslutning, afgøre en sag, som ikke er eksplicit optegnet i Bogen, vil den beslutning og befaling være sikret mod fejltagelse. Medlemmerne af Retfærdighedens Hus er ikke essentielt set ufejlbarlige som individer, men Dette Retfærdighedens Hus som institution er under Guds beskyttelse og ufejlbarlige vejledning: Dette kaldes tildelt ufejlbarlighed.

- 5 Bahá'u'lláh siger, at "Han, som er Guds Sags Dæmringssted" er tilsynecomsten af "Han gør, hvad end Han vil", at dette stade er forbeholdt det hellige Væsen, og at andre ikke modtager nogen del af denne essentielle fuldkomnened. Det vil sige, eftersom Guds universelle Manifestationers essentielle ufejlbarlighed er blevet fastslået, er hvad end der udgår fra Dem identisk med sandheden og overensstemmende med virkeligheden. De er ikke under skyggen af den forrige religion. Hvad end De siger, er Guds ytring, og hvad end De udretter, er en retskaffen gerning, og ingen troende er givet retten til at gøre indsigelser; han skal snarere udvise absolut underkastelse i denne henseende, for Guds Manifestationer handler med fuldendt visdom, og menneskesindet kan være ude af stand til at begribe den skjulte visdom i bestemte anliggender. Hvad end Guds universelle Manifestation derfor siger eller gør, er selve visdommens essens og i overensstemmelse med virkeligheden.
- 6 Hvis det mislykkes visse sjæle at begribe de mysterier, der er skjult i et givet bud eller en given handling fra Den Ene Sande, skal de ikke gøre indsigelse, for Guds universelle Manifestation "gør hvad end Han vil". Hvor ofte er det ikke sket, at en vis, dannet og skarpsindig person slog ind på en kurs, og de, som var ude af stand til at begribe dens visdom, protesterede og stillede spørgsmål ved,

hvorfor han gjorde eller sagde således. Denne protest er drevet af uvidenhed, og den kloge mands visdom er fri og helliggjort for fejltagelse.

På lignende måde “gør” en dygtig læge “hvad end han vil”, når han behandler patienten, og den sidstnævnte har ingen ret til at protestere. Hvad lægen end måtte sige eller gøre, så er det samme fornuftigt og sandt, og han skal betragtes af alle som inkarnationen af “Han gør hvad end Han vil og forordner, hvad end Han behager.” Lægen vil uden tvivl foreskrive midler, som er i strid med udbredte opfattelser, men er det tilladt dem, der ikke har nogen kundskab om videnskab og medicin at gøre indsigelse? Nej, ved Gud! Tværtimod skal de samtykke og følge hvad end den dygtige læge foreskriver. Den dygtige læge “gør hvad end han vil”, og således har patienterne ingen andel i dette stadi. Først skal lægens dygtighed sikres, og så snart dette er gjort, “gør han, hvad end han vil”.

Som med en general, der er uden ligemand i krigskunst, han “gør hvad end han vil” i alt, hvad han siger og befaler, og det samme gælder en skibskaptajn, som mestrer søfartskunsten, og Den Sande Opdrager, som besidder alle menneskelige fuldkommenheder: De gør, hvad end de vil i alt, hvad de siger og giver ordre til.

Betydningen af “Han gør, hvad end Han vil” er, at hvis Guds Manifestation giver en befaling, håndhæver en lov eller udfører en handling, hvis visdom Hans tilhængere ikke kan begribe, skal de ikke et øjeblik tænke på at stille spørgsmål ved Hans ord eller handlinger. Alle sjæle befinder sig under den universelle Manifestations skygge, skal underkaste sig Guds religions autoritet og skal ikke afvige så meget som et hårsbred. Ja, de skal tilpasse enhver af deres handlinger og gerninger til Guds religion, og skulle de afvige fra den, vil de blive irettesat og holdt

ansvarlige over for Gud. Det er sikkert, at de ingen andel har i stedet “Han gør, hvad end Han vil”, for det er begrænset til Guds universelle Manifestationer.

- 10 Således var Kristus – må min sjæl være et offer for Hans skyld! – inkarnationen af ordene “Han gør, hvad end Han vil”; men Hans disciple havde ingen andel i dette stede, for de forblev under Hans skygge og blev ikke givet tilladelse til at afvige fra Hans vilje og befaling.

FJERDE DEL

OM MENNESKETS OPRINDELSE, EVNER OG FORHOLD

- 46 -

EVOLUTION OG MENNESKETS SANDE NATUR

Vi kommer nu til spørgsmålet om arternes forvandling og 1
organernes evolutionære udvikling, det vil sige, hvorvidt
mennesket er kommet fra dyreriget.¹³²

Denne ide har rodfæstet sig i visse europæiske filosofers 2
bevidsthed, og nu er det meget vanskeligt at gøre dens
usandhed forståelig; men i fremtiden vil det blive klart og
åbenbart, og de europæiske filosoffer vil selv erkende det.
For i virkeligheden er det en åbenlys fejltagelse. Når man
undersøger skabelsen med et skarpsindigt øje, når man
begriber det skabtes indviklede detaljer og bevidner de
forhold, den orden og den fuldkommenhed, der findes i
eksistensens verden, bliver man overbevist om sandhe-
den i, at “der er intet mere vidunderligt i skabelsen end
det, som allerede eksisterer”.¹³³ For alt eksisterende, hvad
enten det er på Jorden eller i himlene, selv dette grænse-
løse firmament og alt det, det indeholder, er blevet skabt,

---

¹³² Ordet *naw'*, her og i de følgende kapitler oversat som “arter”, har en række betydninger, der inkluderer slags, sort og type. ‘Abdu’l-Bahá bruger ikke ordet i den moderne biologiske betydning, men i betydningen af uforanderlige arketyperiske former.

¹³³ I et brev tillægger Bahá’u’lláh Hermes disse ord.

- organiseret, sammensat, ordnet og fuldført på særdeles passende måde og lider ikke under nogen ufuldkommenhed. I en sådan grad er dette sandt, at hvis alle væsener skulle blive ren intelligens og reflektere til enden, som ikke har nogen ende, kunne de umuligt forestille sig noget bedre end det, som allerede eksisterer.
- 3 Men hvis skabelsen i fortiden havde manglet en sådan fuldendthed og prydelse, hvis den havde befundet sig i en ringere tilstand, så ville eksistensen nødvendigvis have været mangelfuld og ufuldkommen og som sådan defekt. Denne sag kræver den yderste opmærksomhed og overvejelse. Forestil dig for eksempel, at hele den betingede verden – eksistensens rige – lignede menneskelegemet. Hvis sammensætningen, organiseringen, fuldendtheden, skønheden og fuldkommenheden, som nu eksisterer i det menneskelige legeme, på nogen måde var anderledes, ville resultatet være ufuldkommenheden selv.
  - 4 Så hvis vi skulle forestille os en tid, hvor mennesket tilhørte dyreriget, det vil sige, hvor det blot var et dyr, ville eksistensen have været ufuldkommen. Dette betyder, at der ikke ville have været noget menneske, og dette øverste medlem, som i verdens legeme er lig sindet og hjernen hos et menneske, ville have manglet, og verden ville således have været helt ufuldstændig. Dette er bevis nok i sig selv på, at hvis der havde været et tidspunkt, hvor mennesket tilhørte dyreriget, ville eksistensens fuldkommenhed have været ødelagt; for mennesket er det vigtigste medlem af denne verdens legeme, og et legeme uden sin vigtigste del er ubestrideligt ufuldkomment. Vi betragter mennesket som det ypperste medlem fordi det, blandt alt skabt, omfatter alle eksistensens fuldkommenheder.
  - 5 Det vi mener med “menneske”, er det fuldkomne væsen,

den højest rangerende person i verden, som er summen af alle åndelige og fysiske fuldkommenheder, og som er lig solen blandt alt skabt. Forestil dig da en tid, hvor solen ikke eksisterede som sådan, med andre ord, hvor solen blot var et andet himmelsk legeme. Utvivlsomt ville forholdene mellem alt eksisterende på et sådant tidspunkt have været kaotiske. Hvordan kan man forestille sig noget sådant? Skulle man omhyggeligt undersøge eksistensens verden, ville dette argument alene være tilstrækkeligt.

Lad os give et andet, mere skarpsindigt bevis: De utallige skabelser, der findes i eksistensens verden – det være sig menneske, dyr, plante eller mineral – er nødvendigvis hver især sammensat af elementer. Der er ingen tvivl om, at den fuldendthed, man ser i hver enkelt skabelse, opstår ved guddommelig skabelse, fra elementernes bestanddele, deres behørlige kombination, deres tilpassede omfang, deres kompositions måde og indflydelsen fra andre skabte ting. For alle væsener er forbundne som en kæde; og gensidig hjælp, støtte og vekselvirkning er blandt deres indre egenskaber og er årsagen til deres dannelse, udvikling og vækst. Det er blevet fastslået gennem talløse beviser og argumenter, at hver enkelt skabelse har en effekt og indflydelse på enhver anden skabelse, enten uafhængigt eller gennem en årsagskæde. I korthed, hver enkelt skabelses fuldkommenhed – det vil sige, den fuldkommenhed man ser i mennesket, eller i andre væsener, med hensyn til deres kropsdele, lemmer og kræfter – kommer fra elementernes bestanddele, deres mængde og omfang, måden de er kombineret på og deres gensidige indvirkning, samspil og indflydelse. Når alle disse bringes sammen, bliver mennesket til.

Da menneskets fuldendthed udelukkende stammer fra

elementernes bestanddele, deres omfang, deres sammensætning og den gensidige indvirkning og samspil med andre væsener – og fordi mennesket blev skabt for ti eller hundrede tusinde år siden af de samme jordiske elementer med det samme omfang og den samme mængde, den samme måde for sammensætning og kombination og det samme samspil med andre væsener – så betyder det, at mennesket var præcis det samme dengang, som det, der eksisterer nu. Dette er en selvindlysende sandhed og kan ikke betvivles. Og hvis menneskets grundstofbestanddele om tusind millioner år fra nu af bliver sat sammen, udmålt i de samme proportioner, kombineret på samme måde og underkastet den samme vekselvirkning med andre væsener, vil præcis det samme menneske blive skabt. Hvis man om hundrede tusinde år fra i dag skulle bringe lampens olie, flamme, væge, og fyrtøj sammen – hvis alt det, der behøves nu, bliver kombineret – da vil præcis den samme lampe blive fremstillet.

- 8 Denne sag er åbenbar, og disse argumenter afgørende. Men de argumenter, som de europæiske filosoffer har anført, er spekulative og utilstrækkelige.

UNIVERSETS OPRINDELSE OG MENNESKETS EVOLUTION

Vid, at det er et af guddommelighedens mest dunkle 1
spørgsmål, at eksistensens verden - det vil sige, dette uen-
delige univers – ikke har nogen begyndelse.

Vi har allerede forklaret, at selve Guddommens navne og 2
egenskaber kræver eksistensen af det skabte. Skønt en
udførlig forklaring af dette anliggende allerede er blevet
givet,¹³⁴ vil vi igen omtale det kort. Vid, at man ikke kan
forestille sig en lensherre uden vasaller; en regent uden
undersåtter kan ikke eksistere; en lærer uden elever kan
ikke udpeges; en skaber uden en skabelse er umulig; en
skaffer uden dem, der skal forsynes, er utænkkelig – efter-
som alle guddommelige navne og egenskaber kalder på
eksistensen af det skabte. Hvis vi skulle forestille os en
tid, hvor det skabte ikke eksisterede, ville det være ens-
betydende med at fornægte Guds guddommelighed.

Bortset fra dette mangler absolut ikke-eksistens evnen til 3
at opnå eksistens. Hvis universet var ren intethed, kunne
eksistensen ikke være blevet virkeliggjort. Da Den Enhe-
dens Essens, eller det guddommelige Væsen, altså er
evigt og evigtvarende – det vil sige, da det hverken har
begyndelse eller ende – betyder det derfor, at eksisten-
sens verden, dette uendelige univers, ligeledes ikke har
nogen begyndelse. Ganske vist er det muligt for en del af
skabelsen – en af de himmelske kloder – at blive nydan-
net, eller at opløses, men de andre talløse kloder ville

---

¹³⁴ Se for eksempel kapitel 2 og 80.

- fortsætte med at eksistere, og selve eksistensens verden ville ikke gå i opløsning eller blive ødelagt. Tværtimod er dens eksistens vedvarende og uforanderlig. Når nu hver klode har en begyndelse, må den nødvendigvis også have en ende, da enhver sammensætning, om den er universel eller speciel, nødvendigvis skal opløses. Der kan højst være tale om, at nogle disintegrerer hurtigt og andre langsomt, men det er umuligt for noget, som er sammensat, ikke i sidste ende at blive nedbrudt.
- 4 Vi skal derfor vide, hvad hver enkelt af de betydningsfulde eksisterende ting var i begyndelsen. Der er ingen tvivl om, at der til at begynde med var én enkelt oprindelse: Der kan ikke have været to oprindelser. For oprindelsen af alle tal er én og ikke to; tallet to har selv brug for en oprindelse. Det er derfor åbenbart, at der oprindeligt var ét stof, og at dét ene stof kom til syne i en forskellig form i hvert grundstof. Således kom forskellige former til syne, og da de kom til syne, antog de hver især en uafhængig form og blev et specifikt grundstof. Men denne forskel opnåede først sin hele fuldstændighed og virkeliggørelse efter meget lang tid. Så disse grundstoffer blev sammensat, organiseret og kombineret i uendelige former; med andre ord, ud fra sammensætningen og kombinationen af disse grundstoffer kom der utallige væsener til syne.
- 5 Denne sammensætning og orden fremkom gennem Guds visdom og Hans ældgamle magt fra én naturlig orden. Da denne sammensætning og kombination således er blevet frembragt i overensstemmelse med en naturlig orden, med fuldkommen fornuft og ved at følge en fuldendt visdom, og underlagt en universel lov, er det klart, at det er en guddommelig skabelse og ikke en tilfældig sammensætning og orden. Det er derfor, en levende

organisme bliver til ud fra enhver naturlig sammensætning; men fra en tilfældig sammensætning vil der ikke komme en levende organisme til syne. Hvis mennesket med al sin snedighed og intelligens skulle samle og kombinere visse elementer, vil et levende væsen ikke blive til, da det ikke ville være i overensstemmelse med den naturlige orden. Dette er svaret til det underforståede spørgsmål, som kunne rejse sig, at eftersom disse væsener blev til ved sammensætningen og kombinationen af disse elementer, kan vi så ikke også samle og kombinere de selv samme elementer og således skabe en levende organisme. Denne idé er forfejlet; for den oprindelige sammensætning er en guddommelig sammensætning, og kombinationen er frembragt af Gud ifølge den naturlige orden, og det er af denne grund, at et levende væsen bliver skabt ud fra denne sammensætning, og en eksistens bliver virkeliggjort. Men en sammensætning gjort af mennesket, frembringer intet, fordi mennesket ikke kan skabe liv.

Vi har sagt, at ud fra sammensætningen af grundstoffer; 6
fra deres kombination, måde og proportioner; og fra deres samspil med andre væsener er talløse former, virkeligheder og utallige væsener blevet til. Men det er klart, at denne jordiske klode i sin nuværende form ikke blev til på én gang, men at denne universelle, bestående verden gradvist gennemgik forskellige stadier, indtil den kom til syne i sin nuværende fuldstændighed. Universelle eksistenser kan lignedes ved og blive sammenlignet med specielle eksistenser, for begge er underkastet én naturlig orden, én universel lov og én guddommelig ordning. For eksempel vil du erfare, at de mindste atomer i deres generelle struktur ligner de største enheder i universet, og det er klart, at de er udgået fra ét magtens laboratorium i overensstemmelse med én naturlig orden og én universel

- lov, og derfor kan de sammenlignes med hinanden.
- 7 For eksempel vokser og udvikler det menneskelige foster sig gradvist i moderens skød og får forskellige former og tilstande, indtil det opnår modenhed med den højeste skønhed og dukker op i en fuldendt form med den største ynde. På lignende måde var dette blomsterfrø, som du ser foran dig, i begyndelsen en lille ubetydelighed, men den voksede og udviklede sig i Jordens skød og fik forskellige former, indtil den kom til syne med en sådan vitalitet og ynde i denne tilstand. Det er ligeledes klart og åbenbart, at denne jordiske klode blev til, voksede og udviklede sig i universets støbeform og fik forskellige former og tilstande, indtil den gradvist opnåede sin nuværende fuldendthed, blev smykket med utallige væsener og viste sig i en så fuldstændig form.
  - 8 Det er derfor åbenbart, at det oprindelige stof, der er det samme som embryoet, oprindeligt tog form af sammensatte og kombinerede grundstoffer, og at sammensætningen gradvist voksede og udviklede sig over en myriade af tidsaldre og århundreder, idet den gik fra en form og skikkelse til en anden, indtil den, gennem Guds fuldendte visdom, kom til syne i en sådan fuldendthed, orden, organisation og god tilstand.
  - 9 Lad os vende tilbage til vort emne. Fra begyndelsen af eksistensen i den jordiske klodes skød, voksede mennesket gradvist og udviklede sig som fosteret i sin moders skød og bevægede sig fra én skikkelse og form til en anden, indtil det kom til syne og i denne skønhed og fuldkommenhed, denne kraft og konstitution. Det er sikkert, at det ikke oprindeligt besad en sådan dejlighed, ynde og forfinelse, og at det først lidt efter lidt opnåede en sådan form, natur, skønhed og ynde. Der er ingen tvivl om, at ligesom fosteret i moderens skød, kom menneskehedens

foster ikke til syne i denne form på én gang og blev inkarnationen af ordene “Helliget være Herren, den mest fortræffelige af alle skabere!”¹³⁵ Snarere opnåede det gradvist forskellige tilstande og fik forskellige former, indtil den opnåede dette udseende og denne skønhed, denne fuldkommenhed, forfinelse og ynde. Det er derfor klart og åbenbart, at menneskets vækst og udvikling på denne planet, indtil det opnåede dets fuldendthed, ligesom fosterets vækst og udvikling i moderens skød, er sket gradvist og ved at gå fra en tilstand til en anden, og fra en form til en anden, for dette er i overensstemmelse med den universelle orden og den guddommelige lovs krav.

Det menneskelige foster gennemgår forskellige tilstande og gennemløber utallige stadier, indtil det når den form, i hvilken det afslører virkeligheden i ordene: “Helliget være Herren, den mest fortræffelige af alle skabere!” og fremviser tegnene på fuld udvikling og modenhed. Fra begyndelsen af menneskets eksistens på denne planet, indtil det antog sin nuværende form, facon og tilstand, må der på lignende måde være hengået lang tid, og det har været nødt til at gennemløbe mange stadier, før det nåede sin nuværende tilstand. Men fra begyndelsen af sin eksistens har mennesket været en særskilt art. Dette ligner menneskets foster i moderens skød: Det har i begyndelsen en mærkelig fremtoning; derpå bevæger dette legeme sig fra form til form og fra skikkelse til skikkelse, indtil det fremstår i den yderste skønhed og fuldkommenhed. Men selv når det i moderens skød har en mærkelig form, der er helt forskellig fra dets nuværende form og skikkelse, er det fosteret af en særskilt art og ikke et dyr: Artens essens og den iboende virkelighed gennemgår ikke

---

¹³⁵ Koranen 23:14 og De Skjulte Ord (persisk) nr. 9.

nogen transformation overhovedet.

- 11 Skulle man nu fastslå eksistensen af rudimentære organer, ville dette ikke modbevise artens uafhængighed og oprindelighed. Det ville højst bevise, at menneskets form, tilsynekomst og organer har udviklet sig over tid. Men mennesket har altid været en særskilt art; det har været et menneske, ikke et dyr. Overvej: Hvis menneskets foster i moderens skød går fra en form til en anden, der på ingen måde ligner den forrige, er dette så et bevis på, at artens essens har gennemgået en transformation? At det først var et dyr, og at dets organer udviklede sig, indtil det blev til et menneske? Nej, ved Gud! Hvor er denne tanke svag og grundløs! For menneskeartens oprindelighed og uafhængigheden i menneskets essens er klar og åbenbar.

- 48 -

FORSKELLEN MELLEM MENNESKET OG DYRET

- 1 Vi har allerede haft en eller to samtaler om emnet ånd, men de blev ikke nedskrevet.
- 2 I skal vide, at der er to slags mennesker i verden; det vil sige, de tilhører to grupper. Én gruppe benægter den menneskelige ånd og siger, at mennesket er en slags dyr. Hvorfor? Fordi vi ser, at mennesket og dyret har de samme kræfter og sanser til fælles. De simple og individuelle elementer, der fylder rummet omkring os, bliver forenet i utallige kombinationer, som hver især afføder forskellige væsener. Blandt disse er der sansende væsener, der besidder visse kræfter og sanser. Jo mere fuldt kombinationen er, jo ædlere er dette væsen. Kombinationen af elementerne i menneskets legeme er mere

fuldendt end i noget andet væsen, og dets elementer er blevet kombineret i fuldkommen balance, og således er det mere ædelt og mere fuldkomment. Det er ikke sådan, siger de, at mennesket har en speciel kraft og ånd, som de andre dyr er berøvet: Dyr har også sansemæssige evner, men menneskets kræfter er simpelt hen skarpere i visse henseender (skønt med hensyn til de ydre sanser såsom hørelse, syn, smag, lugt og berøring og endog med hensyn til indre kræfter såsom hukommelse, er dyret mere rigt udrustet end mennesket). Dyret, siger de, besidder intelligente og forståelsesmæssige kræfter. Alt, hvad de vil indrømme, er, at menneskets intelligens er større.

Sådan er påstandene fra nutidens filosoffer. Sådan er deres ord, sådan er deres påstande, og sådan er deres forestillingers diktat. Efter omfattende forskning og bevæbnet med stærke argumenter, placerer de mennesket i dyrets slægt, idet de siger, at mennesket på ét tidspunkt var et dyr, og at arten gradvist har ændret og udviklet sig, indtil den nåede den menneskelige rang.

Men de guddommelige filosoffer siger: Nej, sådan er det ikke. Skønt mennesket har de samme ydre kræfter og sanser fælles med dyret, eksisterer der i det en ekstraordinær kraft, som dyret er berøvet. Alle videnskaber, kunstarter, opfindelser, håndværk og opdagelser af virkeligheder kommer fra denne ene kraft. Dette er en kraft, som omfatter alt skabt, begriber deres virkeligheder, afslører deres skjulte mysterier og bringer dem under sin kontrol. Den forstår endog noget, som ikke har nogen ydre eksistens, det vil sige, begrebsmæssige, ikke sansbare og usete virkeligheder såsom sind, ånd, menneskelige egenskaber og kvaliteter, kærlighed og sorg – alle, som er begrebsmæssige virkeligheder. Derudover var alle de eksisterende videnskaber og håndværk, alle de store

foretagender og myriader af menneskets opdagelser på ét tidspunkt skjulte og hemmeligholdte mysterier, og det er den altomfattende menneskelige kraft, som har opdaget dem og bragt dem frem fra den usynlige ind i den synlige verden. Så telegrafene, fotografiet, fonografen – alle sådanne store opfindelser og håndværk var engang skjulte mysterier, som den menneskelige virkelighed opdagede og bragte frem fra den usynlige til den synlige verden. Der var endda en tid, hvor dette stykke jern foran jer, og faktisk ethvert mineral, var et skjult mysterium. Den menneskelige virkelighed opdagede dette mineral og bearbejdede dets metal til denne endelige form. Det samme gælder for alle de andre af menneskets opdagelser og opfindelser, som er utallige. Denne sag er uigendrivelig, og der er ingen pointe i at benægte den.

- 5 Hvis vi påstår, at alle disse virkninger udgik fra den dyriske naturs kræfter og de fysiske sanser, så ser vi klart og tydeligt, at med hensyn til disse kræfter er dyrene mennesket overlegne. For eksempel er dyrenes syn skarpere end menneskets, deres hørelse er finere, og det samme gælder kraften i deres lugte- og smagssans. Hvad angår de kræfter, som mennesket og dyret er fælles om, er dyret ofte gunstigere stillet. Tag for eksempel hukommelsesevenen: Hvis du bringer en due herfra og til et land langt borte, og sætter den fri, vil den huske vejen og vende hjem. Tag en hund herfra og til hjertet af Asien, sæt den fri, og den vil vende hjem uden nogen sinde at fare vild. Og sådan er det med andre sanser såsom hørelse, syn, lugt, smag og berøring. Det er da klart, at hvis mennesket ikke besad en kraft ud over de dyriske kræfter, ville dyret nødvendigvis overgå mennesket i betydningsfulde opdagelser og i forståelsen af virkeligheder. Det betyder, ud fra dette argument at mennesket er udrustet med en gave

og besidder en fuldkommenhed, som ikke er til stede i dyret.

Desuden opfatter dyret sansbare ting, men kan ikke opfatte begrebsmæssige virkeligheder. For eksempel ser dyret det, som er inden for dets synsvidde, men kan ikke fatte eller forstå det, som ligger ud over det. Derfor er det ikke muligt for dyret at fatte, at Jorden har form som en kugle. Men mennesket kan uddrage det ukendte fra det kendte og opdage skjulte virkeligheder. Ved at observere himlens krumning, udleder mennesket Jordens krumning. Polarstjernens hældning ved Akko er på 33 grader; det vil sige, dens hældning er 33 grader over horisonten. Når man bevæger sig mod Nordpolen, rejser Polarstjernen sig én grad over horisonten for hver grad, man tilbagelægger; det vil sige, Polarstjernens hældning vil nå 34 grader, så 40, 50, 60 og 70 grader. Når man når frem til Nordpolen vil Polarstjernens hældning være 90 grader, og stjernen vil ses i zenit, det vil sige, direkte over ens hoved.

Polarstjernen er en sansbar virkelighed, og det er dens opstigen også, det vil sige, den kendsgerning, at jo tættere man kommer Nordpolen, jo højere står Polarstjernen. Og fra disse to kendte virkeligheder opdages en ukendt virkelighed, nemlig at himlen buer, hvilket betyder, at himlen over horisonten ved hver breddegrad er forskellig fra den på en anden breddegrad. Mennesket fatter denne relation og konkluderer herudfra til noget tidligere ukendt, nemlig Jordens krumning. Men denne forståelse er umulig for dyret. Det er ligeledes umuligt for dyret at fatte, at solen er midtpunktet, og at Jorden kredser omkring den. Dyret er sansernes fange og er begrænset af dem: Det kan ikke opfatte noget, som ligger ud over sansernes rækkevidde og kontrol, selv om det overgår mennesket i ydre kræfter og sanser. Det er derfor klart fastslået, at

mennesket er udstyret med en opdagelseskraft, som udmærker det frem for dyret, og denne kraft er ingen anden end den menneskelige ånd.

- 8 Priset være Gud! Mennesket stræber bestandigt efter større højder og mere ophøjede mål. Det søger bestandigt at opnå en verden, der overgår den, som det bebor og at stige op til et niveau over det, som det befinder sig på. Denne kærlighed til ophøjethed er et af menneskets kendetænder. Jeg er overrasket over, at visse filosoffer i Europa og Amerika har indvilget i at synke ned til dyrestadiet og således gå baglæns, hvorimod al eksistens bestandigt skal stræbe mod ophøjelse. Og dog, skulle du kalde en af dem for et dyr, ville han blive yderst såret og fornærmet.
- 9 Sikke en forskel mellem menneskets verden og dyrets verden! Sikke en forskel mellem menneskets ophøjethed og dyrets ydmygelse, mellem menneskets fuldkommenheder og dyrets uvidenhed, mellem menneskets lys og dyrets mørke, mellem menneskets herlighed og dyrets fornedrelse! Et arabisk barn på ti år kan styre to eller tre hundrede kameler i ørkenen og føre dem omkring med sin blotte stemme. En svag inder kan styre en kæmpeelefant, så han tvinger den til at bevæge sig i streng lydighed. Alt bliver kuert af menneskets hånd, og det modstår selve naturen.
- 10 Alle andre skabninger er fanger af naturen og kan ikke frigøre sig fra dens krav: Mennesket alene kan modstå naturen. Således tiltrækker naturen alle legemer til Jordens centrum, men ved hjælp af mekaniske midler bevæger mennesket sig bort fra det og svæver i luften; naturen forhindrer mennesket i at krydse havet, men mennesket bygger skibe og krydser hjertet af det store ocean, og så fremdeles – emnet er endeløst. For eksempel krydser

mennesket bjerge og sletter i køretøjer og samler på ét sted nyheder om begivenheder i Østen og Vesten. Dette viser, hvordan mennesket modstår naturen. Havet, i al sin umådelighed, kan ikke afvige en tøddel fra naturens herredømme; solen i al sin storhed kan ikke forvilde sig så meget som et knappenålshoved fra naturens herredømme, ej heller kan den nogen sinde fatte menneskets tilstande, forhold, egenskaber, bevægelser og natur. Hvori består da den kraft, som findes i menneskets ubetydelige form, som omfatter alt dette? Hvilken besejrende magt er dette, som undertvinger alt?

Der er ét punkt tilbage. Moderne filosoffer siger: “Ingen steder ser vi en ånd i mennesket, og, skønt vi har undersøgt de inderste afkroge af menneskekroppen, bemærker vi ikke en åndelig kraft nogle steder. Hvordan skal vi da forestille os en kraft, som ikke er sansbar?” De guddommelige filosoffer svarer: “Dyrets ånd er heller ikke sansbar og kan ikke fornemmes gennem vores fysiske kræfter: Hvordan udleder I dens eksistens? Der er ingen tvivl om, at det er fra dens virkninger, at I drager den slutning, at der i dyret eksisterer en kraft, som mangler i planten, og at det er sansernes kraft – syn, hørelse og de andre kræfter. Det er fra disse, at I slutter, at der findes en dyrisk ånd. Uddrag ligeledes fra de føromtalte tegn og argumenter eksistensen af en menneskelig ånd. Så I siger, eftersom der er tegn i dyret, som ikke findes i planten, at denne sansemæssige kraft er et af kendetegnene på den dyrisk ånd. I ser ligeledes i mennesket tegn, kræfter og fuldkomnheder, som ikke eksisterer i dyret: Drag da den slutning, at der er en kraft i det, som dyret er berøvet.”

Hvis vi skulle benægte alt det, der ikke er tilgængeligt for sanserne, så ville vi blive tvunget til at benægte virkeligheder, som utvivlsomt eksisterer. For eksempel er

æteren ikke sansbar, skønt dens virkelighed kan bevises. Tyngdekraften er ikke sansbar, skønt dens eksistens ligeledes er ubestridelig. Hvoraf kan vi bekræfte deres eksistens? Fra deres tegn. For eksempel består dette lys i æterens vibrationer, og ud fra disse vibrationer udleder vi dens eksistens.

- 49 -

EVOLUTION OG MENNESKETS EKSISTENS

- 1 Spørgsmål: Hvad siger De med hensyn til teorien om skabningernes evolution, som visse europæiske filosoffer tilslutter sig?
- 2 Svar: Vi diskuterede denne sag forleden, men vi vil tale om det igen. Dette spørgsmål drejer sig om arternes oprindelig eller ikke oprindelig, det vil sige, om essensen af menneskearten var fastsat helt fra begyndelsen, eller om den kom senere fra dyrene.
- 3 Visse europæiske filosoffer holder på, at arter udvikler sig og endog kan ændre sig og forvandle sig til en anden art. Blandt de beviser, som de fremsætter for denne påstand er, at det gennem omhyggelig geologisk forskning og undersøgelse er blevet klart og åbenbart for os, at eksistensen af planterne gik forud for dyrenes, og at dyrenes eksistens gik forud for menneskets. De hævder desuden, at både planteriget og dyreriget har undergået forvandling; for i visse af Jordens lag er der blevet opdaget planter, som eksisterede i fortiden, men som siden er forsvundet. Det betyder, at de udviklede sig, blev mere hårdføre og ændrede form og udseende, og således har arterne ændret sig. Ligeledes er der i Jordens lag visse dyrearter,

som har ændret og forandret sig. Et af disse er slangen, som har rudimentære lemmer, det vil sige, tegn, der indikerer, at den engang havde fødder, som er forsvundet over tid og blot har efterladt en rest. De påstår, at der ligeledes er spor efter en rest i menneskets rygsøjle, der viser, at det ligesom andre dyr engang havde en hale. På et tidspunkt var det lem nyttigt, men som mennesket udviklede sig, mistede det sin nytte, og derfor forsvandt det gradvist. På samme måde kom slanger til at leve under jorden og blev krybende dyr, de havde ikke længere brug for fødder, og derfor forsvandt de sidstnævnte, og efterlod en rest. Deres hovedbevis er, at disse rudimentære lemmer er et vidnesbyrd om eksistensen af tidligere lemmer, som gradvist er forsvundet af mangel på brug, og at de ikke længere har nogen gavn eller grund til at eksistere. Således er de egnede og nødvendige lemmer blevet tilbage, men har efterladt en rest, mens de unødvendige gradvist er forsvundet som resultat af arternes transformation.

Det første svar på dette argument er, at dyrene eksisterede 4 tidligere end mennesket, men det er ikke bevis på, at den menneskelige arts essens blev ændret eller forvandlet, eller at mennesket kom fra dyreriget. For så længe det anerkendes, at disse forskellige væsener er kommet til syne i tid, er det muligt, at mennesket simpelt hen blev til efter dyret. Således observerer vi i planteriget, at frugterne fra forskellige træer ikke alle viser sig på engang; tværtimod kommer nogle til syne tidligere på årstiden og andre senere. Denne rækkefølge er ikke et bevis på, at den senere frugt på ét træ blev frembragt fra en tidligere frugt på et andet træ.

For det andet kunne disse små spor og rudimentære lemmer 5 have en stor underliggende visdom, som den

menneskelige fornuft indtil nu har været ude af stand til at fatte. Hvor meget findes der ikke i denne verden, hvis underliggende visdom ikke er fattet! Således siges det inden for fysiologi – videnskaben om relationerne mellem kroppens organer – at den underliggende visdom og årsagen til forskellene i dyrenes farver og menneskenes hår, eller læbernes rødlige farve, eller fuglenes varierende farver stadig er ukendt og forbliver skjult og tilsløret. Men det er blevet opdaget, at pupillens sorte farve skyldes, at den absorberer solens stråler, for hvis den havde en anden farve – lad os sige, ensartet hvid – ville den ikke absorbere disse stråler. Så længe den underliggende visdom, som vi har omtalt, er ukendt, kan man nemt forestille sig, at årsagen og visdommen bag de rudimentære lemmer, hvad enten det er i dyret eller mennesket, også er ukendt. En sådan underliggende visdom eksisterer naturligvis, selv om den måske ikke er kendt.

- 6 For det tredje ville dette ikke være et tilstrækkeligt bevis for arternes forvandling, selv hvis vi skulle antage, at visse dyr, eller endog mennesket, engang besad lemmer, som nu er forsvundet. For mennesket får fra fosterets undfangelse til opnåelsen af modenhed forskellige former og udseender. Dets udseende, form, karakteristiske træk og farver ændrer sig; det vil sige, det går fra form til form og fra udseende til udseende. Alligevel tilhører det fra dannelsen af fosteret den menneskelige art; det vil sige, det er et menneskefoster og ikke et dyr. Men i begyndelsen er denne kendsgerning ikke åbenbar; først senere bliver det klart og tydeligt.
- 7 Lad os formode, at mennesket engang havde lighed med dyret, og at det siden hen har udviklet sig og er forvandlet. At acceptere dette udsagn beviser ikke arternes forvandling, men kunne i stedet sammenlignes med den

transformation, som det menneskelige foster gennemløber, før det når sin fulde udvikling og modenhed, som det tidligere blev nævnt. For at være mere direkte, så lad os formode, at mennesket engang gik på alle fire, eller havde en hale: Denne ændring og forvandling er lig fosterets i moderens skød. Endskønt fosteret udvikler sig og udfolder sig på enhver tænkelig måde, før det når sin fulde udvikling, så tilhører det fra begyndelsen en særskilt art. Det samme gælder i planteriget, hvor vi observerer, at arternes oprindelige og særskilte karakter ikke ændrer sig, mens deres form, farve og masse ændrer sig, forvandler sig og udfolder sig.

For at opsummere: Lige som mennesket gør fremskridt, 8
udfolder sig og bliver forvandlet fra én form og ét udseende til et andet i moderens skød, da det fra begyndelsen forbliver et menneskefoster, så er mennesket også forblevet en særskilt essens, det vil sige at menneskearten fra begyndelsen af sin tilblivelse i verdens støbeform har bevæget sig gradvist fra én form til en anden. Det betyder, at denne forandring i udseende, denne forandring af organer og denne vækst og udvikling ikke udelukker artens oprindelighed. Selv når evolutionen og fremskridtets virkelighed accepteres, har mennesket ikke desto mindre fra det øjeblik, det kommer til syne, besiddet en fuldendt sammensætning, og har haft evnen og potentialet til at erhverve sig både fysiske og åndelige fuldkommenheder og til at blive inkarnationen af verset: "Lad os gøre mennesket i Vort billede, så de ligner Os."¹³⁶ Det er højst blevet mere elskværdigt, mere forfinet og yndefuldt, og i kraft af civilisering er det dukket frem fra sit vilde stade, ligesom de vilde frugter bliver finere og sødere under en

---

¹³⁶ Første Mosebog 1:26.

gartners dyrkning og opnår stadig større liflighed og livskraft.

- 9 Menneskeverdenens gartnere er Guds Profeter.

- 50 -

ÅNDELIGE BEVISER PÅ MENNESKETS OPRINDELIGHED

- 1 De grunde, vi indtil videre har anført for menneskeartens oprindelighed, har været rationelle. Vi vil nu tilvejebringe åndelige argumenter, som i virkeligheden er de fundamentale. For vi fastslog Guds eksistens gennem rationelle grunde, og det blev på samme måde fastslået gennem rationelle argumenter, at mennesket har været menneske lige fra sin begyndelse og oprindelse, og at essensen af dets art har eksisteret i al evighed. Vi vil nu præsentere åndelige beviser på, at menneskets eksistens – det vil sige, den menneskelige art – er en nødvendig eksistens, og at uden mennesket ville Guddommens fuldkommenheder ikke skinne. Men disse er åndelige og ikke rationelle grunde.
- 2 Vi har igen og igen med beviser og argumenter fastslået, at mennesket er det ædleste af alle væsener og summen af alle fuldkommenheder. I virkeligheden er alt skabt sædet for åbenbaringen af guddommelig pragt; det vil sige, tegnene på Guds guddommelighed er åbenbare i alle virkeligheder. Ligesom Jorden er stedet, hvor solens stråler bliver reflekteret – det betyder, at lyset, varmen og indflydelsen fra solen er klar og tydelig i alle atomer på Jorden – således forkynder hvert eneste atom i universet i dette uendelige rum én af Guds fuldkommenheder. Intet

er berøvet dette: Hvert eneste atom er enten et tegn på Guds nåde, eller på Hans magt, eller Hans storhed, eller Hans retfærdighed, eller Hans opretholdende forsyn, eller Hans gavmildhed, eller Hans syn, eller Hans høreelse, eller Hans kundskab, eller Hans nåde og så videre.

Det er vor mening, at alt eksisterende nødvendigvis er sædet for åbenbaringen af den guddommelige pragt; det vil sige, Guds fuldkommenheder er manifesteret og åbenbaret deri. Det er ligesom solen, der skinner på ørkenen, havet, træerne, frugterne, blomsterne – på alt jordisk. Eksistensens verden, faktisk alt skabt, forkynder kun ét af Guds navne, men menneskets virkelighed er en altomfattende og universel virkelighed, som er sædet for åbenbaringen af alle de guddommelige fuldkommenheder. Det vil sige, et tegn på hvert eneste af de navne, egenskaber og fuldkommenheder, som vi tilskriver Gud, eksisterer i mennesket. Hvis dette ikke var tilfældet, ville det være ude af stand til at forestille sig og fatte disse fuldkommenheder. Vi siger, at Gud er altseende. Øjet er tegnet på Hans syn: Hvis denne evne var fraværende i mennesket, hvordan kunne vi da forestille os Guds syn? For en, der er født blind, kan ikke forestille sig, hvad det er at se, mere end en, der er født døv, kan forestille sig, hvad det er at høre, eller en livløs, hvad det er at være levende.

Derfor åbenbares Guds guddommelighed, som er summen af alle fuldkommenheder, i menneskets virkelighed – det vil sige, den guddommelige Essens er summen af alle fuldkommenheder, og fra dette stode kaster den en stråle af Sin glans på menneskets virkelighed. Sandhedens Sol reflekteres i dette spejl. Derfor er mennesket et fuldkomment spejl, der vender mod Sandhedens Sol og er sædet for dens refleksion. Glansen fra alle de guddommelige fuldkommenheder er åbenbar i menneskets

virkelighed, og det er af denne årsag, at det er Guds stedfortræder og apostel. Hvis mennesket ikke eksisterede, ville universet være uden betydning, for eksistensens formål er åbenbaringen af de guddommelige fuldkommenheder. Vi kan derfor ikke sige, at der var en tid, hvor mennesket ikke var til. Vi kan højst sige, at der var en tid, hvor Jorden ikke eksisterede, og at mennesket i begyndelsen ikke var til stede på den.

- 5 Men fra begyndelsen, som ikke har nogen begyndelse, til enden, som ikke har nogen ende, har der altid eksisteret en fuldkommen Manifestation. Dette Menneske, som vi her taler om, er ikke blot hvilket som helst menneske: Det, som vi sigter til, er det Fuldkomne Menneske. For den ædleste del af træet, og det fundamentale formål med dens eksistens er frugten. Et træ uden frugt er til ingen nytte. Derfor kan man ikke forestille sig, at eksistensens verden, hvad enten det er rigerne ovenover eller under, engang var befolket af køer, æsler, katte og mus og alligevel var berøvet menneskets tilstedeværelse. Sikke en falsk og intetsigende idé!
- 6 Guds ord er så klart som solen. Dette er en åndelig bevisgrund, men den kan ikke præsenteres for materialistiske filosoffer fra første færd. Vi skal snarere præsentere de rationelle argumenter først og bagefter de åndelige argumenter.

ÅNDENS OG SINDETS TILSYNEKOMST I MENNESKET

Spørgsmål: Kom ånden og sindet til syne i menneskearten 1
fra begyndelsen af sin vækst og udvikling, eller var
det en gradvis proces? Og hvis det var det sidstnævnte,
blev dette så opnået over en kort tidsperiode eller over en
lang?

Svar: Begyndelsen på menneskets skabelse på den jordi- 2
ske klode er lig skabelsen af det humane foster i mode-
rens skød. Fosteret vokser gradvist og udvikler sig indtil
det bliver født, og derefter fortsætter det med at vokse og
udvikle sig, indtil det når modenhedens stadi. Skønt teg-
nene på sind og ånd allerede er til stede i menneskets
barndom, kommer de ikke til syne i en tilstand af fuld-
kommenhed og forbliver ufuldkomne. Men når menne-
sket opnår modenhed, manifesterer bevidstheden og ån-
den sig i den yderste fuldkommenhed.

Ligeledes var mennesket ligesom et foster i begyndelsen 3
af sin skabelse i verdens støbeform. Derpå gjorde det
gradvist fremskridt og voksede og udviklede sig, indtil
det nåede modenhedens stadi, hvor sindet og ånden viste
sig i den yderste fuldkommenhed. Fra begyndelsen af sin
tilblivelse eksisterede sindet og ånden, men de var skjulte
og kom først til syne senere. I livmoderens verden eksis-
terer sindet og ånden ligeledes i fosteret; men de er
skjulte og viser sig først senere. Det er ligesom frøet:
Træet eksisterer inden i det, men er skjult og tilsløret; når
frøet vokser og udvikler sig, kommer træet til syne i hele
sin fylde. På samme måde skrider alle væseners vækst og

udvikling gradvist fremad. Dette er den universelle og guddommeligt forordnede lov og den naturlige orden. Frøet bliver ikke pludselig et træ; den mineralske substans bliver ikke på et øjeblik til en sten: Nej, alle disse vokser og udvikler sig gradvist, indtil de når fuldkommenhedens grænse.

- 4 Alle skabninger, hvad enten de er universelle eller specielle, blev skabt fuldkomne og fuldendte fra begyndelsen. Man kan højst sige, at deres fuldkommenheder kun gradvist bliver åbenbare. Guds lov er én. Eksistensens evolution er én; den guddommelige orden er én. Alle væsener, store som små, er underlagt én lov og én orden. Ethvert frø har fra begyndelsen alle plantens fuldkommenheder. For eksempel eksisterede alle fuldkommenhederne i planten i dette frø fra første færd, men var usynlige og kom blot gradvist frem. Så det er spiren, som kommer til syne først fra frøet, derpå grenene, bladene og blomsterne og til slut frugten. Men fra begyndelsen af dens tilblivelse eksisterede alle disse potentielt, skønt usynligt i frøet. Ligeledes besidder fosteret alle fuldkommenheder fra begyndelsen såsom ånden, sindet, synet, lugtesansen og smagssansen – med ét ord, alle evnerne – men de er usynlige og bliver først gradvist åbenbare.
- 5 På lignende måde blev den jordiske klode skabt fra begyndelsen med alle sine grundstoffer, substanser, mineraler, dele og komponenter, men disse kom først til syne gradvist: først mineralerne, så planterne, så dyrene og til slut mennesket. Men fra begyndelsen var disse forskellige slags og arter latente i det jordiske rige og kom derefter gradvist til syne. For Guds højeste lov og den universelle naturlige orden omfatter alt og underkaster dem sit herredømme. Når du tænker over denne universelle orden, ser du, at ikke noget som helst når grænsen for

fuldkommenhed direkte, når det får eksistens, men vokser og udvikler sig gradvist, indtil det når dette stade.

- 52 -

ÅNDENS TILSYNEKOMST I LEGEMET

Spørgsmål: Hvori består visdommen i åndens tilsynekomst i legemet? 1

Svar: Visdommen i åndens tilsynekomst i legemet er denne: Den menneskelige ånd er en guddommelig betroelse, som skal gennemgå alle grader; for at gennemgå og gennemleve eksistensens grader er dens middel til at erhverve sig fuldkommenheder. Så når et menneske for eksempel rejser på en velordnet og metodisk måde gennem mange forskellige lande og regioner, vil dette helt sikkert blive midlet til erhvervelse af fuldkommenheder, for det vil se forskellige steder, miljøer og egne på første hånd; lære om andre nationers anliggender og omstændigheder; blive bekendt med andre landes geografi; sætte sig ind i deres kunst og mesterværker; blive informeret om indbyggernes sædvaner, adfærd og karakter; blive vidne til civilisationen og tidens fremskridt; og blive underrettet om regeringsmåden og hvert lands kapacitet og modtagelighed. Når den menneskelige ånd gennemgår eksistensens grader og opnår enhver grad og ethvert stade – selv legemets – vil den helt sikkert erhverve sig fuldkommenheder.

Desuden er det nødvendigt, at tegnene på åndens fuldkommenheder kommer til syne i denne verden, at skabelsens rige må frembringe utallige frugter, og at denne betingede verdens legeme må modtage liv og åbenbare de 3

guddommelige gaver. Således skal solens stråler skinne på Jorden, og dens varme skal nære alle jordiske væsener; hvis strålerne og varmen fra solen ikke skulle nå Jorden, ville den forblive tom og øde, og dens udvikling ville blive standset. Hvis åndens fuldkommenheder ikke skulle komme til syne i denne verden, ville den blive mørk og fuldstændig dyrisk. Det er gennem åndens tilsynekomst i det fysiske legeme, at denne verden bliver oplyst. Ligesom menneskets ånd er årsagen til dets legemes liv, sådan er hele verden endog som et legeme, og mennesket er dets ånd. Hvis mennesket ikke eksisterede, hvis åndens fuldkommenheder ikke blev åbenbaret, og fornuftens lys ikke skinnede i denne verden, ville den være som en krop uden ånd.

- 4 Med et andet billede er denne verden endog som et træ, og mennesket er som frugten; uden frugten ville træet ikke være til nogen gavn.
- 5 Lemmerne, de grundlæggende dele og sammensætninger, der findes i mennesket, tiltrækker og virker desuden som en magnet for ånden: Ånden er nødt til at komme til syne deri. Derfor, når et spejl er poleret, er det nødt til at tiltrække solens stråler, til at blive oplyst og til at reflektere pragtfulde billeder. Det er, når disse fysiske elementer samles og kombineres, i overensstemmelse med naturens orden og med den yderste fuldkommenhed, at de bliver en magnet for ånden, og ånden vil åbenbare sig deri med alle sine fuldkommenheder.
- 6 Fra dette perspektiv spørger man ikke: "Hvorfor er det nødvendigt for solens stråler at falde på spejlet?"; for de forhold der forbinder alle tings virkeligheder, uanset om de er åndelige eller fysiske, kræver at spejlet skal åbenbare solens stråler, når det er poleret og vendt mod den. På samme måde vil den menneskelige ånd, når

elementerne er sammensat og kombineret ifølge den ædleste orden, organisation og måde, komme til syne og åbenbare sig deri. Sådan er Den Alherliges, Den Alviges dekret.

- 53 -

FORBINDELSEN MELLEM GUD OG HANS SKABELSE

Spørgsmål: Hvad er karakteren af forbindelsen mellem Gud og Hans skabelse, mellem Den Absolutte og Den Utilgængelige og alle andre væsener? 1

Svar: Forbindelsen mellem Gud og Hans skabelse er som ophavsmanden til det han er ophav til, som solens til universets mørke legemer, som håndværkerens til sit værk. Ikke kun er solen helliggjort i selve sin essens over alle de legemer, som modtager dens glans, men dens lys er også i sin essens helliggjort fra og uafhængig af Jorden. Så skønt Jorden bliver næret af solen og modtager lys, er solen og dens stråler, ikke desto mindre, mere hellige. Men hvis det ikke var for solen, kunne Jorden og alt jordisk liv ikke eksistere. 2

Skabelsens fremadskridende proces fra Gud er en proces gennem udstrømning. Det vil sige, skabelsen strømmer ud fra Gud; den åbenbarer Ham ikke. Forbindelsen er udstrømningen ikke åbenbaringen. Solens lys strømmer ud fra solen; den åbenbarer den ikke. Tilsynekomst gennem 3

udstrømning¹³⁷ er som strålernes tilsynekomst fra solen: Sandhedens Sols helliggjorte Essens kan ikke deles eller stige ned til skabelsens tilstand. På samme måde deler solen sig ikke eller stiger ned på Jorden, men dens stråler – dens nådes udstrømninger – stråler ud fra den og oplyser de mørke legemer.

- 4 Men tilsynekomst gennem åbenbaring er som åbenbaringen af grene, blade, blomster og frugter fra frøet; for frøet selv bliver til grenene og frugten, og dets virkelighed kommer ned i dem. Denne åbenbarende tilsynekomst ville være ren ufuldkommenhed og helt umulig for Den Højeste, for dette ville kræve, at ubetinget præeksistens påtog sig det skabtes kendetegn, at absolut uafhængighed blev ussel fattigdom; og at essensen af eksistens blev ren ikke eksistens; og dette er på ingen måde muligt.
- 5 Det betyder at alt er udstrømmet fra Gud; det vil sige, det er gennem Gud, at alt er blevet virkeliggjort og gennem Ham, at den betingede verden har fået eksistens. Det første, der udstrømmer fra Gud, er den universelle virkelighed, som oldtidens filosoffer benævnte "Det Første Intellect", og som Bahás folk kalder "Den Oprindelige Vilje". Denne udstrømning er, med hensyn til dens virke i Guds verden, ikke begrænset af hverken tid eller sted og har hverken begyndelse eller ende, for i relation til Gud er begyndelsen og enden ét og det samme. Guds præeksistens er både essentiel og tidsmæssig, mens den betingede verdens oprindelse er essentiel, men ikke tidsmæssig, som vi allerede har forklaret forleden ved bordet.¹³⁸
- 6 Skønt Det Første Intellect er uden begyndelse, betyder

---

¹³⁷ Som det ses i næste kapitel, bruger 'Abdu'l-Bahá vendingerne "tilsynekomst gennem udstrømning" og "udstråling" gennem udstrømning" med samme betydning.

¹³⁸ Se kapitel 80.

det ikke, at Det har del i Guds præeksistens, for i relation til Guds eksistens er den universelle Virkeligheds eksistens af blot intethed – Den kan ikke engang siges at eksistere, endsige tage del i Guds præeksistens. En forklaring på dette anliggende blev givet ved en tidligere lejlighed.

Hvad angår det skabte består dets liv i sammensætning og dets død i opløsning. Men materie og universelle elementer kan ikke destrueres og udslettes helt. Nej, deres tilintetgørelse er blot en forvandling. For eksempel når mennesket dør, bliver dets legeme til støv, men det bliver ikke til absolut ikke eksistens: Det bibeholder en mineralsk eksistens, men en forvandling har fundet sted, og den sammensætning er blevet udsat for opløsning. Det er det samme med tilintetgørelsen af alle andre væsener; for eksistens bliver ikke til absolut ikke eksistens, og absolut ikke eksistens opnår ikke eksistens. 7

- 54 -

DEN MENNESKELIGE ÅND UDGÅR FRA GUD

Spørgsmål: På hvilken måde udgår den menneskelige ånd fra Gud, da der står i Toraen, at Gud pustede ånden ind i menneskets legeme?¹³⁹ 1

Svar: Vid, at der er to måder noget kan udgå på: Det kan udgå og komme til syne ved udstrømning og det kan udgå og komme til syne ved åbenbaring. At udgå fra noget ved udstrømning er ligesom værket udgår fra dets skaber. For eksempel, skriften fremkommer fra den skrivende. Se, 2

---

¹³⁹ Jfr. Første Mosebog 2:7.

ligesom skriften strømmer ud fra den skrivende, og foredraget kommer fra den talende, sådan strømmer den menneskelige ånd ud fra Gud. Men den åbenbarer Ham ikke; det vil sige, ingen del er blevet skilt fra den guddommelige Virkelighed for at gå ind i menneskets legeme. Nej, den menneskelige ånd er udstrømmet, ligesom tale udstrømmer fra taleren og bliver åbenbaret i menneskets legeme.

- 3 Hvad angår at noget udgår ved åbenbaring, så er det åbenbaringen af en tings virkelighed i andre former, ligesom dette træs eller denne blomsts proces fra deres frø, for det er selve frøet, der er blevet manifesteret i form af grenene, bladene og blomsterne. Dette kaldes åbenbaringsproces.
- 4 Menneskeånden kommer fra Gud ved udstrømning på samme måde, som foredraget kommer fra taleren, og skriften kommer fra skribenten; det vil sige, taleren selv bliver ikke til talen, mere end skribenten bliver til skriften: Forbindelsen er i stedet som at udgå fra noget ved udstrømning. For taleren forbliver i en absolut tilstand af evne og kraft, som foredraget strømmer ud fra ham, ligesom handlingen strømmer ud fra sin ophavsmand. Den sande Taler, den guddommelige Essens, forbliver for bestandigt i samme tilstand og gennemgår ingen ændring eller forandring, ingen transformation eller omskiftelse. Det har hverken begyndelse eller ende. Den måde, hvorpå menneskeånden udgår fra Gud, er derfor at udgå ved udstrømning. Når det står i Toraen, at Gud pustede Sin ånd ind i mennesket, så er denne ånd ligesom tale, der er strømmet ud fra den sande Taler og er kraften i menneskets virkelighed.
- 5 Hvis vi nu skulle forstå at noget udgår ved åbenbaring som "tilsynkomst", snarere end "opdeling i andele", så har vi allerede fastslået, at dette er måden for processen

og tilsynekomsten af Helligånden og Ordet, som er fra Gud. Som der står i Johannes Evangeliet: “I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud.”¹⁴⁰ Det betyder, at Helligånden og Ordet er Guds tilsynekomst og består af de guddommelige fuldkommenheder, som skinner i Kristi virkelighed. Og disse fuldkommenheder var hos Gud, ligesom solen, der åbenbarer sin herligheds fylde i spejlet. For med “Ordet” menes ikke Kristi legeme, men de guddommelige fuldkommenheder, som blev åbenbaret i Ham. Således var Kristus som et pletfrit spejl, der var vendt mod Sandhedens Sol, og den Sols fuldkommenheder – det vil sige, dens lys og varme – var tydeligt åbenbaret i det spejl. Derfor er Ordet og Helligånden, som består af Guds fuldkommenheder, den guddommelige tilsynekomst. Dette er betydningen af verset i Evangeliet, som siger: “Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud”,¹⁴¹ for de guddommelige fuldkommenheder kan ikke skelnes fra Den Guddommelige Essens. Kristi fuldkommenheder blev kaldt Ordet, eftersom alt skabt er som individuelle bogstaver, og individuelle bogstaver bibringer ikke en fuldstændig betydning, mens Kristi fuldkommenheder er ligesom et helt ord, for fra et ord kan man udlede en fuldstændig betydning. Da Kristi virkelighed var åbenbaringen af de guddommelige fuldkommenheder, var det ligesom et ord. Hvorfor? Fordi det omfatter en fuldstændig betydning, og det er derfor, det er blevet kaldt Ordet. Og vid, at Ordet og Helligåndens udgåen fra Gud, hvilket er en udgåen ved åbenbaring, ikke skal forstås som om Guddommens virkelighed er blevet delt og mangedoblet, eller er steget ned fra sin renheds og helligheds højder. 6

---

¹⁴⁰ Johannes Evangeliet 1:1.

¹⁴¹ Johannes Evangeliet 1:1.

Gud forbyde! Hvis et rent og pletfrit spejl blev placeret mod solen, ville lyset, varmen, formen og billedet af solen komme til syne deri med en sådan åbenbarende tilsynskomst, at hvis iagttageren skulle sige: "Dette er solen", ville han tale sandhed. Men spejlet er spejlet, og solen er solen. Solen er kun én sol og forbliver én, selv om den kommer til syne i utallige spejle. Der er ikke plads her til forbindelse, udgang, indblanding, eller nedstigen; for udgang, tilbagevenden, forbindelse, nedstigen og sammenblanding er blandt de karakteristiske træk og krav ved legemer, ikke ved ånd – hvor meget mindre ved Det Guddommeliges hellige og helliggjorte virkelighed. Forherliget er Gud over alt det, der ikke sømmer sig for Hans hellighed og ukrænkelighed, og lovpriset er Han i Sin ophøjetheds højder!

- 7 Sandhedens Sol, som vi har sagt, er altid forblevet i samme tilstand og undergår hverken ændring eller forandring, og heller ikke transformation eller omskiftelse. Den har hverken begyndelse eller ende. Men Guds Ords hellige virkelighed er ligesom et rent, pletfrit og skinnende spejl, hvori varmen og lyset, formen og billedet af Sandhedens Sol – det er for at sige, alle dens fuldkomnheder – bliver reflekteret. Det er derfor Kristus siger i Evangeliet: "Faderen er i Sønnen",¹⁴² hvilket betyder, at Sandhedens Sol skinner strålende i dette spejl. Forherliget være Han, som har kastet sin glans på denne Virkelighed, som er helliggjort over alt skabt!

---

¹⁴² Se for eksempel Johannes Evangeliet 14:10-11 og 17:21.

ÅND, SJÆL OG SIND

Spørgsmål: Hvad er forskellen mellem sind, ånd og sjæl? 1

Svar: Det er allerede blevet forklaret, generelt set, at ånd 2
er opdelt i fem kategorier: planterigets ånd, dyrerigets
ånd, menneskeånden, troens ånd og Helligånden.¹⁴³ 3

Ånden i planteriget er den iboende evne til vækst, der bli- 3
ver fremkaldt i frøet gennem indflydelsen fra andre
skabte ting.

Ånden i dyreriget er den altomfattende evne til sansning, 4
som bliver realiseret gennem sammensætningen og kom-
binationen af de forskellige bestanddele. Når denne sam-
mensætning opløses, går ånden til grunde og bliver ikke
eksisterende. Det kan sammenlignes med denne lampe:
Når olie, væge og flamme bliver bragt sammen og kom-
bineret, bliver den tændt; og når denne kombination op-
løses – det vil sige, når bestanddelene skilles – slukkes
lampen.

Den menneskelige ånd, der adskiller mennesket fra dyret, 5
er den rationelle sjæl, og disse to udtryk - den menneske-
lige ånd og den rationelle sjæl betegner det samme.
Denne ånd, som i filosofernes terminologi kaldes den ra-
tionelle sjæl, omslutter alt skabt, og så vidt menneskelig
kapacitet tillader, opdager den deres virkeligheder og bli-
ver bevidst om det jordiskes egenskaber og virkninger,
karakteristiske træk og betingelser. Men den menneske-
lige ånd kan ikke, medmindre den bliver assisteret af tro-
ens ånd, blive bekendt med de guddommelige mysterier

---

¹⁴³ Se kapitel 36.

og himmelske virkeligheder. Den er som et spejl, der, skønt rent, blankt og poleret, stadig har brug for lys. Ikke før en solstråle falder på det, kan den opdage de guddommelige mysterier.

- 6 Hvad sindet angår, er det den menneskelige ånds kraft. Ånden er som lampen, og sindet er som lyset, der skinner fra den. Ånden er som træet, og sindet er som frugten. Sindet er åndens fuldkommenhed og dens nødvendige kendetegn, ligesom solens stråler er en grundlæggende forudsætning for solen selv.
- 7 Denne forklaring, om end kort, er fuldstændig. Reflektér over den, og om Gud vil, vil du fatte enkelthederne.

- 56 -

MENNESKETS YDRE OG INDRE EVNER

- 1 Der er fem ydre fysiske evner i mennesket, som er midlerne til sansning – det vil sige, fem evner, hvorved mennesket opfatter noget fysisk. Det er synssansen, som opfatter synlige former; høresansen, som opfatter hørbare lyde; lugtesansen, som opfatter lugte; smagssansen, som opfatter det spiselige; og følesansen, som er fordelt i hele legemet, og som opfatter ting, der kan berøres. Disse fem kræfter opfatter ydre genstande.
- 2 Mennesket har ligeledes et antal åndelige kræfter: forestillingsevnen, som former et mentalt billede af tingene; evnen til at tænke, som reflekterer over tingenes virkelighed; evnen til at forstå, der fatter disse virkeligheder; og hukommelse, som husker, hvad end det er, mennesket har forestillet sig, tænkt og forstået. Formidleren mellem disse fem ydre kræfter og de indre kræfter er en

kombineret evne, en sans, som medierer mellem dem, og som overbringer de indre kræfter alt, hvad de ydre kræfter har sanset. Den benævnes den kombinerede evne, da den deles i fællesskab mellem de ydre og indre evner.

For eksempel ser og opfatter synssansen, som er en af de ydre evner, denne blomst og overbringer denne sansning til den kombinerede evnes indre kraft; den kombinerede evne videregiver den til forestillingsevnen, som til gengæld forstår og danner dette billede og videregiver det til tankekraften; tankens kraft reflekterer over den, og overbringer den til forståelsen; så snart den har opfattet dens virkelighed, leverer forståelsen billedet af det sansbare objekt til hukommelsen, og hukommelsen opbevarer det på sit lager.

Der er fem ydre evner: syns-, hørelses-, smags-, lugte-, og følesansen. Der er også fem indre evner: den kombinerede evne og forestillings-, tanke-, forståelses-, og hukommelsesevnen.

- 57 -

FORSKELLENE I DEN MENNESKELIGE KARAKTER

Spørgsmål: Hvor mange former for karakter har mennesket, og hvad er årsagerne til forskellene og variationerne mellem dem? 1

Svar: Der er den iboende karakter, den nedarvede karakter og den erhvervede karakter, som opnås gennem oplæring. 2

Med hensyn til den iboende karakter, der er skænket mennesket af Gud, og som udelukkende er god, varierer den 3

karakter dog blandt mennesker i forhold til det niveau, som de befinder sig på: Ethvert niveau er godt, men nogle er bedre end andre. Således besidder ethvert menneske intelligens og kapacitet, men intelligens, kapacitet og talent er forskellig fra person til person. Dette er selvindlysende.

- 4 Tag for eksempel nogle børn fra samme sted og familie, der går på den samme skole og bliver undervist af den samme lærer, opfostret på den samme kost og i det samme klima, der går i samme slags tøj og læser de samme lektioner: Det er afgjort, at der blandt disse børn vil være nogle, som bliver dygtige til humaniora og naturvidenskab, nogle vil blive almindeligt dygtige, og nogle vil lære langsomt. Det er derfor klart, at der i menneskets iboende natur er en forskel i grad, talent og evne, men det er ikke et spørgsmål om godt eller ondt – det er blot en gradsforskel. Én indtager den højeste grad, en anden den mellemste grad og endnu en den laveste grad. Så mennesket, dyret, planten og mineralet eksisterer alle, men disse fire former for eksistens er forskellige. Sikke en forskel der i virkeligheden er mellem et menneskes eksistens og et dyrs! Alligevel eksisterer de alle, og det er åbenbart, at der i eksistensen er forskelle og grader.
- 5 Hvad angår forskellene i den nedarvede karakter, så opstår de alle fra styrken og svagheden i menneskets konstitution; det vil sige, hvis forældrene er af svag konstitution, så vil børnene ligeledes blive det, og hvis de er stærke, så vil børnene også blive robuste. Derudover udøver slægtens fortræffelige egenskaber stor indflydelse; for det prægtige frø er som den fremragende slægt, der ligeledes eksisterer blandt planter og dyr. For eksempel ser man, at børn født af en svag og sygelig moder og fader naturligvis vil have en svag konstitution og svage nerver,

vil mangle tålmodighed, udholdenhed, beslutsomhed og ihærdighed og vil være impulsive, for de har arvet deres forældres svaghed og skrøbelighed.

Bortset fra dette er visse familier og slægter blevet udvalgt til en særlig velsignelse. Således har Abrahams efterkommere modtaget den særlige velsignelse, at alle profeterne fra Israels Hus opstod fra deres rækker. Dette er en velsignelse, som Gud skænkede den slægt. Moses gennem både Sin fader og Sin moder; Kristus gennem Sin moder; Muhammad, Báb og alle Israels Profeter og Hellige tilhører denne slægt. Også Bahá'u'lláh nedstammer i lige linje fra Abraham, for Abraham havde andre sønner foruden Ismael og Isak, som i de dage emigrerede til områder i Persien og Afghanistan, og Den Velsignede Skønhed er en af disse efterkommere.

Derfor er det åbenbart, at den nedarvede karakter også eksisterer i en sådan grad, at hvis ens karakter ikke er i overensstemmelse med ens forfædres i ånden, vil man ikke blive regnet blandt den slægt i ånden, selv om man er kødelig efterkommer. Et sådant tilfælde var Kanaan, som ikke regnes blandt Noas efterkommere.¹⁴⁴

Hvad angår forskellene i karakter, som kommer af opdragelse, så er de virkelig store, for opdragelse udøver en enorm indflydelse. Gennem opdragelse bliver den uvidende lærd, den frygtsomme bliver modig, den skæve gren bliver lige, den beske og bitre frugt fra bjergene og skovene bliver sød og saftig, og blomsten med de fem kronblade sætter hundrede kronblade. Gennem opdragelse bliver barbariske nationer civiliserede, og selv dyr antager menneskelignende adfærd. Opdragelse skal tillægges den største betydning; for ligesom sygdomme er

---

¹⁴⁴ Se Første Mosebog 9:22-27.

højest smitsomme i legemernes verden, så er karakter også i høj grad smitsom i hjertets og åndens rige. De forskelle, der forårsages af opdragelse, er enorme og udøver meget stor indflydelse.

- 9 Nogen kunne sige, at eftersom sjæles kapacitet og anlæg adskiller sig, må en sådan forskel i kapacitet uundgåeligt føre til forskel i karakter.¹⁴⁵ Men sådan er det ikke, for der er to slags kapacitet: iboende og erhvervet. Den iboende kapacitet, som er Guds skabelse, er helt og holdent god – i den iboende natur er der intet ondt. Den erhvervede kapacitet kan imidlertid blive årsagen til ondskab. For eksempel har Gud skabt alle mennesker på en sådan måde og har givet dem sådan en kapacitet og natur, at de har gavn af sukker og honning og bliver skadet eller dræbt af gift. Dette er en iboende kapacitet og natur, som Gud har skænket ligeligt til alle mennesker. Men mennesket kan vænne sig til gift ved at nedsvælge en lille mængde hver dag og gradvist forøge den, indtil det når et punkt, hvor det ville omkomme, hvis det ikke indtog adskillige gram opium hver dag, og hvor dets iboende evner er blevet fuldstændig ødelagt. Tænk over, hvordan den iboende kapacitet og natur kan blive så fuldstændigt forandret gennem en afvigelse i sædvane og indlæring, så de bliver helt forvrængede. Det er ikke på grund af deres iboende kapacitet og natur, at man bebrejder de onde, men snarere på grund af det, som de selv har vænnet sig til.
- 10 I tingenes iboende natur er der intet ondt – alt er godt. Dette gælder endog visse tilsyneladende dadelværdige egenskaber og tilbøjeligheder, som forekommer medfødt

---

¹⁴⁵ Det vil sige, at mennesker ikke kan holdes ansvarlige for deres egen karakter.

hos nogle mennesker, men som i virkeligheden ikke er forkastelige. For eksempel kan man i et diende barn se tegn på grådighed, vrede og dårligt humør; og så kunne man argumentere, at godt og ondt er iboende menneskets virkelighed, og at dette er det modsatte af ren godhed i den iboende natur og i skabelsen. Svaret er, at grådighed, som er at kræve stadigt mere, er en prisværdig egenskab på betingelse af, at den udfoldes under de rigtige omstændigheder. Skulle en person således vise sig grådig efter at tilegne sig videnskab og kundskab, eller i udøvelsen af medfølelse, højsind og retfærdighed, ville dette være højst prisværdigt. Og skulle personen rette sin vrede og sit raseri mod blodtørstige tyranner, der er som vilde dyr, ville dette også være højst prisværdigt. Men skulle personen udvise disse egenskaber under andre omstændigheder, ville dette fortjene dadel.

Det betyder at i eksistens og skabelse er der intet ondt 11
overhovedet, men når menneskets iboende egenskaber bliver brugt på en uretmæssig måde, bliver de dadelværdige. Hvis en rig og gavmild person således giver almisse til en fattig mand, som han kan anvende til sine fornødenheder, og hvis den sidstnævnte bruger den sum på en upassende måde, så er det dadelværdigt. Det samme gælder alle menneskets iboende egenskaber, som udgør menneskelivets kapital: Hvis de udfoldes og anvendes på en upassende måde, bliver de dadelværdige. Det er derfor klart, at den iboende natur er ren godhed.

Tænk over, at den værste af alle egenskaber og den mest afskyelige af alle egenskaber, og selve fundamentet for 12
alt ondt, er at lyve, og at man ikke kan forestille sig nogen mere skadelig eller mere forkastelig egenskab i hele eksistensen. Den tilintetgør alle menneskelige fuldkomnheder og fører til utallige laster. Den bringer alle

menneskelige fuldkommenheder til intet og giver anledning til utallige laster. Der er ingen værre egenskab end denne, og den er fundamentet for al ondskab. Skulle en læge nu, på trods af alt dette, trøste en patient og sige: "Takket være Gud, går det dig bedre, og der er håb om helbredelse", skønt disse ord kan være i modstrid med sandheden, så vil de alligevel somme tider lette patients tanker og blive midlet til sygdommens helbredelse. Og dette er ikke dadelværdigt.

- 13 Dette spørgsmål er nu i høj grad blevet klart belyst.

- 58 -

OMFANGET AF OG BEGRÆNSNINGEN FOR MENNESKELIG FATTEEVNE

- 1 Spørgsmål: Hvor langt strækker den menneskelige fatteevne sig, og hvilke begrænsninger har den?
- 2 Svar: Vid, at fatteevne varierer. Dens laveste grad består i dyrerigets sanser, det vil sige, det man naturligt kan mærke i kraft af de ydre sanser. Denne fatteevne er fælles for mennesker og dyr, og faktisk overgår visse dyr mennesket i denne henseende. Men i den menneskelige verden skifter og varierer fatteevnen i overensstemmelse med de forskellige grader, som mennesket besidder.
- 3 Den højeste grad af fatteevne i naturens verden er den rationelle sjæls fatteevne. Denne evne og fatteevne deles i fællesskab af alle mennesker, hvad enten de er uagtssomme eller opmærksomme, ulydige eller trofaste. I Guds skabelse er det menneskets rationelle sjæl, der omfatter og står over alt andet skabt: Det er i kraft af sin ædelhed og udmærkelse, at den omfatter dem alle.

Gennem den rationelle sjæls evne kan mennesket opdage tingenes virkeligheder, forstå deres egenskaber og trænge ind i eksistensens mysterier. Alle videnskaber, alle lærdommens grene, kunstarter, opfindelser, institutioner, foretagender og opdagelser er et resultat af den rationelle sjæls fatteevne. Disse var engang ugennemtrængelige hemmeligheder, skjulte mysterier og ukendte virkeligheder, og den rationelle sjæl opdagede dem gradvist og bragte dem frem fra det usynlige plan og ind i den synlige verden. Dette er den største evne til forståelse i naturens verden, og den yderste grænse for dens flugt er at forstå de betingede tings virkeligheder, tegn og egenskaber.

Men det universelle guddommelige Intellect, som overgår naturen, er den præeksisterende Krafts udstrømmende nåde. Den omfatter alle eksisterende virkeligheder og modtager sin del af Guds lys og mysterier. Det er en alvidende kraft, ikke en undersøgende og sansende kraft. Den åndelige kraft, der forbindes med naturens verden, er udforskningens kraft, og det er gennem udforskning, at den opdager tingenes virkeligheder og egenskaber. Men den himmelske intellektuelle kraft, som ligger hinsides naturen, omfatter, kender og forstår alt; er bevidst om de guddommelige mysterier, sandheder og indre meninger; og den opdager Rigets skjulte sandheder. Denne guddommelige intellektuelle kraft er begrænset til de hellige Manifestationer og profetskabets Daggry. En stråle fra dette lys falder på de retfærdige hjerters spejle, så de også kan modtage en andel og en gunstbevisning fra denne kraft gennem de hellige Manifestationer.

De hellige Manifestationer har tre stader: det fysiske 5 stade, den rationelle sjæls stade og stadet for den fuldkomne guddommelige tilsynekomst og den himmelske glans. Deres legemer sanser kun det, der er i

overensstemmelse med den fysiske verdens kapacitet, det betyder, at de på visse tidspunkter gav udtryk for fysisk svaghed. For eksempel: “Jeg lå og sov og var uden bevidsthed; Guds brise svævede over Mig, vækkede Mig og befalede Mig at opløfte Hans kalden”;¹⁴⁶ eller da Kristus blev døbt i Sit tredivte år, og Helligånden steg ned over Ham, da den ikke havde vist sig i Ham før dette tidspunkt. Alt dette henviser til Manifestationernes fysiske stade, men deres himmelske stade omfatter alt, er bevidst om alle mysterier, er oplyst om alle tegn og hersker enerådende over alt. Og dette er i samme grad sandt både før og efter tilkendegivelsen af Deres mission. Det er derfor Kristus sagde: “Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste”¹⁴⁷ – det vil sige, der har aldrig været, og skal heller ikke nogen sinde blive nogen ændring eller forandring i Mig.

---

¹⁴⁶ Jfr. Glimt fra Bahá'u'lláhs Skrifter XLI, og Súriy-i-Haykal, p. 192.

¹⁴⁷ Johannes' Åbenbaring 22:13.

MENNESKETS FORSTÅELSE AF GUD

Spørgsmål: I hvilken udstrækning er menneskelig erken- 1
delse i stand til at fatte Gud?

Svar: Dette emne kræver lang tid, og at forklare det her 2
ved bordet vil blive vanskeligt. Ikke desto mindre vil en
kort forklaring blive givet.

Vid, at der er to slags kundskab: kundskaben om en 3
tings essens og kundskaben om dens egenskaber. Hver
tings essens kendes kun gennem dens egenskaber; ellers
er dens essens ukendt og uudgrundelig.

Da vores kundskab om ting, også skabte og begrænsede 4
ting, består af deres egenskaber og ikke af deres essens,
hvordan er det da muligt at forstå Guddommens ubegræn-
sede Virkelighed i dens essens? For en tings indre essens
kan aldrig kendes, kun dens egenskaber. For eksempel er
solens indre essens ukendt, men den forstås gennem sine
egenskaber, som er varme og lys. Menneskets indre es-
sens er ukendt og uudgrundelig, men den kendes og er
karakteriseret ved sine egenskaber. Således kendes alting
ved deres egenskaber og ikke ved deres essens: Selv om
den menneskelige bevidsthed omfatter alt, og alt ydre er
omfattet af den, er de sidstnævnte alligevel ukendte med
hensyn til deres essens og kan kun kendes med hensyn til
deres egenskaber. Hvordan kan den ældgamle og evige
Herre, som er helliggjort over al forståelse og forestilling,
da være kendt i Sin Essens? Det vil sige, da det skabte
kun kan kendes gennem sine egenskaber og ikke i sin es-
sens, må Det Guddommeliges virkelighed nødvendigvis
også være ukendt med hensyn til sin essens og kun

- kendes gennem sine egenskaber.
- 5 Hvordan kan en virkelighed, der er skabt, omfatte den Virkelighed, som har eksisteret i al evighed? For forståelse er resultatet af at omfatte – det sidstnævnte skal finde sted, for at det førstnævnte kan indtræffe – og den guddommelige Essens er altomfattende og kan aldrig blive omfattet.
  - 6 Desuden er niveauforskelle i skabelsens verden en barriere for kundskab. Da dette mineral tilhører mineralriget, kan det aldrig fatte evnen til vækst, hvor langt det end måtte avancere. Planterne og træerne kan ikke forestille sig synets eller de andre sansers evne, hvor langt de end måtte gøre fremskridt. Dyret kan ikke forestille sig den menneskelige rang, som er de åndelige kræfter. Således er niveauforskelle en hindring for kundskab. Det lavere niveau kan ikke fatte det højere. Hvordan kan en virkelighed, som er skabt, så forstå den virkelighed, som har eksisteret i al evighed?
  - 7 At kende Gud betyder derfor forståelse af og kundskab om Hans egenskaber og ikke om Hans virkelighed. Og selv denne kundskab om Hans egenskaber strækker sig kun så langt, som menneskelig evne og kapacitet tillader, og forbliver helt utilstrækkelig. Filosofi består i at forstå, så langt som menneskelig evne tillader, tingenes virkelighed, som de er i sig selv. Den skabte virkelighed har ingen anden udvej end at forstå de præeksisterende egenskaber inden for den menneskelige kapacitets iboende grænser. Guddommens usynlige rige er helliggjort og op-højet over alle skabningers forståelse, og alt, hvad man kan forestille sig, er blot menneskelig forståelse. Menneskets evne til at forstå omfatter ikke den guddommelige Essens' virkelighed. Alt, hvad mennesket kan håbe på at

opnå, er at forstå Guddommens egenskaber, hvis lys er åbenbart og strålende i verden og i menneskenes sjæle.

Når vi undersøger verden og menneskenes sjæle, kommer de klare tegn på Guddommens fuldkommenheder til syne, synlige og åbenbare, for alle tings virkeligheder vidner om eksistensen af en universel Virkelighed. Guddommens virkelighed er ligesom solen, der fra sin helligheds højder skinner på hvert et land, og af hvis udstråling ethvert land og enhver sjæl modtager en andel. Hvis det ikke var for dette lys og denne udstråling, ville intet eksistere. Alt skabt vidner om dette lys, får del i dets stråler og modtager en del deraf, men den fulde glans af Guddommens fuldkommenheder, gavmildheder og egenskaber skinner fra Det Fuldkomne Menneskes virkelighed, det vil sige, det unikke Individ, som er Guds Universelle Manifestation. For de andre skabninger har kun modtaget en del af det lys, men Guds Universelle Manifestation er det spejl, der holdes op mod denne Sol, og den sidstnævnte åbenbarer sig deri med alle sine fuldkommenheder, egenskaber, tegn og virkninger.

Kundskaben om Guddommens virkelighed er ikke mulig, men kundskaben om Guds Manifestationer er kundskaben om Gud, for Guds gavmildheder, glans og egenskaber er åbenbare i Dem. Hvem, der således opnår kundskaben om Guds Manifestationer, opnår kundskaben om Gud, og hvem, der end forbliver ligegyldig over for Dem, forbliver berøvet den kundskab. Det er derfor klart fastslået, at de Hellige Manifestationer er brændpunkterne for de himmelske gavmildheder, tegn og fuldkommenheder. Velsignede er de, som modtager de guddommelige gavmildheders lys fra de lysende Daggy!

Vi nærer det håb, at Guds elskede, ligesom en tiltrækkende kraft, vil hente gaver fra selve kilden og rejse sig

med en sådan udstråling og udøve en sådan indflydelse, at de kan blive de klare tegn på Sandhedens Sol.

- 60 -

ÅNDENS UDØDELIGHED (1)

- 1 Efter at have fastslået eksistensen af den menneskelige ånd,¹⁴⁸ skal vi nu fastslå dens udødelighed.
- 2 I de himmelske Bøger omtales åndens udødelighed, hvilket er selve fundamentet for de guddommelige religioner. For der siges at være to slags belønning og straf – én er de eksistentielle belønninger og straffe, og den anden de ultimative belønninger og straffe. Et eksistentielt paradys og helvede findes i alle Guds verdener, hvad enten det er i denne verden eller i åndens himmelske riger, og at vinde disse belønninger er at opnå evigt liv. Det er derfor Kristus sagde: Handl på en sådan måde, at du må finde evigt liv, blive født af vand og af ånden, og således træde ind i Riget.¹⁴⁹
- 3 Eksistentielle belønninger består i de dyder og fuldkomnheder, der smykker den menneskelige virkelighed. For eksempel var mennesket nedsænket i mørke og bliver lysende; det var uvidende og bliver oplyst; det var uopmærksomt og bliver opmærksomt; det lå og sov og bliver vækket; det var dødt og bliver vakt til live; det var blindt og begynder at se; det var døvt og begynder at høre; det var jordisk og bliver himmelsk; det var fysisk og bliver åndeligt. Gennem disse belønninger bliver det genfødt i

---

¹⁴⁸ Se kapitel 48.

¹⁴⁹ Jfr. Johannes Evangeliet 3:5.

ånden, bliver skabt på ny og bliver åbenbaringen af verset i Evangeliet, der siger, at Apostlene “blev født, ikke af blod, ej heller af kød, eller af menneskets vilje, men af Gud”¹⁵⁰ – det vil sige, de blev udfriet af de dyriske karakteristika og egenskaber, der bor i menneskets natur, og erhvervede guddommelige egenskaber, som er Guds udstrømmende nåde. Dette er den sande betydning af at blive født på ny. For sådanne sjæle er der ingen større lidelse end at være tilsløret for Gud, ingen værre straf end selviske egenskaber, onde egenskaber, en ussel karakter og optagethed af sanseligt begær. Når disse sjæle bliver udfriet af disse lasters mørke gennem troens lys, når de bliver oplyst ved strålerne fra Sandhedens Sol og udrustet med alle menneskelige dyder, regner de dette som den største belønning og betragter det som det sande paradys. På lignende måde anser de åndelig straf – det vil sige, eksistentiel pine og revselse – for at bestå i at underkaste sig naturens verden; i at være tilsløret for Gud; i uvidenhed og uopmærksomhed, i optagethed af begærlige lyster; i opslugthed af dyriske laster; i at være præget af ondsindede egenskaber, såsom falskhed, tyranni og uretfærdighed; i at være knyttet til det verdslige; og i at være nedsunket i sataniske indbildninger – alle, som de anser for at være de største pinsler og straffe.

De ultimative belønninger, som består i evigt liv, er blevet tydeligt optegnet i alle de himmelske Skrifter. De består i guddommelige fuldkommenheder, evig gavmildhed og evigtvarende fryd. De ultimative belønninger er de gaver og fuldkommenheder, som mennesket opnår i de åndelige riger efter sin opstigning fra denne verden, mens de eksistentielle belønninger er de sande og lysende

---

¹⁵⁰ Johanne Evangeliet 1:13.

fuldkommenheder, som bliver opnået, mens man stadigvæk befinder sig i denne verden, og som er årsagen til evigt liv. For de eksistentielle belønninger er fremgangen i selve eksistensen og er analogt med menneskets rejse fra fosterets stade til modenhedens og at blive inkarnationen af verset: "Helliget være Herren, den mest fortræffelige af alle skabere!"¹⁵¹ De ultimative belønninger består i åndelige gavmildheder og gaver, såsom Guds mangfoldige gaver, som bliver os forundt efter sjælens opstigning, opnåelsen af hjertets ønske og genforening med Ham i det evigtvarende rige. På samme måde består de ultimative gengældelser og straffe i at blive berøvet Guds særlige gavmildheder og uudtømmelige gaver og at synke ned til eksistensens laveste rang. Og hvem der end bliver berøvet disse begunstigelser bliver, skønt han fortsætter med at eksistere efter døden, regnet for død i sandhedens folks øjne.

- 5 Et rationelt bevis på åndens udødelighed er dette, at ingen virkning kan frembringes af noget, der ikke eksisterer; det vil sige, det er umuligt, at der skulle fremkomme nogen effekt af absolut intethed. For effekten af en ting er sekundær i forhold til dens eksistens, og det, som er sekundært, er betinget af eksistensen af det, som er primært. Så fra en sol, der ikke eksisterer, kan ingen stråler skinne; fra et hav, der ikke eksisterer, kan ingen bølger bruse; fra en sky, der ikke eksisterer, kan ingen regn falde; fra et træ, der ikke eksisterer, kan ingen frugter vise sig; fra et menneske, der ikke eksisterer, kan intet åbenbares eller fremvises. Derfor, så længe virkningerne af eksistensen er synlige, beviser de, at ophavsmanden til den virkning eksisterer.

---

¹⁵¹ Koranen 23:14.

Tænk over, hvordan Kristi herredømme er blevet stående 6
til denne dag. Hvordan kan et herredømme af en sådan
storhed være åbenbaret af en regent, der ikke eksisterer?
Hvordan kan sådanne bølger bruse fra et i hav, der ikke
eksisterer? Hvordan kan sådanne himmelske briser
komme drivende fra en have, der ikke eksisterer? Tænk
over, at så snart grundelementerne af noget, det være sig
mineral, plante eller dyr, falder fra hinanden og dets ele-
mentære sammensætning bliver opløst, forsvinder al
virkning, indflydelse og spor deraf. Men sådan er det ikke
med menneskets ånd og virkelighed, der fortsætter med
at vise sine tegn, at udøve sin indflydelse og opretholde
sine virkninger, selv efter at kroppens forskellige dele og
lemmer er blevet adskilt og nedbrudt.

Dette spørgsmål er meget skarpsindigt: Overvej det om- 7
hyggeligt. Dette er et rationelt bevis, som vi her stiller til
rådighed, så rationelle sind kan veje det på fornuften og
retsindighedens vægt. Men hvis den menneskelige ånd
glæder sig og bliver tiltrukket af Riget, hvis det indre øje
åbnes og det åndelige øre afstemmes, og hvis åndelige
følelser bliver dominerende, vil åndens udødelighed ses
så klart som solen, og himmelske tidender og tilkendegi-
velser vil omgive den sjæl.

I morgen vil vi give andre beviser. 8

ÅNDENS UDØDELIGHED (2)

- 1 I går diskuterede vi åndens udødelighed. Vid, at menneskeåndens indflydelse og erkendelse er dobbelt; det vil sige den menneskelige ånd har to virknings- og forståelsesmåder. Den ene måde foregår gennem formidling fra kroppens redskab og organer. Således ser det med øjet, hører med øret og taler med tungen. Det er åndens handlinger og den menneskelige virkeligheds virke, men de sker gennem de legemlige sansers formidling. Det er derfor ånden der ser, men ved hjælp af øjet; det er ånden der hører, men ved hjælp af øret; det er ånden der taler, men ved hjælp af tungen.
- 2 Den anden måde for åndens indflydelse og virke er uden disse kropslige redskaber og organer. I søvnens tilstand ser den uden øjne, den hører uden ører og den taler uden en tunge, den løber uden fødder – alle disse kræfter udøves uden formidlingen af redskaber og organer. Hvor ofte sker det ikke, at ånden har en drøm i søvnens rige, hvis betydning materialiserer sig præcis to år senere! Hvor ofte sker det ikke også, at ånden løser et problem i drømmenes verden, som den ikke kunne løse i vågen tilstand. Når man er vågen, ser øjet kun en kort afstand, men i drømmenes rige kan én, der befinder sig i Østen, se Vesten. Når man er vågen, ser man kun nutiden, i søvne skuer han fremtiden. Når man er vågen, rejser man med den hurtigste befordring højst 110 km i timen; i søvne gennemrejser man Østen og Vesten på et øjeblik. For ånden har to måder at rejse på: uden befordring, eller på åndens vinger, og med samfærdselsmidler eller fysisk – som fugle der flyver, eller ved at blive transporteret i et

køretøj.

Mens dette fysiske legeme sover, er det som dødt. Det 3
hverken ser, hører eller føler, og det har hverken be-
vidsthed eller erkendelse – dets kræfter er stillet i bero.
Men alligevel er ånden ikke kun i live og vedholdende,
men udøver også større indflydelse, svæver mod ophø-
jede tinder og besidder en dybere forståelse. At fastholde
at ånden er tilintetgjort ved legemets død er at forestille
sig, at en indespærret fugl ville omkomme, hvis buret
blev ødelagt, selv om fuglen ikke har noget at frygte fra
ødelæggelsen af buret. Dette legeme er ligesom buret, og
ånden er som fuglen: Vi iagttager, at denne fugl, ubesvæ-
ret af sit bur, svæver frit i søvnens verden. Skulle buret
derfor blive ødelagt, ville fuglen ikke kun fortsætte med
at eksistere, men dens sanser ville blive øget, dens opfat-
telse ville udvides, og dens fryd ville blive mere intens. I
virkeligheden ville det forlade et kvalfuldt sted for et dej-
ligt paradis; for der er intet større paradis for de taknem-
lige fugle end at blive befriet for deres bur. Derfor er det,
at martyrerne haster til offerpladsen med den største fryd
og glæde.

I vågen tilstand ser mennesket højst så langt som en times 4
rejse; for åndens indflydelse ved legemets mellemkomst
strækker sig kun så langt, men med sindets øje ser det
Amerika, forstår det land, bliver underrettet om dets til-
stand og bringer orden i anliggender i overensstemmelse
hermed. Hvis ånden var identisk med legemet, ville dens
synsevne ikke strække sig videre. Det er derfor åbenbart,
at ånden er forskellig fra legemet, at fuglen er forskellig
fra buret, og at åndens kraft og indflydelse er mere udtalt
uden legemets mellemkomst. Hvis instrumentet bliver
unyttigt, fortsætter brugeren med at eksistere. Hvis pen-
nen bliver efterladt eller brækkes, forbliver skribenten i

- live og har det godt; hvis et hus ødelægges, lever dets ejer videre. Dette er et af de rationelle argumenter, der beviser sjælens udødelighed.
- 5 Dette er et andet bevis: Menneskets legeme kan blive svagt eller robust, sygt eller sundt, træt eller udhvilet; det kan lide under tabet af en hånd eller et ben; dets fysiske kræfter kan aftage; det kan blive blindt, døvt, stumt eller lammet – det kan blive alvorligt skadet. Og alligevel opretholder ånden på trods af dette sin oprindelige tilstand og åndelige erkendelser og lider ikke nogen skade eller noget sammenbrud. Men når legemet er plaget af en alvorlig sygdom eller ulykke, er det berøvet åndens nåde, ligesom et spejl, der er ødelagt eller dækket af støv, og som ikke længere kan genspejle solens lys eller åbenbare sin gavmildhed.
- 6 Vi har allerede forklaret, at menneskeånden ikke er indeholdt i legemet, for den er befriet for og helliggjort fra udgang og tilbagevenden, som er blandt de fysiske legemers egenskaber. Åndens forbindelse med legemet er snarere som solens med spejlet. Menneskeånden er altid i én tilstand. Den bliver hverken syg med legemets sygdom, eller gjort rask med sidstnævntes sundhed; den bliver ikke svag eller uduelig, elendig eller nedslået, reduceret eller formindsket - det vil sige, den lider ingen skade eller får nogen dårlig virkning på grund af legemets skavanker, selv hvis kroppen skulle hentæres, eller hvis hænder, fødder og tunge skulle blive skåret af, eller hvis syns- og høresanserne skulle blive forstyrret. Det er derfor åbenbart og fastslået, at ånden er forskellig fra legemet, og at dens udødelighed ikke er betinget af den sidstnævntes, men at ånden hersker suverænt i legemets verden, og at dens magt og indflydelse er lige så klar og synlig som solens fylde i et spejl. Men når spejlet er dækket af støv

eller gået itu, vil det blive berøvet solens stråler.

- 62 -

EKSISTENSENS UENDELIGE FULDKOMMENHEDER OG SJÆLENS FREMGANG I DEN NÆSTE VERDEN

Vid, at eksistensens stader er endelige – staderne af tjeneste, af profetskab og af Guddommelighed – men at Guds og skabelsens fuldkommenheder er uendelige. Hvis I undersøger sagen omhyggeligt, vil I se, at selv i deres mest udvendige betydning er eksistensens fuldkommenheder uendelige; for det er umuligt at finde noget skabt, som ikke kan tænkes at overgå noget andet. For eksempel, kan man ikke finde en rubin i mineralriget, en rose i planteriget eller en nattergal i dyreriget, som man ikke kan forestille sig et endnu bedre eksemplar af.

Ligesom Guds nåde er grænseløs, således er også menneskets fuldkommenheder. Hvis det var muligt for nogets virkelighed at nå selve fuldkommenhedens tinde, så ville det blive uafhængig af Gud, og den betingede virkelighed ville opnå stedet for den nødvendige virkelighed. Men alt skabt er blevet tildelt et stade, som det på ingen måde kan overskride. Så den, som indtager tjenestens stade, kan aldrig, hvor langt personen end måtte gøre fremskridt og erhverve sig uendelige fuldkommenheder, nå til det guddommelige Herredømmes stade. Det samme gælder alt andet skabt. Lige meget hvor langt et mineral kan udvikle sig, kan det aldrig opnå evnen til vækst i mineralriget. Lige meget hvor langt denne blomst kan udvikle sig, kan den aldrig fremvise evnen til at sanse, fordi den befinder

- sig i planteriget. Dette sølv kan aldrig opnå syn eller hørelse; det kan højst udvikle sig inden for sit eget stade og blive et perfekt mineral, men det kan ikke erhverve vækst- eller følesans og kan aldrig blive levende: det kan kun gøre fremskridt inden for sin egen rang.
- 3 Peter kan ikke blive Kristus. Han kan højst opnå uendelige fuldkommenheder på sit stade af tjeneste, for enhver eksisterende virkelighed er i stand til at gøre fremskridt. Ligesom menneskets sjæl lever evigt efter at have afkastet dette elementære legeme, er den som alt eksisterende, uden tvivl, i stand til at udvikle sig, og således kan man bede for en bortgået sjæls fremskridt, for dens tilgivelse, for at den bliver gjort til modtageren af guddommelige gunstbevisninger, gavmildheder og nåde. Det er derfor, man i Bahá'u'lláhs bønner bønfaller om Guds forladelse og tilgivelse for dem, der er steget op til den næste verden. Ligesom mennesker har behov for Gud i denne verden, så har de også behov for Ham i den næste. Skabningerne er bestandigt i nød, og Gud er bestandigt fuldstændig uafhængig af dem, hvad enten det er i denne verden eller i den kommende verden.
  - 4 Den næste verdens rigdom består i nærhed til Gud. Det er derfor sikkert, at de, der står den guddommelige tærskel nær, har tilladelse til at gå i forbøn, og at denne forbøn anerkendes i Guds øjne. Men forbøn i den næste verden har ingen lighed med forbøn i denne verden. Det er en helt igennem anderledes tilstand og virkelighed, som ikke kan udtrykkes i ord.
  - 5 Skulle en velhavende mand, på sit dødsleje, vælge at testamentere en del af sin rigdom til de fattige og trængende, vil denne handling måske forårsage guddommelig tilgivelse og forladelse og resultere i hans fremskridt i Den Albarmhjertiges Rige.

Forældre udholder det største slid og besvær for deres 6
børn, og ofte er forældrene på det tidspunkt, hvor børnene
har nået modenhedsalderen, ilet til den hinsidige verden.
Moderen og faderen nyder sjældent belønningen for al
den smerte og uro, de har udholdt for deres børn i denne
verden. Børnene skal derfor til gengæld for denne smerte
og uro yde godgørende bidrag og udføre gode gerninger
i deres navn og bønfalde om tilgivelse og forladelse for
deres sjæle. I skal derfor til gengæld for jeres faders kær-
lighed og venlighed give til de fattige i hans navn og med
den yderste ydmyghed og inderlighed bede for Guds til-
givelse og forladelse og søge Hans uendelige nåde.¹⁵²

Det er endog muligt for dem, som er døde i synd og van- 7
tro at blive forvandlet, det vil sige at blive genstand for
guddommelig tilgivelse. Dette sker gennem Guds nåde
og ikke gennem Hans retfærdighed, for nåde er at skænke
uden fortjeneste, og retfærdighed er at give det, som er
fortjent. Ligesom vi har evnen til at bede for de sjæle her,
således vil vi også have den samme kraft i den næste ver-
den, Rigets verden. Er ikke alle skabningerne i den ver-
den Guds skabelse? De skal derfor ligeledes være i stand
til at gøre fremskridt i den verden. Og lige som de kan
søge oplysning her gennem bøn, således kan de også dér
trygle om tilgivelse og søge oplysning gennem bøn og
ydmyg anmodning. Derfor er det, at lige som sjæle kan
gøre fremskridt i denne verden gennem deres bønner og
ydmyge anmodninger, eller gennem hellige sjæles bøn-
ner, således kan de også efter døden gøre fremskridt gen-
nem deres egne bønner og bønfoldelser, især hvis de bli-
ver genstand for de hellige Manifestationers forbøn.

---

¹⁵² ‘Abdu’l-Bahá henvender sig her direkte til Laura Clifford Barney, hvis fader var afgang ved døden i 1902.

ALTINGS FREMGANG INDEN FOR DETS EGET STADE

- 1 Vid, at intet, der eksisterer, forbliver i en stilstand – det vil sige, alt er i bevægelse. Det er enten i vækst eller i opløsning, enten på vej fra ikke eksistens til eksistens, eller ved at overgå fra eksistens til ikke eksistens. Så denne blomst, denne hyacint, var for en stund på vej fra ikke eksistens til eksistens og nu er den ved at overgå fra eksistens til ikke eksistens. Dette kaldes fundamental eller naturlig bevægelse, og det kan på ingen måde adskilles fra det skabte, for det er en af deres essentielle betingelser, ligesom det er en essentiel betingelse for ild at brænde.
- 2 Det er derfor tydeligt fastslået, at bevægelse, hvad enten den går fremad eller tilbage, er nødvendig for eksistensen. Da menneskeånden fortsætter efter døden, skal den enten gå fremad eller tilbage, og i den næste verden er stilstand det samme som at forfalde. Men den menneskelige ånd overskrider aldrig sit eget stade: Den gør kun fremskridt inden for det stade. For eksempel, lige meget hvor langt Peters ånd og virkelighed kan udvikle sig, vil den aldrig nå stadet for Kristi virkelighed, men vil kun gøre fremskridt inden for sine egne iboende grænser.
- 3 Således ser I, at lige meget hvor langt dette mineral end kan udvikle sig, så forbliver dets fremskridt inden for dets eget stade; man kan for eksempel umuligt bringe dette krystal i en tilstand, hvori det opnår synssansen. Månen, hvor meget den end kan udvikle sig, kan aldrig blive til den skinnende sol, og dens største og mindste afstand fra

Jorden vil altid forblive inden for dens eget stade. Og hvor langt Apostlene end kunne have gjort fremskridt, så kunne de aldrig være blevet Kristus. Det er sandt at kul kan blive til en diamant, men begge er på mineralrigets stade og deres bestanddele er de samme.

- 64 -

MENNESKETS STADE OG DETS FREMGANG EFTER DØDEN

Når vi undersøger alt med dømmekraftens øje, ser vi, at generelt set er det begrænset til tre kategorier: mineraler, planter og dyr. Der er således tre klasser af eksisterende skabninger, og hver klasse har sine tilknyttede arter. Mennesket er den mest fremtrædende art derved, at det kombinerer alle tre klassers fuldkommenheder – det vil sige, det besidder en fysisk krop, evnen til vækst og evnen til at sanse. Ud over mineralets, plantens og dyrets fuldkommenheder besidder det imidlertid en særlig fuldkommenhed, som andet skabt er blottet for, nemlig sindets fuldkommenheder. Derfor er mennesket det ædleste af alt, der eksisterer. 1

Mennesket befinder sig fysisk i den højeste grad og begyndelsen af åndelighed; det vil sige, det er ved enden af ufuldkommenhed og begyndelsen af fuldkommenhed. Det er i den fjerneste grad af mørke og begyndelsen af lys. Det er derfor menneskets stade siges at være nattens ende og dagens begyndelse, hvilket betyder, at det omfatter alle ufuldkommenhedens grader, og at det potentielt besidder alle fuldkommenhedens grader. Det har både en dyrisk side og en englelig side, og opdragerens rolle er at 2

oplære de menneskelige sjæle, for at den englelige side kan få bugt med den dyriske. Således er det, at skulle de guddommelige kræfter, som er identiske med fuldkommenhed, overvinde menneskets sataniske kræfter, som er absolut ufuldkommenhed, bliver det det ædleste af alle væsener. Det er derfor, det er ufuldkommenhedens ende og begyndelsen til fuldkommenhed.

- 3 Hos ingen anden art i eksistensens verden kan man se en sådan forskel, distinktion, kontrast og modsætning som hos mennesket. For eksempel er det på mennesket, at Guddommens strålende lys er blevet kastet, som det var på Kristus – se, hvor herligt og ædelt mennesket er! På samme tid tilbeder det sten, træer og lerklumper – se, hvor usselte det er, når genstanden for dets tilbedelse er de laveste grader af eksistens, det vil sige, livløse sten og klumper af jord, bjerge, skove og træer! Hvilken større elendighed kan der være for mennesket end at tilbede det laveste af alt?
- 4 Kundskab er en menneskelig egenskab, men det er uvidenhed også; sandfærdighed er en menneskelig egenskab, men det er falskhed også; og det samme gælder for pålidelighed og forræderi, retfærdighed og tyranni og så videre. Enhver fuldkommenhed og dyd, så vel som enhver last, er en egenskab hos mennesket. Tænk over de forskelle, der eksisterer blandt medlemmerne af den menneskelige race. Kristus eksisterede i skikkelse af et menneske, og det gjorde Kajfas også; Moses var et menneske og det var Farao også; Abel var et menneske og Kain ligeså; Bahá'u'lláh var et menneske og Yahya ligeså.¹⁵³ Det er derfor, mennesket siges at være Guds største tegn – det vil sige, det er Skabelsens Bog – for alle universets

---

¹⁵³ Mírzá Yahyá, Bahá'u'lláhs halv broder og erklærede fjende.

mysterier findes i det. Skulle det komme under den sande opdragers skygge og blive oplært på rette måde, bliver det perlerne perle, lysenes lys og sjælenes sjæl; det bliver fokus for guddommelige velsignelser, de åndelige egenskabers kilde, dæmringsstedet for himmelsk lys og modtageren af guddommelige inspirationer. Men skulle det blive berøvet denne opdragelse, bliver det legemliggørelsen af sataniske egenskaber, indbegrebet af dyriske laster og kilden til alt det, der er tungt og dystert.

Dette er visdommen i Profeternes tilsynekomst: at opdrage menneskeheden, at denne klump kul må blive til en 5
diamant, og dette ufrugtbare træ må blive podet og yde frugt af den yderste sødme og finhed. Og efter at de ædleste stader i menneskeheden er blevet opnået, kan yderligere fremskridt kun gøres i graderne af fuldkommenhed, ikke med hensyn til stade, for graderne er endelige, men de guddommelige fuldkommenheder er uendelige.

Både før og efter at have afkastet dette jordiske legeme, 6
gør den menneskelige sjæl fremskridt i fuldkommenhed, men ikke i stade. Fremskridt for alt skabt kulminerer i det fuldkomne menneske, og der eksisterer intet større væsen end det: Når mennesket har nået det menneskelige stade, kan det kun gøre fremskridt i fuldkommenheder, ikke i stade, for der er intet højere stade, som det kan finde vej til end det perfekte menneskes. Det kan alene gå fremad inden for det menneskelige stade, da menneskelige fuldkommenheder er uendelige. Uanset hvor lærd et menneske end kan blive, er det altid muligt at forestille sig en, der er endnu mere lærd.

Og da menneskets fuldkommenheder er uendelige, kan 7
han også gå fremad i disse fuldkommenheder efter sin opstigen fra denne verden.

TRO OG GERNINGER

- 1 Spørgsmål: Det siges i Kitáb-i-Aqdas: "... hvem der end unddrager sig dette er faret vild, også selvom han er op-hav til hver en retskaffen gerning".¹⁵⁴ Hvad betyder dette vers?
- 2 Svar: Betydningen af dette velsignede vers er, at grund-laget for succes og frelse er erkendelsen af Gud, og at gode gerninger, som er frugten af tro, stammer fra denne erkendelse.
- 3 Når denne erkendelse ikke opnås, forbliver mennesket til-sløret for Gud, og dets gode gerninger mislykkes, fordi det er tilsløret i at opnå deres fulde og ønskede virkning. Dette vers betyder ikke, at de som er tilsløret for Gud, alle er lige, hvad enten de gør gode gerninger eller arbejder for uretfærdighed. Det betyder blot, at fundamentet er erkendelsen af Gud, og at gode gerninger er udledt af denne viden. Ikke desto mindre er det sikkert, at der blandt dem, som er tilsløret for Gud, er en forskel mellem de godgø-rende, synderen og forbryderen. For den tilslørede sjæl, som er udrustet med en god karakter og adfærd fortjener Guds tilgivelse, mens den tilslørede synder, der besidder en dårlig karakter og adfærd, vil blive berøvet Guds gav-mildheder og gaver. Heri ligger forskellen.

---

¹⁵⁴ "Den første pligt, Gud har foreskrevet Sine tjenere, er anerkendelse af Ham, der er Hans Åbenbarings morgengry og Hans loves Kilde, og som repræsenterer Guddommen både i Hans Sags Rige og i skabel-sens verden. Hvem, der end fuldfører denne pligt, har opnået alt godt; og hvem, der end unddrager sig dette, er faret vild, også selv om han er ophav til hver en retskaffen gerning." (Kitáb-i-Aqdas, p. 1.)

Dette velsignede vers betyder derfor, at gode gerninger 4
alene uden erkendelsen af Gud ikke kan føre til evig for-
løsning, til evigtvarende succes, frelse og til adgang til
Guds Rige.¹⁵⁵

- 66 -

DEN RATIONELLE SJÆLS EKSISTENS EFTER LEGEMETS DØD

Spørgsmål: Efter at legemet er blevet afkastet, og ånden 1
er fløjet bort, hvorigennem vil den rationelle sjæl da be-
stå? Lad os antage, at de sjæle, som bliver hjulpet af Hel-
ligåndens udstrømning, opnår sand eksistens og evigt liv.
Men hvad bliver der af de rationelle sjæle, som er tilsløret
for Gud?

Svar: Nogen holder på, at legemet er hovedindholdet, og 2
at det eksisterer af sig selv, og at ånden er en tilfældig
egenskab, som består på grund af legemets substans. Men
sandheden er, at den rationelle sjæl er den substans, hvor-
igennem legemet eksisterer. Hvis den tilfældige egenskab
– legemet – bliver tilintetgjort, bliver substansen – ånden
– tilbage.

For det andet, den rationelle sjæl, eller den menneskelige 3
ånd, eksisterer ikke gennem dette legeme ved en uløselig
forbindelse – det vil sige, den træder ikke ind i det; for
uløselig forbindelse og indtræden er karakteristiske træk
ved legemer, og den rationelle sjæl er helliggjort over
dette. Den kom aldrig ind i dette legeme til at begynde
med, så den ikke skulle trænge til en anden bolig, når den

---

¹⁵⁵ Se kapitel 84 for en mere fyldig diskussion af dette emne.

forlod det. Nej, åndens forbindelse med legemet er lige som denne lampes forbindelse med et spejl. Hvis spejlet er poleret og fuldendt, kommer lampens lys til syne deri, og hvis spejlet er itu eller dækket med støv, forbliver lyset skjult.

- 4 Den rationelle sjæl – den menneskelige ånd – steg ikke ned i dette legeme, eller eksisterer gennem det til at begynde med, så den skulle behøve en substans at bero på, efter at legemets bestanddele er blevet opløst. Tværtom er den rationelle sjæl den substans, som legemet er afhængigt af. Den rationelle sjæl er fra begyndelsen udstyret med individualitet; den erhverver den ikke gennem legemets formidling. Det kan højst siges, at den rationelle sjæls individualitet og identitet kan blive styrket i denne verden, og at sjælen enten kan gå fremad og nå graderne af fuldkommenhed eller forblive i uvidenhedens laveste afgrund, blive tilsløret og berøvet synet af Guds tegn.
- 5 Spørgsmål: Gennem hvilke midler kan menneskets ånd – den rationelle sjæl – gøre fremskridt efter at være gået bort fra denne jordiske verden?
- 6 Svar: Den menneskelige ånds fremskridt i den guddommelige verden, efter at dens forbindelse med det fysiske legeme er blevet afbrudt, er enten udelukkende gennem Herrens nåde og gavmildhed, eller gennem andre menneskelige sjæles forbøn og bønner, eller gennem de betydningsfulde bidrag og godgørende gerninger, som gøres i dens navn.
- 7 Spørgsmål: Hvad sker der med børn, som dør, før de når modenhedsalderen eller før den fastsatte tid for fødslen?
- 8 Svar: Disse børn forbliver under skyggen af Det Guddommelige Forsyn, og da de ikke har begået nogen synd og er ubesmittede af tilsmudsningen fra naturens verden, vil de blive manifesteringer af guddommelig gavmildhed,

og øjekast fra den guddommelige barmhjertighed vil blive rettet mod dem.

- 67 -

EVIGT LIV OG INDTRÆDEN I GUDS RIGE

Du har spurgt om evigt liv og indtræden i Riget. Riget 1
bliver fysisk henvist til som "himlen", men dette er et ud-
tryk og en lighed og ikke et faktisk udsagn eller en fak-
tuel virkelighed. For Riget er ikke en fysisk lokalitet, men
er helliggjort over tid og sted. Det er et åndeligt rige, en
guddommelig verden, og det er sædet for Den Almægtige
Herres suverænitæt. Det er ophøjet over legemer og alt,
hvad der er legemligt, og det er befriet og helliggjort for
menneskers ørkesløse gisninger. For at være begrænset
til et sted er karakteristisk for legemer og ikke for ånden:
tid og sted omfatter legemet, ikke sindet og sjælen.

Læg mærke til, at menneskets legeme forbliver i et be- 2
grænset rum og ikke optager mere end et lille område på
jorden. Men menneskets ånd og sind krydser gennem alle
lande og regioner og selv himlenes grænseløse udstræk-
ning; den omfatter al eksistens og gør opdagelser i de
himmelske sfærer og i universets endeløse vidder. Det er
fordi ånden ikke har noget sted; Det er en stedløs virke-
lighed, og for ånden er Jorden og himlen det samme, ef-
tersom den gør opdagelser i begge. Men legemet er be-
grænset i rum og er uvidende om det, som ligger hinsides.
Der er to slags liv: legemets og åndens. Legemets liv be- 3
står i fysisk liv, men åndens liv er en himmelsk eksistens,
som består i at modtage Den Guddommelige Ånds nåde
og blive gjort levende gennem Helligåndens åndepust.

Skønt fysisk liv har eksistens, er det dog i de hellige og åndeligt bevidste sjæles øjne absolut ikke eksistens og død. Således eksisterer mennesket, og det gør stenen også, men hvilken forskel er der ikke mellem menneskets eksistens og stenens! Selv om stenen eksisterer, er den ikke eksisterende i forhold til menneskets eksistens.

- 4 Hvad der menes med “evigt liv” er at modtage Helligåndens nåde, ligesom en blomst får del i forårets gaver og briser. Læg mærke til, at denne blomst i begyndelsen havde et liv, som rent mineral, og alligevel fandt den nyt liv ved forårets komme, ved udstrømningen af vårbygerne og varmen fra solskinnet, og kom til syne med den største livfuldhed, finhed og velduft. Sammenlignet med dens senere liv var blomstens tidligere liv som dødt.
- 5 Vi mener, at Rigets liv er åndens liv, og at det er evigt og helliggjort over tid og sted ligesom menneskets ånd, som er stedløs. For hvis I søger i hele det menneskelige legeme, vil I være ude af stand til at finde et særligt sted eller en særlig plads for ånden. Ånden er absolut stedløs og immateriel, men den har forbindelse med legemet, ligesom solen har forbindelse med dette spejl: Solen optager ingen plads i spejlet, men den har forbindelse med det. På samme måde er Rigets verden helliggjort over alt, hvad der kan ses med øjet eller opfattes af andre sanser, såsom høresans, lugtesans, smagssans eller følesans.
- 6 Hvor i mennesket kan man da finde denne bevidsthed, som har bolig i det, og hvis eksistens er hævet over enhver tvivl? Skulle I undersøge det menneskelige legeme med øjet, øret eller de andre sanser, ville I være ude af stand til at finde den, selv om den tydeligvis eksisterer. Bevidstheden har derfor ingen bolig, skønt den er forbundet med hjernen. Sådan er det med Riget. Ligeledes har kærlighed ingen bolig, men den er forbundet med hjertet.

Og på samme måde har Riget ingen bolig, men det er forbundet med den menneskelige virkelighed.

Adgang til Riget sker gennem kærlighed til Gud, gennem frigørelse, gennem hellighed og fromhed, gennem sandfærdighed og renhed, gennem standhaftighed, trofasthed og gennem selvopofrelse. 7

Det betyder ud fra disse forklaringer, at mennesket er udødeligt og evigtvarende. De, som tror på Gud, som værner om Hans kærlighed, og som har opnået vished, nyder det velsignede liv, som vi kalder det evige liv; men de som er tilsløret for Gud, skønt de er udrustet med liv, lever dog i mørke, og deres liv i sammenligning med de troendes er ikke eksistens. 8

Således er øjet levende, og det er fingerneglen også, men fingerneglens liv i forhold til øjets er ikke eksistens. Stenen og mennesket eksisterer begge, men i forhold til mennesket har stenen ingen eksistens eller væren. For når mennesket dør, og dets krop opløses og udslettes, bliver det som stenen, jorden og mineralet. Det er derfor klart, at selv om mineralet eksisterer, er det ikke eksistens i forhold til mennesket. 9

Ligeledes er de sjæle, som er tilsløret for Gud, skønt de både eksisterer i denne verden og i den kommende verden, ikke eksisterende og glemt i forhold til det guddommelige Riges børns helliggjorte eksistens. 10

TO SLAGS SKÆBNE

- 1 Spørgsmål: Er skæbnen, som omtales i De Hellige Bøger, noget uigenkaldeligt? Hvis det er tilfældet, hvilken nytte eller gavn vil der så komme ud af at forsøge at undgå den?
- 2 Svar: Der er to slags skæbner: den ene er uigenkaldelig, og den anden er betinget, eller som man siger, forestående. Uigenkaldelig skæbne er det, som ikke kan ændres eller forandres, mens den betingede skæbne er det, som måske vil eller ikke vil ske. Således er den uigenkaldelige skæbne for denne lampe, at dens olie vil blive brændt og opbrugt. Det er sikkert, at den slukker til sidst, og at det er umuligt at ændre eller forandre dette resultat, for sådan er dens uigenkaldelige skæbne. Ligeledes er der blevet skabt en kraft i menneskets legeme, som formindskes og opbruges og uundgåeligt fører til legemets opløsning. Det er ligesom olien i denne lampe: Når den er blevet brændt og opbrugt, vil lampen helt sikkert blive slukket.
- 3 Men betinget skæbne kan sammenlignes med dette: Mens der endnu er olie tilbage, blæser der en kraftig vind og slukker lampen. Denne skæbne er betinget. Det er hensigtsmæssigt at undgå denne skæbne at beskytte sig imod den og være forsigtig og klog. Men den uigenkaldelige skæbne, der er ligesom at lampeolien tømmes, kan ikke ændres, forandres eller udsættes. Den er bestemt til at ske, og lampen vil utvivlsomt blive slukket.

STJERNERNES INDFLYDELSE OG ALTINGS INDBYRDES FORBUNDETHED

Spørgsmål: Har himlens stjerner en åndelig indflydelse 1
på menneskesjæle eller ej?

Svar: Visse himmelske legemer udøver en fysisk indfly- 2
delse på Jorden og dens skabninger, hvilket er klart og
åbenbart og kræver ikke nogen forklaring. Tænk på solen,
der ved hjælp af guddommelig nåde nærer Jorden og alle
dens skabninger. Hvis det ikke var for solens lys og
varme, ville alt jordisk i virkeligheden helt ophøre med at
eksistere.

Selvom det, med hensyn til åndelig indflydelse, kan sy- 3
nes mærkeligt, at disse stjerner øver en åndelig indfly-
delse på den menneskelige verden, ville man ikke blive
voldsomt overrasket over det, hvis man reflekterede dybt
over denne sag. Imidlertid er min mening ikke, at de
gamle astrologers slutninger ud fra stjernernes og plane-
ternes bevægelser var sande, for disse var bare fantasifo-
stre, som oprindeligt kom fra egypterne, assyrerne og de
kaldæiske præster, eller snarere stammede fra hinduernes
gisninger og grækernes, romernes og de andre stjernetil-
bederes overtro. Min mening er i stedet, at dette endeløse
univers er som menneskekroppen, og at alle dets dele er
forbundet med hinanden og er sammenkædet i den yder-
ste fuldkommenhed. Det vil sige, på samme måde som
kropsdelene, lemmerne og organerne i menneskekroppen
er indbyrdes forbundne, og at de gensidigt hjælper, for-
stærker og påvirker hinanden, således er delene og ele-
menterne i dette endeløse univers også forbundet med og

åndeligt og fysisk påvirket af hinanden. For eksempel, øjet ser og hele kroppen bliver påvirket; øret hører og hvert lem og hver kropsdel bliver sat i bevægelse. Om dette er der ingen tvivl, for eksistensens verden er ligesom en levende person. Således er det, at den indbyrdes forbundethed, der eksisterer mellem de forskellige dele af universet, kræver gensidig indflydelse og virkning, uanset om det er fysisk eller åndeligt.

- 4 For dem, som benægter fysiske tings åndelige indflydelse, nævner vi dette korte eksempel: Skønne lyde, vidunderlige toner og harmoniske melodier er tilfældige egenskaber, som påvirker luften; for lyd består af luftens vibrationer, og gennem disse vibrationer bliver nerverne i trommehinden stimuleret, og det resulterer i, at man hører dem. Tænk på, hvordan luftens vibrationer, som er en tilfældighed blandt tilfældigheder, og som regnes for intet, tiltrækker og opliver menneskeånden og i højeste grad bevæger mennesket: De får det til at le og græde og kan endog forårsage, at det gør skade på sig selv. Læg da mærke til, hvilken forbindelse der eksisterer mellem menneskeånden og luftens vibrationer, at de kan bringe det i en anden tilstand og i den grad overvælde det, så det helt berøver det tålmodighed og ro. Tænk over, hvor mærkeligt det er, for der kommer intet ud fra sangeren, og intet trænger ind i lytteren, og alligevel bliver der skabt stærke åndelige virkninger. Dette tætte forhold mellem alt skabt er derfor sikkert på at føre til åndelige indflydelser og virkninger.
- 5 Det er allerede blevet omtalt, at de menneskelige kropsdele og lemmer gensidigt påvirker hinanden. For eksempel, øjet ser og hjertet bliver påvirket. Øret hører og ånden bliver påvirket. Hjertet finder fred, tankerne folder sig ud, og alle kroppens dele oplever en tilstand af velvære.

Sikke en sammenhæng og forbindelse dette vidner om! Og hvis sådanne forhold, sådanne åndelige indflydelser og virkninger findes mellem de forskellige dele af menneskekroppen, som kun er én særlig skabning blandt mange, så må der bestemt eksistere både åndelige og fysiske forbindelser mellem talløse universelle væsener. Og selv om vores nuværende metoder og videnskaber ikke kan påvise disse forhold blandt de universelle væsener, er deres eksistens ikke desto mindre tydelig og indiskutabel. Alle væsener, hvad enten de er universelle eller specielle, er indbyrdes forbundne i overensstemmelse med Guds fuldendte visdom og påvirker gensidigt hinanden. Hvis det ikke var således, ville eksistensens altomfattende organisering og universelle orden blive forstyrret og bryde sammen. Og da alt skabt er yderst solidt forbundet med hinanden, er de alle velordnede, velorganiserede og fuldkomne. 6

Dette anliggende fortjener koncentreret undersøgelse og kræver omhyggelig opmærksomhed og dyb refleksion. 7

FRI VILJE OG DENS BEGRÆNSNINGER

- 1 Spørgsmål: Er mennesket frit og utvungent i alle sine handlinger, eller er det tvunget og ufrit?
- 2 Svar: Dette er et af de vigtigste spørgsmål inden for teologi, og det er yderst dunkelt. Om Gud vil, vil vi en anden dag forklare dette anliggende udførligt fra begyndelsen af vor frokost. Nu vil vi kort sige nogle få ord, som følger.
- 3 Visse anliggender er underkastet menneskets frie vilje, såsom at handle retfærdigt og rimeligt, eller uretfærdigt og syndigt – med andre ord, valget mellem gode og onde gerninger. Det er klart og åbenbart, at menneskets vilje spiller en stor rolle i disse handlinger. Men der er visse anliggender, hvor mennesket er tvunget og ufrit, såsom søvn, død, sygdom, svigtende kræfter, ulykke og materielle tab: Disse er ikke underlagt menneskets vilje, og det kan ikke stilles til regnskab for dem, for det er tvunget til at udholde dem. Men det er frit i valget af gode og onde gerninger, og det er af egen drift, at det udfører dem.
- 4 Skulle menneske for eksempel ønske det, kan det tilbringe sine dage med at prise Gud, og skulle det ønske det, kan det beskæftige sig med det, som er noget andet end Ham. Mennesket kan tænde sit hjertets lys med flammen i Guds kærlighed og blive en velynder af verden, eller det kan blive en fjende af menneskeheden, eller vende sin hengivenhed mod det verdslige; mennesket kan vælge at være retfærdig eller uretfærdig. Alle disse gerninger og handlinger er under dets egen kontrol, og det stilles derfor til regnskab for dem.
- 5 Men et andet spørgsmål rejser sig: Menneskets tilstand

består i den yderste hjælpeløshed og i absolut fattigdom. Al magt og styrke tilhører Gud alene, og menneskets op-højelse og fornedrelse afhænger af Den Højestes vilje og hensigt. Således siges det i Evangeliet, at Gud er som en pottemager, der skaber “ét kar til ære og et andet til van-ære”.¹⁵⁶ Det vanærede kar har ingen ret til at bebrejde pottemageren og sige: “Hvorfor skabte du mig ikke som en dyrebar kalk, som man ville lade gå rundt fra hånd til hånd?” Meningen med disse ord er, at sjæle indtager for-skellig rang. Det som indtager eksistensens laveste rang, mineralet, har ingen ret til at gøre indsigelse og sige: “Oh Gud, hvorfor har du nægtet mig plantens fuldkommenheder?” På samme måde har planten ingen ret til at prote-stere over, at den er blevet berøvet dyrerigets fuldkom-menheder. Og på lignende vis er det ikke sømmeligt for dyret at beklage manglen på menneskelige fuldkommenheder. Alt dette er fuldkomment på sit eget niveau og skal stræbe efter det niveaus fuldkommenheder. Som vi har sagt tidligere, det, som er lavere i rang, har ingen ret eller kvalifikation til at hige efter det stede eller de fuldkom-menheder, som er højerestående, men skal gøre frem-skridt inden for sit eget niveau.¹⁵⁷

Endvidere er menneskets ubevægelighed eller bevæge- 6
lighed i sig selv betinget af Guds hjælp. Skulle hjælpen ikke nå mennesket, kan det hverken gøre godt eller ondt. Men når hjælpen fra Den Algavmilde Herre skænker eksistens til mennesket, er det i stand til både godt og ondt. Og hvis den hjælp blev afskåret, ville det blive aldeles magtesløst. Det er derfor bistand og hjælp omtales i De Hellige Skrifter. Denne tilstand kan sammenlignes med

---

¹⁵⁶ Paulus' Brev til Romerne 9:21.

¹⁵⁷ Se kapitel 32, 62 og 63.

tilstanden på et skib, der bevæger sig ved vindens eller dampens kraft. Hvis denne kraft blev afskåret, ville skibet blive helt ude af stand til at bevæge sig. Uanset i hvilken retning roret vendes, så driver dampens kraft skibet i den retning. Hvis roret vendes mod øst, bevæger skibet sig østpå, og hvis det viser vej mod vest, bevæger skibet sig vestpå. Denne bevægelse kommer ikke fra skibet selv, men fra vinden eller dampen.

- 7 På samme måde bliver alle menneskets handlinger understøttet af kraften i guddommelig hjælp, men valget af godt eller ondt tilhører ham alene. Det er ligesom når kongen udpeger en person til guvernør for en by, giver ham fuld autoritet og viser ham det, som er retfærdigt og uretfærdigt ifølge loven. Skulle guvernøren nu begå uretfærdighed, selv om han handler ved hjælp af kongens magt og autoritet, ville kongen alligevel ikke tilgive hans uretfærdighed. Og skulle guvernøren handle retfærdigt, ville dette også være på grund af kongelig autoritet, og kongen ville være velfornøjet og tilfreds med hans retfærdighed.
- 8 Vor mening er, at valget mellem godt og ondt tilhører mennesket, men under alle omstændigheder er det afhængigt af Det Guddommelige Forsyns livsnærende hjælp. Guds suverænitet er i sandhed stor, og alle holdes fanget i Hans magts greb. Tjeneren kan intet gøre på egen hånd: Gud er almægtig og almagtsfuld og skænker Sin hjælp til hele skabelsen.
- 9 Dette spørgsmål er blevet tydeligt forklaret og belyst.

ÅNDELIGE ÅBENBARELSER

Spørgsmål: Nogle mennesker tror, at de har åndelige 1
åbenbarelses, det vil sige, at de konverserer med ånder.
Hvordan kan det gå til?

Svar: Der er to slags åndelige åbenbarelses: den ene, der 2
generelt henvises til blandt andre folkeslag, er ren og
skær indbildning, mens den anden er sande åndelige visi-
oner såsom Esajas', Jeremias' og Johannes' åbenbarin-
ger.

Tænk over, at menneskets evne til at tænke frembringer 3
to slags forestillinger. Den ene slags består af fornuftige
og sande forestillinger, som, når de bliver kombineret
med beslutsomhed, bliver virkeliggjort udadtil, så som
passende foranstaltninger, kloge anskuelser, videnskabe-
lige opdagelser og teknologiske opfindelser. Den anden
slags består af falske ideer og grundløse indbildninger,
der ikke afgiver nogen frugt og ikke har nogen virke-
lighed. De bruser som bølger på vildfarelsens hav og for-
toner sig som ørkesløse drømme.

På samme måde er der to slags åndelige åbenbarelses. 4
Den ene er Profeternes visioner og Guds udvalgte ånde-
lige åbenbarelses. Profeternes visioner er ikke drømme,
men sande åndelige åbenbarelses. Således når de siger:
"Jeg så én i en sådan skikkelse, og jeg talte sådanne ord,
og han gav sådan et svar", så finder denne vision sted i
vågen tilstand og ikke i søvnens rige. Det er en åndelig
opdagelse, der udtrykkes i form af en vision.

Den anden slags åndelige åbenbarelses er ren og skær il- 5
lusion, men disse illusioner antager en så håndgribelig

form i sindet, at mange oprigtige mennesker forestiller sig, at de er virkelige. Det indlysende bevis på dette er, at der aldrig kommer noget konkret resultat eller udfald ud af denne formodede overbevisning eller påkaldelse af ånder. Nej, disse er rene fabler og fiktioner.

- 6 Vid derfor, at den menneskelige virkelighed omfatter virkelighederne i alting og opdager deres sande natur, deres egenskaber og deres mysterier. For eksempel er alle de eksisterende håndværk, opfindelser, videnskaber og lærdomsretninger blevet opdaget af den menneskelige virkelighed. På et tidspunkt var de alle skjulte og gemte mysterier, men menneskets virkelighed opdagede dem gradvist og bragte dem frem fra den usynlige verden ind i det synlige rige. Det er derfor åbenbart, at menneskets virkelighed omfatter alt. Således befinder menneskets virkelighed sig i Europa og opdager Amerika; den befinder sig på Jorden og gør opdagelser i himlene. Den opklarer alle mysterier og begriber alle skabningers virkeligheder. Disse sande åbenbarelsen, som er i overensstemmelse med virkeligheden, ligner visioner – der består i åndelig forståelse, himmelsk inspiration og den tætte forbindelse mellem menneskelige sjæle – og således vil modtageren sige, at han så, eller sagde, eller hørte noget sådant.
- 7 Det er derfor klart, at ånden besidder kraftfulde erkendelser, som ikke bliver formidlet af de fem sansorganer, såsom øjnene og ørerne. Og med hensyn til åndelig forståelse og indre åbenbarelsen, så eksisterer der blandt åndelige sjæle en enhed, der overgår al fantasi og sammenligning, og en forbindelse, der transcenderer tid og sted. Når der står i Evangeliet, at Moses og Elias kom til Kristus på Tabors bjerg, er det klart, at dette ikke var en legemlig forbindelse, men en åndelig tilstand, som er blevet beskrevet som et fysisk møde.

Den anden form for påkaldelse, samtale med og forbindelse med ånder, er tom indbildning og ren illusion, skønt den kan synes at være virkelig. Menneskets bevidsthed og tankegang opdager til tider visse sandheder, og denne tanke og opdagelse frembringer bestemte resultater og fordele. Sådanne tanker har et solidt grundlag. Men meget falder én ind, der er som bølger på vildfarelsens hav; de bærer ingen frugt og frembringer intet resultat. I søvnen kan man også have en drøm, der går fuldstændigt i opfyldelse, mens man ved en anden lejlighed har en drøm, der absolut ikke får noget resultat.

Vores opfattelse er, at denne tilstand, som vi kalder samtale eller kommunikation med ånder, består af to slags: den ene er ren vildfarelse, og den anden, som består i visioner omtalt i Biblen, sådan som dem om Esajas og Johannes og Kristi møde med Moses og Elias, er virkelige. Den sidstnævnte udøver en mageløs virkning på sind og tanker og fremkalder en mægtig tiltrækning i hjerterne.

- 72 -

HELBREDELSE UDEN MEDICIN

Spørgsmål: Nogen helbreder de syge ved hjælp af åndelige midler – det vil sige, uden medicin. Hvordan går det til?

Svar: En detaljeret forklaring på dette anliggende er blevet givet tidligere. Hvis I ikke helt har begrebet det, vil vi gentage det, så I kan forstå det. Vid, at der er fire slags behandling og helbredelse uden medicin. To skyldes fysiske årsager og to skyldes åndelige.

Hvad angår de to fysiske former, så skyldes den ene den

kendsgerning, at både sundhed og sygdom i virkeligheden er smitsomme. En sygdoms smitsomhed er lynhurtig og voldsom, hvorimod sundhedens smitsomhed er yderst langsom og svag. Hvis to legemer bliver bragt i kontakt med hinanden, er det sikkert, at partikler af mikroorganismer vil blive overført fra den ene til den anden. På samme måde bliver den sygdom overført meget hurtigt og voldsomt fra én krop til en anden, og en sund persons stærke helbred kan også lindre en lidt dårlig tilstand hos en syg person. Vores opfattelse er, at en sygdoms smitsomhed er hurtig og voldsom, mens sundhedens smitte er meget langsom og har begrænset effekt, og det er kun ved smålidelser, at denne beskedne virkning kan fornemmes. I sådanne tilfælde overvinder den sunde krops styrke den syge krops ubetydelige svaghed og fremkalder dens sundhed. Dette er én slags helbredelse.

- 4 En anden form for helbredelse sker ved hjælp af kraften i legemlig magnetisme, hvor den magnetiske kraft i én krop påvirker en anden krop og fremkalder helbredelsen. Denne kraft har også kun en let virkning. Således kan en person lægge sin hånd på hovedet eller maven af en patient, og måske vil den patienten få gavn af dette. Hvorfor? Fordi magnetismens virkning og indflydelsen på patientens psyke kan bortjage sygdommen. Men denne effekt er også meget lille og svag.
- 5 De to andre former er åndelige; det vil sige, at midlet til helbredelse er en åndelig kraft. Den ene er, når en sund person fokuserer hele sin opmærksomhed på en syg person, og den syge til gengæld forventer at blive helt helbredt ved hjælp af den sunde persons åndelige kraft og er helt overbevist derom i en sådan grad, at der skabes en stærk forbindelse mellem deres hjerter. Hvis den sunde person så sætter al sin kraft ind på at helbrede den syge,

og hvis den syge har en fuldstændig tro på, at helbredelse vil blive opnået, kan der opstå en sindsbevægelse i den syges nerver fra disse - sjæl til sjæl - påvirkninger og fremkalde helbredelsen. Så for eksempel, når en syg person pludselig får den gode nyhed, at den syges mest brændende ønske og attrå er blevet virkeliggjort, kan der opstå en nervespænding, som fuldstændig vil bortjage lidelsen. På samme måde, når en forfærdelig begivenhed pludselig indtræffer, kan en sådan sindsbevægelse fremkaldes i en sund persons nerver, at den sunde straks bliver syg. Årsagen til sygdommen er ikke noget fysisk, for den person har ikke spist eller er kommet i kontakt med noget: Den nervøse sindsbevægelse alene har frembragt sygdommen. Ligeledes kan den pludselige realisering af et højt næret ønske bibringe en sådan fryd, at det ophidser nerverne og genopretter sundheden.

En fuldstændig og fuldkommen forbindelse mellem den 6
åndelige læge og patienten – det vil sige, en forbindelse hvor lægen koncentrerer hele sin opmærksomhed på patienten, og hvor patienten ligeledes koncentrerer al sin opmærksomhed på den åndelige læge og forudser helbredelse – forårsager en nervespænding, hvorved helbredelse bliver genvundet. Men dette er kun effektivt til et vist punkt og ikke i alle tilfælde. Hvis en person for eksempel pådrager sig en alvorlig sygdom eller bliver fysisk skadet, vil disse midler hverken bortjage sygdommen eller lindre og hele skaden – det vil sige, disse midler har ingen magt over alvorlige sygdomme, medmindre de bliver hjulpet af patientens konstitution, for en stærk konstitution vil ofte afværge en sygdom. Dette er den tredje slags helbredelse.

Den fjerde form er, når helbredelse fremkaldes ved hjælp 7
af kraften i Helligånden. Dette afhænger hverken af

fysisk kontakt, eller syn, og heller ikke af tilstedeværelse: Den er ikke afhængig af nogen tilstand. Hvad enten sygdommen er mild eller alvorlig, hvad enten der er kontakt mellem legemeerne eller ikke, hvad enten der skabes en forbindelse mellem patient og læge eller ikke, hvad enten patienten er til stede eller ikke, så finder denne helbredelse sted ved hjælp af Helligåndens kraft.

- 73 -

HELBREDELSE VED FYSISKE MIDLER

- 1 I går ved bordet omtalte vi, i forbindelse med spørgsmålet om åndelig medicin og helbredelse, hvordan sygdomme kan kureres ved hjælp af åndelige kræfter.
- 2 Nu vil vi tale om fysisk helbredelse. Medicinens videnskab befinder sig stadigvæk i sin barndom og har endnu ikke nået sin fulde udvikling. Men når den opnår dette stade, vil behandling blive foretaget med midler, som ikke er frastødende for smags- og lugtesansen, det vil sige, ved hjælp af fødemidler, frugter og planter, der har en behagelig smag og en tiltalende duft. For årsagen til, at en sygdom trænger ind i menneskekroppen, er enten et fysisk middel, en nervøs sindsbevægelse eller stimulering.
- 3 Med hensyn til fysiske midler, som er den primære årsag til sygdom, skyldes deres effekt følgende: Den menneskelige krop er sammensat af utallige bestanddele i overensstemmelse med en speciel ligevægtstilstand. Så længe denne ligevægt opretholdes, er mennesket beskyttet mod sygdom, men hvis denne fundamentale balance, som er den afgørende forudsætning for en sund konstitution,

kommer ud af ligevægt, vil der blive bragt forstyrrelse i konstitutionen, og der vil støde sygdomme til.

Hvis der er en mangel i en af kroppens bestanddele og en overmætning i en anden del, bliver ligevægtstilstanden forstyrret, og der opstår sygdom. Så for eksempel kan ligevægten kræve, at en bestanddel er på tusind gram og en anden på fem gram. Hvis den første falder til syv hundrede gram og den sidste øges i en sådan grad, at ligevægtstilstanden bliver forstyrret, vil der støde sygdom til; og hvis ligevægten genoprettes ved hjælp af medicin og behandling, vil sygdommen blive overvundet. Hvis sukkerindholdet bliver alt for stort, bliver sundheden svækket; og når lægen forbyder sød og stivelsesholdig mad, formindskes sukkerindholdet, ligevægten bliver genvundet, og sygdommen jages bort.

At skabe ligevægt mellem disse legemlige bestanddele kan opnås ved hjælp af et eller to midler, enten via medicin eller med fødemidler, og når konstitutionen har genvundet sin ligevægt, bliver sygdommen jaget bort. Efter som alle menneskekroppens grundlæggende elementer også findes i planter, og hvis en af disse bestanddele kom i underskud, og man så spiste fødemidler, der var rige på dén bestanddel, ville ligevægten blive genoprettet og helbredelsen blive virkeliggjort. Så længe målet er at bringe kroppens bestanddele i ligevægt, kan dette i samme grad blive virkeliggjort ved hjælp af medicin eller forskellige fødevarer.

Hovedparten af de sygdomme, der hjem søger mennesket, rammer også dyr, men dyret behandler dem ikke ved hjælp af medicin. Dyrets læge i bjergene og i vildmarken er dets smags- og lugtesans. Det syge dyr lugter til de planter, der vokser i vildmarken, spiser dem, som dets smags- og lugtesans finder søde og duftende, og bliver

helbredt. Årsagen er denne: Når sukkerindholdet i dets krop bliver mangelfuldt, kræver det noget sødt, og derfor spiser det sødtduftende planter, for naturen tilskynder og vejleder det. Så eftersom dyret spiser noget, der behager dets lugtesans og smagssans, forøges sukkerindholdet, og det genvinder sit helbred.

- 7 Det er derfor åbenbart, at det er muligt at kurere sygdomme ved hjælp af frugter og andre fødevarer. Men eftersom den medicinske videnskab endnu ikke er blevet helt udviklet, er denne kendsgerning ikke helt forstået. Når denne videnskab opnår fuldstændig viden, vil behandlinger blive foretaget med duftende frugter og planter så vel som med andre næringsmidler, og med varme og kolde drikke af forskellig temperatur.
- 8 Dette er blot en kort forklaring. Om Gud vil, og der bliver lejlighed til det, vil vi give en mere detaljeret forklaring på et andet tidspunkt.

FEMTE DEL

DIVERSE EMNER

- 74 -

ANGÅENDE GODT OG ONDT

At forklare sandheden i denne sag er i virkeligheden vanskeligt. Vid, at der er to slags skabelse: det fysiske og det åndelige, det sansbare og det begrebsmæssige. Det vil sige, noget kan opfattes med sanserne, mens andet kun opfattes med sindet. 1

Sansbare realiteter er de, der opfattes med de fem ydre sanser. Så for eksempel kaldes det ydre, som øjet ser, for sansbart. Begrebsmæssige realiteter er de, der ikke har nogen ydre eksistens, men opfattes med sindet. Sindet er selv en forståelsesmæssig virkelighed og har ingen ydre eksistens. Ligeledes har alle menneskelige dyder og egenskaber en begrebsmæssig snarere end en sansbar eksistens; det vil sige, de er virkeligheder, som opfattes af sindet og ikke af sanserne. 2

Begrebsmæssige realiteter såsom menneskets prisværdige egenskaber og fuldkommenheder er udelukkende gode og har positiv eksistens. Ondskab er simpelthen deres ikke eksistens. Således er uvidenhed manglen på kundskab, vildfarelse er manglen på vejledning, glem-somhed er manglen på hukommelse, dumhed er manglen på forståelse. Alle disse er intet i sig selv og har ingen positiv eksistens. 3

Med hensyn til sansbare realiteter er disse også 4

- udelukkende gode, og ondskab er blot deres ikke eksistens; det vil sige, blindhed er manglen på syn, døvhed er manglen på hørelse, fattigdom er manglen på velstand, sygdom er manglen på sundhed, død er manglen på liv, og svaghed er manglen på styrke.
- 5 Her kan man komme i tvivl: Skorpioner og slanger er giftige – er dette godt eller ondt, for de har positiv eksistens? Ja, det er sandt, at skorpioner og slanger er skadelige, men kun i relation til os og ikke for sig selv, for deres gift er deres våben, og deres stik er deres middel til forsvar. Men eftersom de grundlæggende elementer i deres gift er uforenelige med vore legemers – det vil sige, da disse bestanddele er gensidigt modsatte – så er giften skadelig, eller snarere, de elementer er skadelige i relation til hinanden, mens de begge er gode i deres egen virkelighed.
  - 6 Én ting kan være skadelig i relation til en anden, men ikke skadelig inden for grænserne af sin egen væren. Det følger derfor heraf, at der intet ondt er i eksistensen: Hvad Gud end har skabt, har Han skabt godt. Ondskab består kun i ikke eksistens. For eksempel er død fravær af liv: Når mennesket ikke længere holdes oppe af livskraften, dør det. Mørke er fravær af lys: Når lyset ikke er mere, råder mørket. Lys er noget positivt eksisterende, men mørket har ingen positiv eksistens; det er blot dets fravær. Ligeledes er velstand noget positivt eksisterende, men fattigdom er blot dens fravær.
  - 7 Det er derfor åbenbart, at alt ondt blot er ikke eksistens. Det gode har en positiv eksistens; det onde er blot dets fravær.

TO SLAGS PINSLER

Vid, at der er to slags pinsler: skjulte og håndgribelige. 1
For eksempel er uvidenhed i sig selv en pinsel, men den er en skjult pinsel; ligegyldighed over for Gud er i sig selv en pinsel, falskhed er i sig selv en pinsel; uretfærdighed og forræderi er pinsler. I virkeligheden er alle menneskelige ufuldkommenheder en pinsel, men de er skjulte pinsler. En person, der er udstyret med samvittighed, vil bestemt foretrække at blive dræbt frem for at synde, og at få sin tunge skåret af frem for at bagtale og lyve.
Den anden form for pinsel er håndgribelig og består af 2
fysiske afstraffelser såsom indespærring, prygl, udstødelse og landsforvisning. Men for Guds folk er det at være tilsløret for Ham endnu mere frygteligt end alle disse pinsler.

GUDS RETFÆRDIGHED OG BARMHJERTIGHED

Vid, at retfærdighed består i at give alle det, der tilkommer dem. 1
Når en arbejdsmand slider fra morgen til aften, kræver retfærdigheden, at han bliver betalt sin løn, men gavmildhed består i at belønne ham, selv når han ikke har udført noget arbejde og ikke ydet nogen indsats. Når I giver almisser til en fattig mand, som ikke har gjort en indsats og intet gjort til gavn for jer til at fortjene det, så er dette gavmildhed. Således bønfuldt Kristus om tilgivelse

for dem, der var ansvarlige for Hans død: Dette kaldes gavmildhed.

- 2 Spørgsmålet om tings fortræffelighed eller usselhed afgøres enten af fornuft eller af religiøs lov. Nogen mener, at det er baseret på religiøs lov: Det er tilfældet med jøderne, som tror på, at alle Toraens bud er bindende, og at de er religiøse lovanliggøder snarere end fornuftsmæssige. Således siger de, at kød og smør ikke må spises sammen, for det er “trefah” (og “trefah” på hebræisk betyder uren, mens “kosher” betyder ren). Dette er, siger de, et spørgsmål om religiøs lov og ikke om fornuft.
- 3 Men de guddommelige filosoffer fastholder, at tings fortræffelighed eller usselhed afhænger af både fornuft og religiøs lov. Således er forbuddene mod mord, tyveri, forræderi, falskhed, hykleri og uretfærdighed baseret på fornuft: Enhver rationel forstand kan begribe, at disse alle er modbydelige og dadelværdige. For hvis man bare stikker et menneske med en torn, vil det skribe af smerte: Hvor nemt vil det da ikke indse, at mord ifølge fornuften er modbydeligt og dadelværdigt. Og skulle det begå en sådan forbrydelse, ville det blive holdt ansvarligt for den, hvad enten det profetiske budskab havde nået det eller ej, for fornuften selv opfatter denne gernings dadelværdige karakter. Når en sådan person begår så skændige handlinger, vil den derfor med sikkerhed blive draget til ansvar.
- 4 Men hvis de profetiske påbud ikke er nået frem til et sted, og folket som et resultat heraf mislykkes med at handle i overensstemmelse med den guddommelige lære, så holdes det ikke ansvarligt ifølge religionens love. Kristus påbød os, at grusomhed skulle imødegås med venlighed. Hvis en person forbliver uvidende om dette påbud og handler ifølge naturens tilskyndelser, det vil sige, hvis den gengælder skade med skade, så holdes den ikke

ansvarlig ifølge religionens love, for dette guddommelige påbud er ikke blevet overbragt personen. Skønt en sådan person ikke fortjener guddommelig gavmildhed og gunst, vil Gud ikke desto mindre behandle personen barmhjertigt og skænke den tilgivelse.

Hævn er forkasteligt selv ifølge fornuften, for det er ikke til nogen gavn for hævneren. Hvis et menneske slår et andet, og offeret vælger at kræve hævn ved at gengælde slaget, hvilken fordel vil det så opnå? Vil dette være en salve på dets sår, eller et middel mod dets smerte? Nej, Gud forbyde! De to handlinger er i sandhed det samme: begge er krænkelser; den eneste forskel er, at den ene gik forud for den anden. Hvis offeret tilgiver, eller endnu bedre, hvis det handler på den modsatte måde, er det prisværdigt.

Med hensyn til samfundet, så straffer det aggressoren, men ikke for at kræve hævn. Formålet med denne straf er snarere at afskrække og fraråde, og at imødegå uretfærdighed og aggression for at forhindre andre i at øve undertrykkelse. Men hvis offeret vælger at tilgive og i stedet vise den største barmhjertighed, så bliver dette i høj grad billiget i Guds øjne.

- 77 -

AFSTRAFFELSEN AF KRIMINELLE

Spørgsmål: Skal en kriminel afstraffes, eller skal den kriminelle tilgives og forbrydelsen ignoreres? 1

Svar: Der er to måder at give igen på: Den ene er hævn og gengældelse, og den anden – afstraffelse og løn som forskyldt. En person har ingen ret til at søge hævn, men 2

samfundet har retten til at straffe den kriminelle. En sådan afstraffelse har til hensigt at fraråde og afskrække andre fra at begå lignende forbrydelser. Det sker for at beskytte menneskets rettigheder og udgør ikke nogen hævn, for hævn er den indre tilfredsstillelse, der er resultatet af at gengælde lige for lige. Dette er ikke tilladt, for ingen er blevet givet retten til at søge hævn. Og dog, hvis kriminelle blev helt overladt til deres egne planer, ville verdens orden gå i opløsning. Så selv om straf er en af samfundets væsentlige forudsætninger, har den forurettede part ingen ret til at søge hævn. Tværtimod bør han vise barmhertighed og storsind, for det er dette, som passer sig for den menneskelige verden.

- 3 Men samfundet skal straffe undertrykkeren, morderen og angriberen for at fraråde og afskrække andre fra at begå lignende forbrydelser. Men det, som er grundlæggende, er at opdrage masserne, så ingen forbrydelser vil blive begået i første omgang; for et folk kan blive opdraget sådan, at de helt viger tilbage fra enhver forbrydelse og faktisk betragter forbrydelsen i sig selv som den største tugtelse og den frygteligste pinsel og straf. Således ville ingen forbrydelser ske i første omgang, så det blev unødvendigt med afstraffelse.
- 4 Vi skal kun tale om det, som er praktisk muligt i verden. Der er i sandhed en overflod af ophøjede idealer og anskuelser, som ikke kan realiseres. Derfor skal vi begrænse os til det, som er gennemførligt.
- 5 Hvis en person gør en anden uret, kvæster og angriber, og den anden giver igen på samme vis, så er det hævn og er dadelværdigt. Hvis Peter dræber Pauls søn, har Paul ingen ret til at dræbe Peters søn. Skulle han gøre dette, ville det være en hævnakt og yderst dadelværdigt. Han skal hellere handle på den modsatte måde og vise tilgivelse,

og hvis det er muligt endog være til hjælp for sin angriber. Dette er virkelig det, som er mennesket værdigt; for hvilken fordel opnår man ved hævn? De to handlinger er faktisk én og den samme: Hvis den ene er forkastelig, så er den anden også. Den eneste forskel er, at den ene gik forud for den anden.

Men samfundet har retten til at bevare og beskytte. Den 6
bærer intet nag og nærer intet fjendskab imod morderen, men vælger at fængsle og straffe morderen kun for at sikre beskyttelsen af andre. Formålet er ikke hævn, men straf hvorigennem samfundet bliver beskyttet. I modsat fald, hvis både ofrets arvinger og samfundet tilgav og gengældte ondt med godt, ville forbryderne aldrig høre op med deres voldsomme angreb, og et mord ville blive begået hvert øjeblik – nej, blodtørstige enkeltpersoner ville som ulve fuldstændigt tilintetgøre Guds flok. Samfundet tilskyndes ikke af uvilje ved udmålingen af sin straf; det handler uden fordomme og søger ikke at tilfredsstille en hævnfølelse. Dets formål med at påføre straf er at beskytte andre og forhindre, at sådanne modbydelige handlinger udøves i fremtiden.

Når Kristus sagde: “Hvis nogen giver dig et slag på den 7
højre kind, så vend også den anden til”,¹⁵⁸ var formålet at opdrage menneskene, ikke at antyde at man skulle hjælpe en ulv, som havde overfaldet fåreflokken og agtede at fortære dem alle. Nej, hvis Kristus havde vidst, at en ulv var kommet ind i folden og lige skulle til at aflive fårene, ville Han helt sikkert have forhindret det.

Ligesom tilgivelse er et af kendetegnene på Guds barm- 8
hertighed, så er retfærdighed et af kendetegnene på Hans herredømme. Eksistensens tronhimmel hviler på

---

¹⁵⁸ Matthæus 5:39.

retfærdighedens stav og ikke på tilgivelse, og menneskeheden liv afhænger af retfærdighed og ikke af tilgivelse. Så hvis et dekret om amnesti skulle blive vedtaget fremover i alle landene, ville hele verden snart blive kastet ud i forvirring, og grundlaget for menneskeligt liv ville blive rystet. På samme måde, hvis de europæiske magter ikke havde modstået den berygtede Attila, ville han ikke have efterladt en eneste sjæl i live.

- 9 Nogle mennesker er som blodtørstige ulve: Hvis de ikke kunne se nogen straf forude, ville de dræbe andre blot for deres egen fornøjelses og adspredelses skyld. En af Persiens tyranner dræbte sin vejleder bare for underholdningens skyld. Mutavakkil, den berømte abbasidekalif, plejede at tilkalde sine ministre, deputerede og forvaltere til sin nærværelse, slippe en kasse fuld af skorpioner løs iblandt dem, idet han forbød hver eneste at bevæge sig, og bristede i højroset latter, når som helst en af dem blev stukket.
- 10 Samfundets korrekte funktion afhænger af retfærdighed og ikke af tilgivelse. Så det, som Kristus mente med tilgivelse og storsind, betyder ikke, at hvis en anden nation skulle angribe jer; brænde jeres hjem ned; røve jeres ejendele; overfalde jeres koner, børn og slægtninge; og krænke jeres ære, at I skal underkaste jer den tyranniske hærske og tillade dem at udføre alle former for uretfærdighed og undertrykkelse. Kristi ord henviser snarere til private overenskomster mellem to individer, og fastslår, at hvis én person angriber en anden, bør den forurettede tilgive ham. Men samfundet skal beskytte menneskets rettigheder. Derfor, hvis en eller anden skulle angribe, beskadige, undertrykke og såre mig, ville jeg på ingen måde gøre modstand mod ham, men ville vise tilgivelse. Men

hvis én skulle angribe Siyyid Manshádí her,¹⁵⁹ ville jeg naturligvis forhindre ham. Selv om ikke indblanding ville forekomme som en venlighed over for den angribende part, ville det være ren og skær undertrykkelse over for Manshádí. Så hvis en vild araber skulle træde ind i værelset i dette øjeblik svingende med et sværd og opsat på at angribe, såre eller dræbe jer, ville jeg selvfølgelig forhindre ham. Skulle jeg efterlade jer til den mand, ville dette være undertrykkelse, ikke retfærdighed. Men hvis han skulle gøre mig personligt fortræd, ville jeg tilgive ham.

Et sidste punkt: Samfundet er dag og nat optaget af at ud- 11
tænke straffelove og skaffe måder og midler til afstraffelse. Den bygger fængsler, erhverver kæder og lænker, forordner steder til eksil og forvisning med pinsler og modgang og søger derved at reformere den kriminelle, hvorimod dette i virkeligheden kun nedbryder moralen og undergraver karakteren. Samfundet skulle i stedet stræbe dag og nat og sætte alt ind på at sikre, at sjæle bliver ordentligt uddannet, at de gør fremskridt dag for dag, at de avancerer inden for videnskab og lærdom, at de erhverver prisværdige dyder og rosværdige manerer, og at de opgiver voldelig adfærd, sådan at forbrydelser aldrig kunne forekomme. For nuværende hersker det modsatte: Samfundet søger konstant at styrke straffelovene og sikre midler til afstraffelse, instrumenter til død og tugtelse og steder til indespærring og eksil, og så venter de på, at forbrydelser skal blive begået. Dette har en yderst skadelig virkning.

Men hvis masserne blev uddannet, så kundskab og lær- 12
dom voksede dag for dag, at forståelse blev udbredt,

---

¹⁵⁹ En bahá'í, der sad ved bordet.

opfattelsesevnen blev forfinet, moral blev korrigeret og manerer forbedret – med ét ord, at der blev gjort fremskridt med hensyn til enhver grad af fuldkommenhed – så ville forekomsten af forbrydelser aftage.

- 13 Erfaring har vist, at kriminalitet er mindre fremherskende blandt civiliserede folkeslag – blandt dem som har erhvervet sand civilisation. Og sand civilisation er guddommelig civilisation, civilisationen blandt de mennesker, der forener materielle og åndelige fuldkommenheder. Eftersom uvidenhed er den egentlige årsag til kriminalitet, vil der blive begået færre forbrydelser, jo mere kundskab og lærdom spredes. Tænk på de lovløse stammer i Afrika: Hvor ofte dræber de ikke hinanden og spiser endog hinandens kød og blod! Hvorfor finder sådanne grusomheder ikke sted i Schweiz? Årsagen er tydeligvis uddannelse og dyder.
- 14 Derfor skal samfundet søge at forhindre kriminalitet i at blive begået, hellere end at opfinde hårde behandlinger og strenge straffe.

- 78 -

STREJKER

- 1 Du har spurgt om strejker. Der er opstået store vanskeligheder, og de vil fortsætte med at opstå på grund af dette problem. Oprindelsen til disse vanskeligheder er dobbelt: Den ene er fabriksejernes umådeholdne grådighed og griskhed, og den anden er arbejdernes uberettigede krav, grådigheden og uforsonligheden. Man skal derfor søge at henvende sig begge.
- 2 Den væsentligste årsag til disse vanskeligheder ligger i

naturen af den lov, som styrer nutidens civilisation, for den resulterer i at en håndfuld mennesker akkumulerer enorme formuer, der langt overgår deres behov, mens de fleste forbliver udsatte, fattige og hjælpeløse. Dette er i modsætning til både retfærdighed, menneskelighed og rimelighed; det er højden af uretfærdighed og er i modstrid med Den Alnådiges velbehag.

Denne ulighed er begrænset til den menneskelige race: 3
Blandt andre skabninger, det vil sige, blandt dyrene hersker der en vis form for retfærdighed og lighed. Således er der lighed inden for en fåreflok, inden for en flok rådyr i vildmarken eller blandt sangfuglene, der bor i bjergene, på sletterne og i frugtplantagerne. Alle dyrearter nyder et mål af lighed og adskiller sig ikke nævneværdigt fra hinanden med hensyn til deres eksistensmidler, og således lever de i fuldkommen fred og glæde.

Det er helt anderledes med menneskeslægten, hvor man 4
finder den største undertrykkelse og uretfærdighed. Derfor kan man på den ene side observere en enkelt person, som har samlet en formue, gjort et helt land til sin personlige besiddelse, har erhvervet sig umådelig rigdom og sikret en uophørlig strøm af gevinst og profit, og på den anden side hundredtusinder af hjælpeløse sjæle – svage, magtesløse og som ikke engang har en mundfuld brød. Her er der hverken lighed eller gavmildhed. Se hvordan det har resulteret i, at almindelig fred og glæde er blevet en så stor mangel, og menneskehedens velfærd er blevet så svækket, at et meget stort antal menneskeliv er blevet gjort frugtesløse! For al den rigdom, magt, handel og industri er koncentreret i hænderne på nogle få enkeltindivider, mens alle andre slider hårdt under byrden af endeløse afsavn og vanskeligheder, er uden fordele og begunstigelser og forbliver berøvet velvære og fred. Man skal

derfor vedtage sådanne love og reguleringer, som vil lægge bånd på de fås umådeholdne formuer og imødekomme de basale behov hos de talløse millioner af fattige, så man kan opnå en vis grad af mådehold.

- 5 Absolut lighed er imidlertid lige så uholdbar, for fuldstændig lighed i rigdom, magt, handel, landbrug og industri ville resultere i kaos og uorden, bringe forstyrrelse i udkomme, fremkalde universel utilfredshed og underminere den velordnede ledelse af samfundets anliggender. For ubegrundet lighed rummer også stor fare. Det er derfor at foretrække, at et vist mål af mådehold bliver opnået, og med mådehold menes vedtagelsen af love og reguleringer, som vil forhindre den uretmæssige koncentration af rigdom i hænderne på nogle få og tilfredsstille de grundlæggende behov hos de mange. Fabriksejerne høster en formue hver dag, men den løn, som de fattige arbejdere bliver betalt, kan ikke engang imødekomme deres daglige behov: Dette er yderst urimeligt, og det kan en retfærdig person afgjort ikke acceptere. Derfor bør der vedtages love og reguleringer, som giver arbejderne både en daglig løn og en andel på en fjerdedel eller femtedel af fabrikkens overskud i overensstemmelse med dens midler, eller som ville give arbejderne ret til at dele overskuddet retfærdigt med ejerne på en anden måde. For kapitalen og ledelsen kommer fra ejerne og sliddet og arbejdet fra arbejderne. Arbejderne kunne enten blive givet en løn, der på passende vis imødekommer deres daglige behov, så vel som retten til en andel i fabrikkens indtægter, når de er skadede, uarbejdsdygtige eller ude af stand til at arbejde, eller man kunne fastsætte en løn, der giver arbejderne mulighed for både at tilfredsstille deres daglige behov og spare lidt op til tider med svagelighed og uarbejdsdygtighed.

Hvis forholdene blev organiseret således, ville fabriks- 6
ejerne ophobe en formue hver dag, som absolut er til in-
gen nytte for dem – for skulle ens formue forøges ud over
al måde, ville man komme til at lide under en yderst tung
byrde, blive underkastet betydelige strabadser og besvær,
og finde administrationen af så umådelig en formue
yderst vanskelig og udmattende for ens naturlige kræfter
– arbejderne ville heller ikke kunne udholde et så hårdt
arbejde og så mange genvordigheder, at de blev uarbejds-
dygtige og blev ofre for den sørgeligste nød ved slutnin-
gen af deres liv.

Det er derfor klart fastslået, at nogle få enkeltpersoners 7
tilegnelse af umådeholden rigdom, for ikke at tale om
massernes behov, er urimelig og uretfærdig, og at absolut
lighed omvendt ville skabe kaos i menneskeslægtens ek-
sistens, velfærd, økonomiske tryghed, fred og velordnede
liv. Da dette er tilfældet, er den bedste kurs derfor at søge
moderation, hvilket for de rige betyder at erkende forde-
lene ved mådehold ved erhvervelsen af overskud og at
vise hensyn til de fattige og de nødlidendes behov, det vil
sige at fastsætte en dagløn for arbejderne og også tildele
dem en andel af fabrikkens totale overskud.

For så vidt som fabriksejernes og arbejderne fælles ret- 8
tigheder angår, skal der vedtages love, som vil gøre fa-
briksejerne i stand til at skabe rimelige overskud, og ar-
bejderne i stand til at blive forsynet med deres nuværende
fornødheder og deres fremtidige behov, så hvis de bli-
ver uarbejdsdygtige, bliver gamle eller dør og efterlader
små børn, vil de eller deres børn ikke blive overvældet af
alvorlig fattigdom, men vil modtage en beskeden pension
fra selve fabrikkens indtægter.

På sin side bør arbejderne ikke stille umådeholdne krav, 9
være genstridige, bede om mere, end de fortjener, eller gå

i strejke. De bør adlyde og samtykke og ikke stille krav om ublu lønninger. Begge parter fælles og retfærdige rettigheder bør hellere fastsættes officielt og etableret i overensstemmelse med retfærdighedens og medfølelsens love, og enhver part, som bryder dem, skal dømmes efter en retfærdig høring og underkastes en endelig dom, håndhævet af den udøvende myndighed, så alle anliggender må blive ordnet på behørig vis og alle problemer løst tilfredsstillende.

- 10 Regeringens og domstolenes indgriben i de problemer, der opstår mellem ejere og arbejdere, er fuldt ud forsvarlig, eftersom disse ikke er sådanne specifikke sager, som ordinære overenskomster mellem to enkeltpersoner er, hvilket ikke vedkommer offentligheden, og som regeringen ikke bør have nogen ret til at blande sig i. For problemer mellem ejere og arbejdere er, selv om de kan forekomme at være private sager, skadelige for det fælles bedste, eftersom de handelsmæssige, industrielle og landbrugsmæssige anliggender, ja selv nationens generelle sager alle er tæt forbundne: En forringelse for én er et tab for alle. Og eftersom problemerne mellem ejere og arbejdere er skadelige for det fælles bedste, har regeringen og domstolene derfor ret til at gribe ind.
- 11 Selv i tilfælde af meningsforskelle, der opstår mellem enkeltpersoner med hensyn til særlige rettigheder, er der behov for en tredjepart, nemlig regeringen, til at løse striden. Hvordan kan problemet med strejker, der fuldstændig splitter landet, – uanset om de opstår på grund af arbejdernes overdrevne krav, eller fabriksejernes umådeholdne grådighed – så forblive tilsidesat?
- 12 Nådige Gud! Hvordan kan man se sine medmennesker sultne, fattige og berøvede og alligevel leve i fred og velvære i sit prægtige palæ? Hvordan kan man se andre i den

største nød og alligevel glæde sig over sin formue? Det er derfor, det er blevet forordnet i de guddommelige religioner, at de velhavende hvert år skal ofre en andel af deres rigdom til underhold for de fattige og hjælp til de nødlidende. Dette er et af fundamenterne i Guds religion og er et påbud, der er bindende for alle. Og da man i denne henseende ikke er tvunget eller forpligtet af regeringen, men snarere hjælper de fattige af et godt hjerte og i en ånd af fryd og stråleglans, er en sådan gerning yderst prisværdig, anerkendt og velbehagelig.

Dette er betydningen af de retfærdige gerninger, der er omtalt i De Hellige Bøger og Skrifter. 13

- 79 -

VIRKELIGHEDEN I TILVÆRELSENS VERDEN

Sofisterne hævder at al eksistens er illusorisk, faktisk at 1
hvert eneste væsen er en absolut illusion, som ikke har
nogen eksistens overhovedet – med andre ord, at det
skabtes eksistens er som et blændværk, eller som gen-
spejlingen af et billede i vand, eller i et spejl, hvilket bare
er et fænomen, der er blottet for noget som helst grundlag,
fundament eller påviselig virkelighed.

Denne idé er falsk, for skønt tingenes eksistens er en illu- 2
sion sammenlignet med Guds eksistens, så er den allige-
vel etableret, bevist og ubestridelig i den betingede ver-
den. Mineralets eksistens er ikke eksistens sammenlignet
med menneskets – eftersom menneskets krop bliver til
mineraler, når det dør fysisk – men mineralet eksisterer
faktisk inden for mineralriget. Det er derfor klart, at støv
er ikke eksisterende eller har en illusorisk eksistens

sammenlignet med menneskets, men det eksisterer i mineralriget.

- 3 På lignende måde er det skabtes eksistens ren illusion og lutter ikke eksistens sammenlignet med Guds eksistens og består af ren tilsynekomst, som et billede set i et spejl. Men skønt dette billede er en illusion, er dets kilde og dets virkelighed den afspejlede person, hvis billede er kommet til syne i spejlet. Refleksionen er en illusion sammenlignet med det, som reflekteres. Det er derfor åbenbart, at skønt det skabte ikke har nogen eksistens sammenlignet med Guds, idet det i stedet for er som et blændværk eller et billede i et spejl, så eksisterer det dog på sit eget niveau.
- 4 Det er derfor Kristus henviste til dem, der var uagtsomme over for Gud og fornægtede Hans sandhed, som døde, selv om de fysisk forekom levende; for i forhold til de troende var de i virkeligheden døde, blinde, døve og umælende. Det er det, Kristus mente, da Han sagde: "Lad de døde begrave deres døde".¹⁶⁰

- 80 -

PRÆEKSISTENS OG OPRINDELSE

- 1 Spørgsmål: Hvor mange former for præeksistens og oprindelse findes der?
- 2 Svar: Visse vismænd og filosoffer hævder, at der er to slags præeksistens – fundamental og tidsmæssig – og at der ligeledes er to slags oprindelse – essentiel og timelig.
- 3 Essentiel præeksistens er en eksistens, som ikke har nogen forudgående årsag; essentiel oprindelse har en

---

¹⁶⁰ Matthæus 8:22.

forudgående årsag. Tidsmæssig præeksistens har ingen begyndelse; tidsmæssig oprindelse har både en begyndelse og en afslutning. For eksistensen af hver eneste ting afhænger af fire årsager: den virksomme årsag, den fysiske årsag, den formelle årsag og formålsårsagen.¹⁶¹ Så denne stol har en skaber, som er snedkeren, et materiale som er træ, en form som er en stol og et formål, som er at tjene som siddeplads. Derfor har denne stol essentielt en oprindelse, for den har en forudgående årsag og dens eksistens afhænger af en årsag. Dette kaldes essentiel eller indre oprindelse.

I forhold til sin Skaber er eksistensens verden i sig selv skabt. Da legemet ligeledes afhænger af og opretholdes af ånden, stammer den essentielt fra ånden. Omvendt kan ånden undvære legemet og er derfor essentielt præeksisterende i relation til legemet. Endskønt strålerne altid er uadskillelige fra solen, er solen præeksisterende og strålerne er forårsagede; for strålernes eksistens afhænger af solens, men det omvendte er ikke sandt: Solen er den, der skænker nåde, og solstrålerne er selve nåden.

Den anden overvejelse er, at eksistens og ikke eksistens begge er relative. Hvis det siges, at en bestemt ting blev bragt frem fra ikke eksistens, er hensigten ikke absolut ikke eksistens; der menes snarere, at den tidligere tilstand var ikke eksistens i relation til den nuværende. For absolut ikke eksistens kan ikke blive til eksistens, da det mangler selve kapaciteten til at eksistere. Mennesket eksisterer, og mineralet eksisterer ligeledes, men mineralets eksistens er ikke eksistens i forhold til menneskets; for når menneskets legeme bliver tilintetgjort, bliver det til støv og mineraler, og når støvet udvikler sig til den

---

¹⁶¹ Jfr. Aristoteles, *Fysikken* 194b16-195a1.

- menneskelige verden, og det døde legeme af stof bliver levende, bliver mennesket skabt. Skønt støvet – mineralet – oplever eksistens på sit eget stade, er det dog i relation til mennesket ikke eksisterende. Vores opfattelse er, at begge eksisterer, men støvets og mineralets eksistens, i relation til mennesket, er ikke eksistens, for når mennesket dør, bliver det til støv og mineraler.
- 6 Derfor, endskønt den betingede verden eksisterer, er den ikke eksistens og intethed i relation til Guds eksistens. Mennesket og støv eksisterer begge, men hvor stor er ikke forskellen mellem mineralets eksistens og menneskets! Den ene i relation til den anden er ikke eksistens. Ligeledes er skabelsens eksistens ikke eksistens i forhold til Guds. Selv om universet har eksistens, er det ikke eksistens i relation til Gud.
- 7 Det er således klart og åbenbart, at skønt det skabte eksisterer, er det ikke eksisterende i forhold til Gud og til Hans Ord. Dette er begyndelsen og enden i Guds Ords, Han siger: “Jeg er alfa og omega”, for Han er både kilden til nåde og dets ultimative mål. Skaberen har til alle tider haft en skabelse, og strålerne har stedse udstrålet og skinnet frem fra Sandhedens Sol; for en sol uden lys ville være uigennemtrængeligt mørke. Guds navne og kendetegn forudsætter tingenes eksistens og man kan aldrig forestille sig, at udstrømningen af Guds ældgamle nåde vil ophøre, for dette ville være i modstrid med de guddommelige fuldkommenheder.

REINKARNATION

Spørgsmål: Hvad skal man sige om reinkarnation, som er 1
en overbevisning, tilhængerne af visse religioner tror på?

Svar: Formålet med det, vi vil sige, er at udtrykke sand- 2
heden og ikke at nedgøre andres tro. Det er blot for at
forklare sagens kendsgerninger og intet andet. Ellers har
vi hverken lyst til at bestride noget menneskes dybtfølte
overbevisning eller bifalde en sådan adfærd.

Vid derfor, at der er to retninger inden for reinkarnation. 3
Den første retnings følgere tror ikke på åndelige beløn-
ninger og afstraffelser i den næste verden. De hævder i
stedet for, at mennesket får sin straf eller belønning gen-
nem reinkarnation og vender tilbage til denne verden; de
betragter himmel og helvede som værende begrænset til
denne fysiske verden, og de tror ikke på verden hinsides.
Denne gruppe er selv delt i to: én gren hævder, at menne-
sket som en alvorlig straf til tider kan antage dyreform,
når det vender tilbage til denne verden, og at det, efter at
have tålt denne smertefulde pine, fortsætter fra dyrever-
denen til den menneskelige verden, og dette kalder de
sjælevandring. Den anden gren hævder, at mennesket
vender tilbage til den samme menneskelige verden, som
det gik bort fra, og at det tidligere livs straf og belønning
opleves ved dets tilbagevenden, og dette kalder de rein-
karnation. Ingen af disse grene tror på en verden hinsides
denne.

Den anden retning af mennesker, der tror på reinkarna- 4
tion, tror på den næste verden og betragter reinkarnation
som midlet til at blive fuldkommen derved, at mennesket

gradvist erhverver sig fuldkommenheder ved at gå bort fra og igen vende tilbage til denne verden, indtil det opnår selve fuldkommenhedens kerne. Det vil sige, mennesket er sammensat af stof og energi: i begyndelsen, eller i første cyklus, er stoffet ufuldkomment, men ved gentagne gange at vende tilbage til denne verden gør det fremskridt og opnår forfinelse og forædling, indtil det bliver som et poleret spejl; og så bliver den energi, som består i ånden, fuldstændig virkeliggjort deri med alle sine fuldkommenheder.

- 5 Dette var kort beskrivelse af overbevisningerne hos dem, der tror på reinkarnation og sjælevandring. Hvis vi skulle gå ind i detaljerne, ville megen tid blive tabt – dette resumé vil være tilstrækkeligt. Sådanne personer har ingen rationelle beviser eller argumenter for deres tro, for den er baseret på rene gisninger og tilfældige slutninger og ikke på afgørende beviser. Det er beviser, man må kræve fra personer, der tror på reinkarnation og ikke antagelser, gisninger og forudannelser.
- 6 Men du har bedt mig om beviser og argumenter for det umulige i reinkarnation, og vi skal derfor forklare årsagerne til dens umulighed. Det første bevis er, at det ydre er et udtryk for det indre: Det jordiske rige er afspejlingen af det himmelske Rige, og den fysiske verden er i overensstemmelse med den åndelige verden. Læg nu mærke til, at i den sansbare verden bliver de guddommelige tilsynskomster ikke gentaget, for intet skabt kan på nogen måde være identisk med noget andet. Tegnet på Guddommelig Enhed er til stede og synligt i alt. Hvis alle verdens kornmagasiner blev fyldt med korn, ville man have vanskeligt ved at finde to frøcorn, der er absolut identiske og ikke til at skelne fra hinanden i enhver henseende: Der vil bestemt være en vis forskel eller distinktion imellem

dem. Da beviset for at Den Guddommelige Enhed eksisterer i alt, og Guds enhed, og uforlignelighed, er synlig i alle skabningers virkeligheder, så er den guddommelige tilsynekomsts tilbagevenden på ingen måde mulig. Derfor ville reinkarnation, som er den gentagne tilsynekomst i denne verden af den samme ånd med dens tidligere essens og tilstand, være den samme tilsynekomst og derfor umulig. Og fordi den samme guddommelige tilsynekomsts tilbagevenden er umulig for fysiske væsener, er det gentagne postulat om det samme stadi, om det er på nedstigningens bue eller på opstigningens bue, ligeledes umulig for åndelige væsener, for den fysiske verden svarer til den åndelige verden.

Men med hensyn til arterne er genkomst og tilbagevenden klart synlige i fysiske virkeligheder; det vil sige, de træer, som i de foregående år havde blade, blomster og frugter, vil i de kommende år have de samme blade, blomster og frugter. Dette kaldes arternes tilbagevenden. Skulle nogen indvende, at bladet, blomsten og frugten er blevet opløst, er steget ned fra plante- til mineralriget, og er vendt tilbage til det tidligere rige, og at der således er tale om en tilbagevenden, ville vi svare, at blomsten, bladet og frugten fra sidste år var opløst og deres bestanddele var smuldret bort og spredt. Det betyder ikke, at de samme partikler fra sidste års blade og frugter, som var blevet opløst, var blevet forbundet på ny og var kommet igen, men at artens essens er vendt tilbage gennem kombinationen af nye bestanddele. Ligeledes bliver det menneskelige legeme fuldstændig opløst efter nedbrydningen og spredningen af dets bestanddele. Skulle dette legeme vende tilbage fra mineralriget eller planteriget, ville det ikke omfatte de samme bestanddele som den tidligere person, for dets elementer blev nedbrudt, opløst og spredt 7

i rummet. Senere blev andre bestanddele kombineret og en anden krop blev formet. Og selvom det godt kan være tilfældet, at visse bestanddele fra det tidligere legeme trængte ind i den anden krop, er de bestanddele ikke blevet præcist og fuldstændigt bevaret uden nogen tilføjelse eller formindskelse, så de bliver sammenføjet igen, og gennem deres sammensætning og kombination fører til et andet individ. Man kan derfor ikke udrage, at dette legeme er vendt tilbage med alle sine bestanddele, at det tidligere individ er blevet til den anden, og derfor at en tilbagevenden har fundet sted – at den selvsamme ånd, ligesom legemet, er vendt tilbage, og at dets essens efter døden er nået tilbage til denne verden.

- 8 Og skulle vi påstå, at reinkarnation har til hensigt at forårsage fuldkommenhed, så stof måske kunne opnå renhed og forfinelse, og at åndens lys kunne komme til syne deri i den yderste fuldkommenhed, ville dette også blot være fantasi. For selv om vi accepterede en sådan antagelse, kan fornyelsen af et objekts eksistens ikke føre til forvandlingen af dets essens. For substansen af mangelfuldhed vil ikke ved at vende tilbage blive til fuldkommenhedens virkelighed; totalt mørke vil ikke blive en kilde til lys; ynkelig svaghed vil ikke blive til magt og styrke; og en jordisk essens vil ikke blive til en himmelsk virkelighed. Hvor ofte det end må vende tilbage, så vil helvedestræet¹⁶² aldrig frembringe en sød frugt, og det gode træ vil heller ikke bære en bitter frugt. Det er således klart, at tilbagevenden og genkomst til den fysiske verden ikke er midlet til at opnå fuldkommenhed, og at denne formodning ikke hviler på noget bevis eller vidnesbyrd;

---

¹⁶² Zaaqúm-træet, omtalt i Koranen 17:60, 37:62-66, 44:43-46 og 56:52-53.

det er blot en gisning. Nej, opnåelsen af fuldkommenhed er i virkeligheden afhængig af Guds nåde.

Teosofferne tror, at mennesket vil vende tilbage igen og igen på opstigningens bue, indtil det når det højeste midtpunkt, hvor stof bliver til et pletfrit spejl, åndens lys skinner frem i sin magts fylde, og man opnår grundlæggende fuldkommenhed. Men de, som grundigt har undersøgt spørgsmålene om guddommelighed, ved med sikkerhed, at de fysiske verdener slutter ved enden af nedstigningens bue; at menneskets stade ligger for enden af nedstigningens bue og begyndelsen af opstigningens bue, hvilket er modsat det højeste midtpunkt; og at graden af fremskridt fra begyndelsen til enden af opstigningens bue er af åndelig natur. Nedstigningens bue kaldes "at bringe frem", og opstigningens bue kaldes "at skabe på ny". Nedstigningens bue ender i fysiske realiteter, og opstigningens bue ender i åndelige realiteter. Når kompasset beskriver en cirkel, bevæger nålen sig ikke baglæns, for dette ville være i modstrid med den naturlige bevægelse og den guddommelige orden og ville bringe forstyrrelse i cirkelns regelmæssighed.

Derudover har den fysiske verden ikke så stor værdi eller fortrin, at én, som er blevet befriet fra sit bur, ville søge endnu engang at blive fanget i dens snare. Nej: Ved Guds evige nåde er den menneskelige virkeligheds sande kapacitet og modtagelighed gjort klar og åbenbar ved at gennemrejse eksistensens stader og ikke gennem genkomst og tilbagevenden. Når skallen kun åbnes én gang, bliver det gjort klart og tydeligt, om den skjuler en skinnende perle eller en værdiløs materie. Når en plante kun er vokset én gang, frembringer den enten blomster eller torne: Den behøver ikke vokse igen. Bortset fra dette er det at avancere og bevæge sig gennem verdenerne i direkte linje

og i overensstemmelse med naturens orden årsagen til eksistens, og at bevæge sig mod naturen og det skabets orden er årsagen til udslettelse. Åndens tilbagevenden efter døden er uforenelig med den naturlige bevægelse og i modstrid med den guddommelige orden.

- 11 Således er det på ingen måde muligt at opnå eksistens gennem tilbagekomst: Det ville være som om mennesket, efter at være blevet befriet fra livmoderens verden, skulle vende tilbage til den. Tænk over, hvor grundløse opfattelserne er hos dem, der tror på reinkarnation og sjælevandring! De opfatter kroppen som et kar og ånden som dets indhold, som vand og kop, hvor vandet bliver tømt fra én kop og hældt over i en anden. Dette er virkelig en barnlig idé: De reflekterer ikke dybt nok over det til at indse, at ånden udelukkende er noget ikke legemligt, den går ikke ind eller ud, og den er højst forbundet med legemet, som solen er med spejlet. Hvis ånden faktisk kunne gennemrejse alle graderne og opnå den grundlæggende fuldkommenhed ved gentagne gange at vende tilbage til den fysiske verden, så ville det have været bedre, hvis Gud havde forlænget åndens liv i denne fysiske verden for at tilegne sig dyder og fuldkommenheder, og der derfor ikke ville være noget behov for at smage dødens kalk og træde ind i dette liv for anden gang.
- 12 Denne ide har sin oprindelse i den kendsgerning, at visse mennesker, der tror på reinkarnation forestiller sig, at eksistens er begrænset til denne flygtige verden, og fornægter Guds andre verdener, hvorimod disse i virkeligheden er uendelige. Hvis Guds verdener skulle kulminere i denne fysiske verden, så ville al skabelse være forgæves, og eksistensen selv ville være en barneleg. For det ultimative resultat af dette endeløse univers, menneskets ædleste virkelighed, ville bevæge sig hid og did i nogle få

dage i denne flygtige bolig og modtage sine belønninger og afstraffelser. Til slut ville alle opnå fuldkommenhed, Guds skabelse med alle dens talløse væsener ville være fuldstændig og fuldendt, og således ville Herrens guddommelighed og Guds navne og kendetegn ophøre med at have nogen virkning og indflydelse på de åndelige væsener, som nu eksisterer. “Fjernt fra din Herres herlighed, Den Alherlige, er det, som Hans skabninger bekræfter om Ham.”¹⁶³

Det begrænsede sind hos de gamle filosoffer, såsom Ptolemæus og andre, hævdede, at livet og eksistensens rige var indskrænket til denne jordklode og forestillede sig, at dette uendelige rum var indeholdt i de ni himmelske sfærer, der alle var øde og tomme. Hvor begrænsede var ikke deres tanker, og hvor mangelfuldt var ikke deres ræsonnement! Også de, der tror på reinkarnation, forestiller sig, at de åndelige verdener er indskrænket til de riger, som det menneskelige sind kan begribe. Nogle af dem, såsom druserne og nusayrierne, forestiller sig endog, at eksistensen er begrænset til denne fysiske verden. Hvor er dette en uvidende antagelse! For i dette Guds univers, som viser sig i den yderste fuldkommenhed, skønhed og storhed, er de lysende legemer i det fysiske univers uendelige. Stands et øjeblik, og udled så, hvor uendelige og ubegrænsede Guds åndelige riger, som er selve fundamentet, nødvendigvis må være! “Tag jer godt i agt, Oh mennesker med indsigt!”¹⁶⁴

Men lad os vende tilbage til vores oprindelige tema. I De Hellige Bøger og Hellige Skrifter er der omtale af en “genkomst”, men de uvidende har ikke kunnet begribe

---

¹⁶³ Koranen 37:180.

¹⁶⁴ Koranen 59:2.

dens betydninger og har forestillet sig, at det henviste til reinkarnation. For det, som Guds Profeter mente med “genkomst”, er ikke essensens genkomst, men essensens kendetegn; det er ikke Manifestationen selv, men Hans fuldkommenheder. I Evangeliet siges det, at Zakarias’ søn Johannes er Elias. Med disse ord menes ikke genkomsten af Elias’ rationelle sjæl og personlighed i Johannes’ legeme, men snarere at Elias’ fuldkommenheder og kendetegn blev tydelige og åbenbare i ham.¹⁶⁵

- 15 En lampe var tændt i denne stue i går aftes: Når en anden lampe tændes i aften, siger vi, at lyset fra i går aftes skinner igen. Når vandet, som var ophørt med at strømme fra et springvand, strømmer endnu en gang, siger vi, at det er det samme vand, der flyder igen, eller vi siger, at dette lys er det samme som det tidligere lys. Ligeledes blomstrede sødtduftende urter og blomster sidste forår og der blev avlet lifflige frugter; næste år siger vi, at de lifflige frugter, blomsterne, blomsterfloret og urterne er kommet tilbage. Det betyder ikke, at de selvsamme bestanddele fra sidste års blomster, efter at være blevet nedbrudt, er blevet sammensat og er kommet tilbage. Nej, meningen er, at den samme friskhed og liflighed, den samme behagelige duft og vidunderlige farve, der karakteriserede sidste års blomster, vil blive fundet i dette års blomster nøjagtig magen til. Meningen er ligheden mellem sidste års blomster og dette års blomster. Dette er “genkomsten”, som omtales i De Himmelske Skrifter. Det er fuldstændig forklaret af Bahá’u’lláh i Kitáb-i-Íqán: Henvis til den, at I må blive oplyst om sandheden i de guddommelige mysterier. Vær hilset og lovprist!

---

¹⁶⁵ Se kapitel 33 for en mere fyldig diskussion af dette emne.

EKSISTENSENS ENHED

Spørgsmål: Hvad er karakteren af “eksistensens enhed”, 1
som teosofferne og sufierne er fortalere for, og hvad mener de i virkeligheden med det?¹⁶⁶ Er denne overbevisning sand eller ej?

Svar: Vid, at ideen om eksistensens enhed er ældgammel 2
og ikke kun er begrænset til teosofferne og sufierne. Nogle af de græske filosoffer gik faktisk ind for den, blandt andre Aristoteles, der sagde: “Den usammensatte Virkelighed er alle ting, men den er ikke én af dem.”¹⁶⁷ “Usammensat” står her i kontrast til “sammensat” – det vil sige, at den eneste Virkelighed, som er hellig og opløjet over sammensætning og opdeling, har opløst sig i utallige former. Derfor er virkelig Eksistens alle ting, men den er ikke én af dem.

---

¹⁶⁶ Skønt, som ‘Abdu’l-Bahá forklarer, ideen er af ældgammel oprindelse, begynder dens historie i islamisk tænkning med Ibnu’l-‘Arabí (1165-1240). “Ibnu’l-‘Arabí er gennemført monist, og betegnelsen, man har givet hans doktrin (*vahdatu’l-vujúd*, eksistensens enhed), beskriver den korrekt. Han hævder, at alt præeksisterer som ideer i Guds kundskab, hvorfra de strømmer ud, og hvortil de i sidste ende vender tilbage.” R. A. Nicholson, “Mysticism”, *The Legacy of Islam*, ed. Sir Thomas Arnold and Alfred Guillaume (Oxford University Press, 1931), p. 224.

¹⁶⁷ Jfr. Plotin, *Enneaderne* 5.2.1: “Den Ene er alle ting og ikke en enkelt af dem...” (Armstrongs oversættelse); og Platon, *Parmenides* 160b2-3: “Hvis der således er en Ene, er den Ene både alle ting og intet som helst både med henvisning til sig selv og til de andre” (Cornfords oversættelse). I de islamiske filosofers tradition tilskrives visse af Plotins skrifter Aristoteles.

- 3 Fortalerne for eksistensens enhed hævder, at virkelig Eksistens er endog som havet, og at alt skabt er ligesom dets bølger. Disse bølger, som betegner det skabte, er de tal-løse former, som den virkelige Eksistens antager. Derfor er Den Hellige Virkelighed det præeksisterende hav, og det skabtes utallige former er de bølger, det er ophav til.
- 4 Ligeledes sammenligner de dette med Den Ene og de uendelige tal derved, at Den Ene er kommet til syne i de uendelige tals grader, for tal er gentagelsen af Den Ene. Således er to gentagelsen af én og så videre med de andre tal.
- 5 Blandt de beviser de anfører er dette: alle skabte ting er den guddommelige kundskabs objekter, og ingen kundskab kan realiseres uden kundskabsobjekter, eftersom kundskab angår noget, der eksisterer, ikke det som er ikke eksisterende. Ja, hvordan kan lutter ikke eksistens opnå specifikation og individualitet i kundskabens spejl? Det betyder, at alle skabte tings virkeligheder, som er Den Højstes kundskabsobjekter, havde en forståelsesmæssig eksistens, for de var den guddommelige kundskabs former, og at de er præeksisterende, for den guddommelige kundskab er præeksisterende. Så længe kundskaben er præeksisterende, må dens objekter nødvendigvis også være det. Og specifikationerne og individualiteten af skabte ting, som er den guddommelige Essens' præeksisterende kundskabs objekter, er identiske med selve den guddommelige kundskab. Grunden til dette er, at virkeligheden, kundskaben og det guddommelige Væsens kundskabsobjekter skal virkeliggøres i en tilstand af absolut enhed. I modsat fald ville den guddommelige Essens blive sædet for mangfoldige fænomener, og en pluralitet af præeksistenser ville blive nødvendig, hvilket er absurd.

De ræsonnerer, at det således er fastslået, at kundskabens 6
objekter er identiske med kundskaben selv, og at kund-
skaben på den anden side er identisk med Essensen, hvil-
ket vil sige, at den der har kundskab, kundskaben og
kundskabens objekter er én enkelt virkelighed. Enhver
anden opfattelse ville nødvendigvis føre til en pluralitet
af præeksistenser og til uendelige følgeslutninger, og fak-
tisk til talløse præeksistenser. Og eftersom individualite-
ten og specifikationer af det skabte i Guds kundskab var
identiske med og fuldstændig uskelnelige fra Hans Es-
sens, herskede der sand enhed, og alle kundskabens ob-
jekter var omfattet og indføjjet på en usammensat og udelt
måde i Den Guddommelige Essens' virkelighed. Med an-
dre ord var de på en usammensat og udelt måde Den Hø-
jestes kundskabs objekter og identiske med Hans Essens.
Og gennem Guds åbenbarende tilsynekomst fandt disse
individualiteter og specifikationer, som havde en forstå-
elsesmæssig eksistens – det vil sige, som var den gud-
dommelige kundskabs former – egentlig eksistens i den
ydre verden, og således blev den virkelige Eksistens op-
løst i utallige former. Sådan er grundlaget for deres argu-
menter.

Teosofferne og sufierne omfatter to grupper. Den ene 7
gruppe består af flertallet, som tror på eksistensens enhed
ud af ren og skær efterligning, og som ikke har fattet den
sande hensigt i deres berømte ledes lære. For flertallet
af sufierne forstår ved "eksistens", den fælles eksistens,
som opfattes af menneskets bevidsthed og intellekt, det
vil sige, som mennesket kan forstå.

Denne fælles eksistens er imidlertid kun ét tilfælde blandt 8
flere, som tager fat på det skabtes virkeligheder, mens
skabningernes essens er substansen. Denne tilfældige ek-
sistens, som er afhængig af det skabte på samme måde,

som det skabtes egenskaber er afhængige af dem, er blot et tilfælde blandt mange.

- 9 Substansen er utvivlsomt hævet over tilfældet, for substansen er primær og tilfældet sekundært; for substansen består i sig selv, mens tilfældet består i noget andet – det vil sige, det behøver en substans, hvorigennem det kan bestå.
- 10 I så fald ville Gud være sekundær og have behov for Sin skabelse, og skabelsen kunne klare sig fuldstændigt uden Ham.
- 11 For at illustrere det yderligere, bliver et bestemt væsen til i eksistensens verden, når som helst individuelle bestanddele forbinder sig i overensstemmelse med den universelle orden. Det vil sige, når bestemte elementer bliver forbundet, fremkaldes en plantes eksistens; når andre forbindes, fremkaldes et dyrs eksistens; når atter andre elementer forbindes, bliver noget andet til. I hvert tilfælde er det skabtes eksistens en konsekvens af dets virkelighed. Hvordan kunne en sådan eksistens, som er et tilfælde blandt flere, og som forudsætter en substans, hvorigennem den kan bestå, være essentielt præeksisterende og Ophavet til alt?
- 12 Men de sande lærde blandt teosofferne og sufierne har konkluderet, efter grundig overvejelse af denne sag, at der er to former for eksistens. Den ene form er denne fælles eksistens, som forstås af menneskets bevidsthed. Denne eksistens er skabt og er et tilfælde blandt andre, hvorimod det skabtes virkeligheder er substanserne. Men det, der menes med eksistensens enhed, er ikke denne fælles opfattede eksistens, men den virkelige Eksistens, som er helliggjort og ophøjet over al fremstilling, en Eksistens, hvorigennem alt bliver virkeliggjort. Denne Eksistens er én; det er Den Ene, hvorigennem alt – såsom

stof, energi, og den fælles eksistens, som opfattes af den menneskelige bevidsthed – har fået eksistens. Dette er sandheden bag det, som teosofferne og sufierne tror.

Profeterne og filosofferne er enige om ét punkt, nemlig at årsagen, hvorigennem alt realiseres, kun er én. Forskellen er, at Profeterne lærer os, at Guds kundskab ikke behøver det forårsagedes eksistens, hvorimod skabningernes kundskab behøver eksistensen af kundskabsobjekter. Hvis den guddommelige kundskab havde behov for noget andet, så ville den være ligesom skabningernes kundskab og ikke Guds; for Den Præeksisterende kan ikke sammenlignes med det forårsagede, og det forårsagede er modsat Den Præeksisterende. Det, som vi bekræfter som værende et behov for skabelsens oprindelse, er ikke et Guds behov; for at være helliggjort og ophøjet over alle ufuldkommenheder er et af de karakteristiske træk ved Det Uundværlige Væsen. 13

I det forårsagede ser vi uvidenhed; i Den Præeksisterende bekræfter vi kundskab. I det forårsagede ser vi svaghed; i Den Præeksisterende bekræfter vi styrke. I det forårsagede ser vi fattigdom; i Den Præeksisterende bekræfter vi rigdom. Derfor er det forårsagede kilden til alle ufuldkommenheder, og Præeksistensen er summen af alle fuldkommenheder. Og eftersom det forårsagedes kundskab har behov for kundskabens objekter, skal præeksistensen nødvendigvis være uafhængig af deres eksistens. Det betyder, at det forårsagedes specifikationer og individualiteter, som er den guddommelige kundskabs objekter, ikke er præeksisterende. Derudover er den guddommelige fuldkommenheds kendetegn ikke underlagt det menneskelige sinds anstrengelser, så vi er i stand til at afgøre, om den guddommelige kundskab har behov for objekter eller ej. 14

- 15 Det, som blev omtalt tidligere, er sufiernes førende bevis, og hvis vi skulle omtale alle deres argumenter og reagere på dem, ville det tage meget lang tid. Men det, som er blevet sagt, repræsenterer det mest afgørende bevis og det klareste argument, som de lærde blandt sufierne og teosofferne har fremført.
- 16 Den virkelige Eksistens, hvorigennem alt bliver realiseret, det vil sige, den guddommelige Eksistens, hvorigennem alt er blevet til, bliver anerkendt af alle. Forskellen ligger i den kendsgerning, at sufierne holder fast i, at det skabtes virkeligheder er tilsynekomsten af Den Ene, hvorimod Profeterne siger, at de strømmer ud derfra. Og forskellen er virkelig stor mellem tilsynekomst og udstrømning. Tilsynekomst gennem åbenbaring betyder, at en enkelt ting bliver åbenbar i uendelige former. Når frøet, som er en enkelt ting udstyret med planterigets fuldkommenheder, manifesterer sig, bliver den opløst i uendelige former af grene, blade, blomster og frugter. Dette kaldes åbenbaret tilsynekomst, hvorimod ved tilsynekomst gennem udstrømning forbliver Den Ene transcendent i højderne af sin hellighed, men skabningernes eksistens opnås fra den gennem udstrømning, ikke tilsynekomst. Det kan sammenlignes med solen: Solstrålerne strømmer ud fra den og skinner på alt, men solen forbliver transcendent i sin helligheds højder. Den stiger ikke ned; den opløser ikke sig selv i solstrålernes form; den kommer ikke til syne i tingenes identitet gennem specifikation og individualitet: Den Præeksisterende bliver ikke til det skabte; absolut rigdom bliver ikke offer for fattigdom; absolut fuldkommenhed bliver ikke forvandlet til lutter ufuldkommenhed.
- 17 Sufierne taler kun om Gud og skabelse og tror, at Gud har opløst Sig Selv i og åbenbaret Sig gennem Sin skabelses

uendelige former, ligesom havet, der kommer til syne i sine bølgers uendelige former. Disse skabte og ufuldkomne bølger er identiske med det præeksisterende Hav, som er summen af alle de guddommelige fuldkommenheder. Profeterne hævder imidlertid, at der er Guds verden, Rigets verden og skabelsens verden: tre verdener. Den første udstrømning er den udstrømmende nåde fra Riget, som er strømmet fra Gud og er kommet til syne i alle tings virkeligheder, ligesom solstrålerne, der strømmer fra solen, bliver reflekteret i alt. Og den nåde – solstrålerne – kommer til syne i uendelige former i alle tings virkeligheder, specificeres og udskiller sig i overensstemmelse med deres kapacitet, modtagelighed og essens. Men sufiernes påstand ville kræve, at absolut rigdom overgiver sig til fattigdom, at Det Præeksisterende indskrænkes til skabte former, og at selve magtens kvintessens reflekteres i magtesløshedens spejl og underkastes den betingede verdens iboende begrænsninger. Og dette er en selvindlysende fejl, for vi observerer, at menneskets virkelighed, det som er det ædleste af alle skabninger, ikke kan stige ned til dyrets virkelighed; at dyrets essens, som er udstyret med følesansen, ikke fornedrer sig til plantens niveau; og at plantens virkelighed, som er evnen til vækst, ikke degraderer sig selv til mineralets virkelighed.

Højerestående virkeligheder stiger ikke ned eller fornedrer sig til laverestående virkeligheders niveau. Hvordan kunne da Guds universelle Virkelighed, som overgår alle beskrivelser og kendetegn, opløse sig selv, til trods for dens absolutte ukrænkelighed og hellighed i den betingede verdens former og virkeligheder, som er selve kilden til ufuldkommenheder? Dette er ren fantasi og uholdbart gætteri. Hellighedens Essens er tværtimod summen

af alle guddommelige og prægtige fuldkommenheder, og alle skabningerne modtager oplysning fra Hans udstrømmende tilsynekomst og nyder lyset fra Hans himmelske fuldkommenhed og skønhed, på samme måde som alle jordiske skabninger opnår lysets nåde fra solens stråler, uden at den stiger ned eller fornedrer sig til disse jordiske væseners virkeligheder, der er modtagerne.

- 19 Når vi tager det sene tidspunkt i betragtning, er der ingen tid til at forklare yderligere efter middagen.

- 83 -

DE FIRE KRITERIER FOR FORSTÅELSE

- 1 Der er kun fire accepterede kriterier for forståelse, det vil sige, fire kriterier, hvorved det skabtes realiteter forstås.
- 2 Det første kriterium er sansernes; det vil sige, alt hvad øjet, øret, smagen, lugten og berøringen opfatter kaldes "sansbart". I øjeblikket hævder alle de europæiske filosoffer, at dette er det mest fuldkomne kriterium. De påstår, at det største af alle kriterier er sansernes kriterium, og de betragter det som ukrænkeligt. Og dog er sansernes kriterium mangelfuldt, da det kan fejle. Den stærkeste af sanserne er synssansen. Men synet ser et fatamorgana som vand og opfatter billeder reflekteret i spejle for virkelige og eksisterende; det ser store legemer som små, opfatter en hvirvel som en cirkel, forestiller sig Jorden som stationær, at solen bevæger sig og er underkastet mange andre fejltagelser af lignende karakter. Man kan derfor ikke stole ubetinget på det.
- 3 Det andet kriterium er intellektets, som var det vigtigste kriterium for forståelse for oldtidens filosoffer, der var

visdommens søjler. De udledte begreber ved hjælp af forstandens evne og stolede på rationelle argumenter: Alle deres argumenter er baseret på forstanden, men på trods af dette, afveg de i høj grad fra hinanden i deres anskuelser. De ændrede endda deres egne opfattelser: I tyve år udledte de eksistensen af noget ved hjælp af rationelle argumenter, og så modbeviste de bagefter det samme, igen gennem rationelle argumenter. Selv Platon beviste i begyndelsen Jordens immobilitet og solens bevægelse, og efterfølgende fastslog han så, igen ved hjælp af rationelle argumenter, solens centrale stilling og Jordens bevægelse. Så blev Ptolemæus' teori vidt udbredt, og Platons teori blev helt glemt, indtil en moderne astronom genoplivede den. Således har matematikerne været indbyrdes uenige, skønt de alle stolede på rationelle argumenter.

Ligeledes fastslog de på ét tidspunkt noget gennem rationelle argumenter og på et andet modbeviste de det, igen ved rationelle argumenter. En filosof kunne holde fast ved en opfattelse for en tid og anføre en række beviser og argumenter til at støtte den, og bagefter kunne han ændre mening og modsige sit tidligere standpunkt gennem rationelle argumenter. 4

Det er derfor indlysende, at fornuftens kriterium er ufuldkomment, som det er bevist ved de uoverensstemmelser, der eksisterede mellem oldtidens filosoffer, så vel som ved deres mangel på konsekvens og deres tilbøjelighed til at ændre deres egne synspunkter. For hvis intellektets kriterium var fuldkomment, skulle alle have været forenede i deres tankegang og enige i deres opfattelser. 5

Det tredje kriterium er traditionens, det vil sige, De Helige Skrifers tekst, når det siges: "Gud sagde således i Toraen", eller "Gud sagde således i Evangeliet". Dette kriterium er heller ikke fuldkomment, fordi traditionerne 6

nødvendigvis skal forstås med forstanden. Da forstanden selv er tilbøjelig til at tage fejl, hvordan kan det så siges, at den vil opnå fuldkommen sandhed og ikke fejle i at forstå og udlede betydningen af traditionerne? For den kan tage fejl og kan ikke føre til sagens vished. Dette er kriteriet for religionens ledere. Det, som de forstår af Bogens tekst, er imidlertid det, som deres forstand kan forstå og ikke nødvendigvis sagens sandhed; for forstanden er som en vægt, og de betydninger, der er indeholdt i teksterne, er som de genstande, der skal vejes. Hvis vægten er unøjagtig, hvordan kan man så skaffe sig vished om det, der vejes?

- 7 Vid derfor, at det, som mennesker har erfaret og tror på, er sandt, er udsat for fejltagelse. For hvis man ved at bevise eller modbevise noget fremfører et bevis, der uddrages fra sansernes vidnesbyrd, er dette kriterium klart ufuldkomment; hvis der anføres et rationelt bevis, gælder det samme; og ligeledes hvis der gives et traditionelt bevis. Det er derfor klart, at mennesket ikke besidder noget kriterium for viden, som man kan stole på.
- 8 Men Helligåndens nåde er det sande kriterium, og med hensyn til dette er der ikke nogen tvivl eller uvished. Den nåde består i Helligåndens bekræftelser, som forundes mennesket, og hvorigennem vished opnås.

GODE GERNINGER OG DERES ÅNDELIGE FORUDSÆTNINGER

Spørgsmål: De, der udfører gode gerninger, som er menneskehedens velyndere, som har en prisværdig karakter, som udviser kærlighed og venlighed over for alle mennesker, som tager sig af de fattige, og som arbejder for universel fred – hvilket behov har de for den guddommelige lære, som de tror, de godt kan tillade sig at se bort fra? Hvilken tilstand er sådanne mennesker i? 1

Svar: Vid, at sådanne optrædener, ord og gerninger skal prises og anerkendes, og de tjener den menneskelige verden til ære. Men disse handlinger alene er ikke tilstrækkelige: De er et legeme af den største skønhed, men uden ånd. Nej, det som fører til evigt liv, evig ære, universel oplysning og sand succes og frelse er først og fremmest kundskaben om Gud. Det er klart, at denne kundskab har forrang over enhver anden viden og udgør den største dyd i den menneskelige verden. Da forståelsen af det skabtes virkelighed giver en væsentlig fordel i tilværelsens verden og forårsager fremgang i civilisationen, men kundskab om Gud er årsagen til åndelig fremgang og tiltrækning, ægte fremsyn og indsigt, menneskehedens ophøjelse, tilsynecomsten af guddommelig civilisation, forbedring af moralen og oplysning af samvittigheden. 2

Dernæst kommer kærlighed til Gud. Denne kærligheds lys bliver tændt gennem kundskab om Gud i hjertets lampe, og dens overstrømmende stråler oplyser verden og skænker mennesket Rigets liv. Og i sandhed, frugten af menneskelig eksistens er kærlighed til Gud, som er livets 3

ånd og evige nåde. Hvis det ikke var for kærlighed til Gud, ville den betingede verden blive styrtet ned i mørke. Var det ikke for kærlighed til Gud, ville menneskenes hjerter være blottet for liv og berøvet samvittighedens rørelser. Var det ikke for kærlighed til Gud, ville den menneskelige verdens fuldkommenheder helt forsvinde. Var det ikke for kærlighed til Gud, kunne der ikke eksistere nogen virkelig forbindelse mellem menneskenes hjerter. Var det ikke for kærlighed til Gud, ville åndelig forening fortabes. Var det ikke for kærlighed til Gud, ville lyset i menneskehedens enhed blive slukket. Var det ikke for kærlighed til Gud, ville Østen og Vesten ikke omfavne hinanden som to elskende. Var det ikke for kærlighed til Gud, ville disharmoni og splittelse ikke blive forvandlet til fællesskab. Var det ikke for kærlighed til Gud, ville adskillelse ikke vige for enhed. Var det ikke for kærlighed til Gud, ville den fremmede ikke blive en ven. Sandelig, kærlighed i den menneskelige verden er en stråle fra kærlighed til Gud og en afspejling af Hans gavmildheds nåde.

- 4 Det er klart, at menneskelige realiteter adskiller sig fra hinanden, at opfattelser og erkendelser varierer, og at denne forskellighed i tankegang, opfattelser, forståelser og følelser blandt enkeltpersoner er en essentiel betingelse. For niveauforskelle i skabelsen er blandt de essentielle betingelser for eksistensen, som bliver adskilt i utallige former. Vi har derfor behov for en universel kraft, som kan herske over alle tanker, opfattelser og følelser, som kan ophæve disse opdelinger og bringe alle sjæle under indflydelse af princippet om menneskehedens enhed. Og det er klart og åbenbart, at den mægtigste kraft i den menneskelige verden er Guds kærlighed. Den samler forskellige folkeslag under skyggen af enhedens tabernakel

og fremmer den største kærlighed og det største fællesskab blandt fjendtlige og stridende folkeslag og nationer. Læg mærke til, hvor talløse de forskellige nationer, racer, klaner og stammer var, som efter Kristi komme, samledes ved hjælp af Guds kærligheds kraft under Hans Ords skygge. Tænk over, hvordan et tusind års uenigheder og splittelser blev fuldstændigt ophævet, hvordan vildfarelsen om racens og nationens overhøjhed blev affærdiget, hvordan sjælenes og følelsernes enhed blev opnået, og hvordan alle blev kristne i sandhed og ånd.

Menneskehedens tredje dyd er gode hensigter, som er fundamentet for alle gode gerninger. Nogle sandhedssøgende mennesker har holdt fast i, at hensigt står over handling, for en god hensigt er rent lys og helt helliggjort for det mindste spor af ondskab, intrige eller bedrag. Man kan udføre en handling, som ser ud til at være retfærdig, men som i virkeligheden er drevet af egeninteresse. En slagter opdrætter et får og bevogter og sørger for dets sikkerhed, men denne gode gerning fra slagterens side er motiveret af håbet om profit, og al denne omsorg vil ende med slagtingen af det stakkels får. Hvor mange er ikke de prægtige og retfærdige gerninger, som i virkeligheden er drevet af egeninteresse! Men den rene hensigt er rensed for den slags fejl.

Gode gerninger bliver kun fuldkomne og fuldendte efter, at man har erhvervet sig kundskab om Gud, har vist kærlighed til Gud, og har opnået åndeligt tiltrækkende egenskaber og prægtige motiver. I modsat fald vil gode gerninger, skønt de er prisværdige, være ufuldkomne, hvis de ikke udspringer fra kundskab om Gud, fra kærlighed til Gud og fra en oprigtig hensigt. Menneskets eksistens skal omfatte alle fuldkommenheder for at være fuldendt. Synssansen er højt skattet og dyrebar, men den skal

støttes af hørelsen; hørelsen er højt skattet, men den skal støttes af evnen til at tale; taleevnen er højt skattet, men den skal støttes af fornuften; og ligeledes med de andre evner, organer og legemsdele. Når alle disse evner, sanser, legemsdele og organer bliver kombineret, opnås der fuldkommenhed.

- 8 I nutidens verden møder vi sjæle, som oprigtigt ønsker det gode for alle mennesker, som gør alt det, der ligger i deres magt for at hjælpe de fattige og bistå de undertrykte, og som vier sig til universel fred og velfærd. Hvor fuldkomne de end kan være set i dette perspektiv, forbliver de dog berøvet kundskab om og kærlighed til Gud, og som sådan er de ufuldkomne.
- 9 Lægen Galen skrev i sin kommentar til Platons afhandling om ledelsens kunst, at religiøse overbevisninger udøver en dybtgående indflydelse på sand civilisation; bevist var følgende: De fleste mennesker kan ikke begribe en sekvens af logiske argumenter og har derfor behov for symbolske hentydninger, der varsler den næste verdens belønning og straf. Tegnet herpå er, at vi i dag ser et folk, der kaldes kristne, som tror på belønning og straf i den næste verden, og som fremviser prægtige gerninger, der ligner en sand filosof. Vi ser derfor tydeligt, at de ikke har nogen frygt for døden, og at de, på grund af deres brændende længsel efter retfærdighed og rimelighed, skal betragtes, som om de var sande filosoffer.¹⁶⁸
- 10 Læg nu nøje mærke til, hvor stor de troende kristnes oprigtighed, selvfornægtelse, åndelige følelser, og rene hensigter og gode gerninger må have været for Galen – en filosof og læge, som ikke selv var kristen – for at kunne

---

¹⁶⁸ Se Ibn Abí Usaybi'ih, *'Uyúnu'l-Anbá'fiTabaqáti'l-Atibbá* (Cairo, 1882), 1:76-77.

vidne om disse menneskers moral og fuldkommenheder og kalde dem sande filosoffer. Sådanne dyder og egenskaber kan ikke opnås alene gennem gode gerninger. Hvis dyd kun betød, at der blev opnået og skænket noget godt, hvorfor priser vi så ikke denne brændende lampe, som oplyser rummet, selv om dens lys uden tvivl er noget godt? Solen nærer alt jordisk og fremmer dets vækst og udvikling med sin varme og sit lys – hvilket større gode er der end dette? Fordi dette gode ikke strømmer fra prægtige motiver og kundskab om og kærlighed til Gud, gør det slet ikke noget indtryk. Men når man tilbyder en anden en kop vand, bliver man påskønnet og vist taknemlighed. En tankeløs person kunne sige: “Denne sol, som giver lys til verden og åbenbarer denne store gavmildhed, skal bestemt prises og herliggøres. For hvorfor skulle vi prise et menneske for en så beskedne gave og ikke takke solen?” Men hvis vi skulle betragte det med sandhedens øje, ville vi se, at den beskedne gave, skænket af denne person, stammer fra samvittighedens rørelser og derfor er prisværdig, hvorimod solens lys og varme ikke skyldes dette og således ikke er værdig til vores pris og taknemlighed. På samme måde, selv om de, der udfører gode gerninger, skal lovprises, hvis disse gerninger ikke udspringer af kundskab om og kærlighed til Gud, er de viselig ufuldkomne.

Bortset fra dette vil man se, hvis man overvejer sagen retfærdigt, at disse ikke troendes gode gerninger også har deres oprindelse i de guddommelige læresætninger. Det betyder, at de gamle Profeter formanede menneskene til at udføre dem, forklarede deres fortrin og gjorde rede for deres positive virkninger; denne lære spredtes derefter blandt menneskeheden og nåede efterhånden de ikke troende sjæle og deres hjerter blev tiltrukket af disse

fuldkommenheder; og når de erfarede, at disse handlinger var prisværdige og bragte fryd og glæde blandt mennesker, efterlevede de dem også. Således opstår disse handlinger også fra de guddommelige læresætninger. Men for at indse dette kræves der et vist mål af retsindighed og ikke strid og polemik.

- 12 Priset være Gud, at du har besøgt Persien og har været vidne til den kærlige omsorg, som perserne, gennem Bahá'u'lláhs hellige briser, har nået at vise hele menneskeheden. Tidligere ville de, hvis de tilfældigvis mødte en tilhænger af en anden religion, overfalde personen, udvise det største fjendskab, had og ondsindethed og endog betragte personen som uren. De ville brænde Evangeliet og Toraen og vaske deres hænder, hvis de var blevet besudlede af at røre ved disse Bøger. Men nu reciterer og forklarer de fleste af dem, som lejligheden kræver, indholdet af disse to Bøger i deres råd og forsamlinger, udlægger og belyser deres indre betydninger og mysterier. De viser venlighed over for deres fjender og behandler blodtørstige ulve med kærlig omsorg, sådan som de ville gøre det med gazellerne på Guds kærligheds græsgange. Du har set deres adfærd og karakter, og du har hørt om den moral, som perserne havde i tidligere tider. Kan denne forvandling af moralen og denne forfinelse af tale og adfærd fremkaldes på anden vis end gennem kærlighed til Gud? Nej, ved Gud! Hvis vi påtog os at udbrede en sådan moral og væremåde blot ved hjælp af kundskab og lærdom, ville der gå et tusind år, og den ville stadigvæk ikke være opnået blandt masserne.
- 13 På denne dag, takket være Guds kærlighed, er dette blevet opnået med den største lethed. Tag jer derfor i agt, Oh I af forstående hjerte!

INDEKS

Henvisninger til 'Abdu'l-Bahás ord er indekseret ved Tavlens nummer efterfulgt af afsnittets nummer. For eksempel henviser "1.3" til Tavle nummer 1, afsnit 3. Henvisninger til forklarende materiale, der ikke er åbenbart af 'Abdu'l-Bahá, er indekseret ved forkortelsen "s", efterfulgt af sidenummer.

- Aaron, Guds irttesættelse af, 44.4, 44.8-10
'Abdu'l-Bahá, x-xvii
Abel, 64.4
Abraham, 4, 30.10, 18.2
- beviser på Manifestationens stede, 4.1
- efterkommere af, 4.4, 4.6
- eksil til Det Hellige Land, 4.2-5
- Hans religion, 11.7, 43.5
- Hans tegn, 14.13
Abú Sufyán, 13.6
Adam 11.7
- cyklus begynder med, 41.5,
- efterkommere af, 30.8, 30.11
- Hans synd, 29.9, 30
- menneskets fysiske natur arvet fra, 29.2, 29.4, 29.7-8
- uden forældre, 18.2-5
Adrianopel, 4.5, 9.4 n11, 9.5, 9.13, 9.16 n13
Afnán, Hájí Mirzá Muhammad-Taquí, Vakílu'd-Dawlih, 11.36 n48
Afrika, kannibalisme blandt stammer af, 3.3, 29.5, 77.13
Akko, 4.5, 9.4, 9.5, 9.13-16, 10.2, 48.6-7
'Alí, Imam, 11.12-23, 11.26-30, 37.2 n111, 37.8 n113. *Se også under* Ima-
mer
Alfa og Omega (Johannes' Åbenbaring), 58.5, 80.7
Amnesti. *Se under* Tilgivelse
Anger, ved dåb, 19.3-4, 20.5
Antiokia, Peters grav i, 34.4
Antropomorfister, 37.5
Apostle, Kristi, 10.3, 11.36, 18.3-4, 23.6, 45.10, 60.3. *Se også under* Jo-
hannes (Apostel) Hans visioner; Peter
(Apostel)
Arabiske Halvø, 7.11, 7.16, 11.14, 13.10-12
Arabiske stammer, Muhammeds op-
dragelse af, 7.3-8, 7.11, 7.13-16, 11.14, 11.18-19, 13.11-12
Arbejde og arbejdere, 76.1, 78.1, 78.4-11
Arbejde og tro, 65. *Se også under* Ger-
ninger, gode
Argumenter, *se under* rationelle bevi-
ser, 3.2, 3.17-18, 10, 41.3, 50.1, 50.6, 60.7, 61.4, 83.3-5, 83.7
- traditionelle, 3.17, 10, 83.6
Aristoteles, 5.5, 82.2
Art. *Se også under* Dyreriget, evolu-
tion og transformation, 46, 47.6-11, 49
- dens oprindelse, 38.5-6
- dens originalitet, 47.11, 49.2-8
- genkomst og tilbagekomst, 81.7
- menneskelig, 17.7, 46, 47.9-11, 49.2, 49.4-8, 50.1-4, 64.1
- udtrykkets anvendelse, xiii, 46, 1 n127
Artaxerxes edikter, 10.11, 10.12, 10.16
Arvesynd, 29.9, 30. *Se også* Synd(er)
Asien, 4.4, 20.5
Assyriske Imperium, 6.2
Astrologer, 69.3
Astronomer og astronomi, 7.14, 14.12-13, 35.6, 83.3. *Se også under* Solsystem
Atomer 1.2, 47.6, 50.2

- Báb, 8
- Bahá'u'lláh som tilhænger af, 9.3
  - beviser på stade som Manifestation, 8.3
  - Hans komme, 10.15-17, 10.20, 11.6, 13.12-3, 43.5
  - Hans martyrium, 11.32-33
  - Hans Guddommelige Ordning, 11.7, 11.28-34,
  - Hans titler, 8.1 n9, 13.5
  - nedstammer fra Abraham, 4.4, 57.6
  - profetier angående, 11.6, 11.28, 11.34, 13.5-13
- Bábier, forfølgelse af, 9.3
- Bagdad, Bahá'u'lláhs eksil til, 4.5, 9.4 n11, 9.5-6
- Bahá'í Troen, xvi, 9.13, 9.15, 10.2, 11.7
- Bahá'u'lláh, 9
- Bábs proklamation af, 8.2
  - beviser på stade som Manifestation, 9.5-10, 9.17-18, 9.22, 10
  - enhed bragt af, 12.6
  - forfølgelse af, 9.4, 9.12-16, 9.23
  - fornyelse bragt af, 36.9
  - fred bragt af, 12.4, 12.7
  - Hans bortgang, 9.4 n11
  - Hans eksil, 4.5, 9.4-6, 9.13-16, 10.2
  - Hans fangenskab, 4.5, 9.4, 9.13-16, 10.2
  - Hans forvandling af perserne, 84.12
  - Hans Guddommelige Ordning, 11.35, 11.42, 12.4-8, 19.8
  - Hans komme, 10.15, 10.18-22, 12.6, 43.5
  - Hans kundskab, 9.5-6, 9.11
  - Hans love, 12.4
  - Hans Pagt, 11.44-45
  - Hans Skrifter
    - breve til konger og regenter, 9.16-18, 9.22, 16.8, 39.6, 58.
    - De Skjulte Ord, 47.9
  - Kitáb-i-Aqdas (Den Helligste Bog), 12.4, 45.1, 65
  - Kitáb-i-Íqán (Vishedens Bog), 26.1, 26.6, 33.2, 33.10, 81.1
  - Pagtens Bog, 11.44-45
  - Súriy-i-Haykal (Templets Súriy), 9.16-18, 9.22, 16.8, 39.6, 58.5
  - Hans storhed, 9.13, 9.20, 9.21, 10.1, 37.13
  - Hans største ufejlbarlighed, 45
  - Hans titler, 9.1n10, 9.25 n17
  - Hans udvalgte, 11.36.37
  - Hans Åbenbaring, 10.22, 11.34-45, 16.8, 37.11, 38.8 n116
  - Isajs stav gælder for, 12.1-2, 12.7,
  - nedstammer fra Abraham, 57.6
  - og udførelse af mirakler, 9.6-9, 9.19, 9.22, 10.3-5
  - profetier angående, 9.15, 10, 11.34-45, 12
  - som Bábs tilhænger, 9.
  - som universel Manifestation, 30.7, 41.5
- Bahá'u'lláhs Pagt, 11.44-45
- Balnace (vægt), 607, 83.6
- Barbara, Saint, 19, 20, 58.5
- Barmhjertighed, 76, 77.8
- Barnemord, 7.3
- Barney, Laura Clifford, x, xiv, xviii, 62.6 n147
- Begrebsmæssige virkeligheder, 3.10, 16, 25.3, 74.4, 83.2
- erkendelse af, 36.2, 74.1, 74.2
  - opdagelser af, 48.6-7
- Belønninger, 60.2-4, 81.3, 84.9
- Betingelser, forvandlingen af, 20.6-7
- Bevidsthed, xiii, 1.3, 1.5, 61.3
- Bevidsthed, menneskelig, 39.6, 61.3, 82.12. *Se også under* Opdagelser, menneskets evne til at gøre; Intelligens; Fornuft; Tanke(r)
- altomfattende, 59.4
- Beviser. *Se også* Argumenter; Guds eksistens, bevis på; Guds

- Manifestationer, bevis på; *og under individuelle Manifestationer*
- rationelle, 10, 60.5, 60.7, 81.5, 83.7
  - traditionelle, 83.7
- Bevægelse
- dens love, 1.2, 81.9, 83.2
  - eksistensens, 63.1-2, 69.3
  - menneskelig, 16.8, 70.6
  - sjæles, 44.5
  - åndelige cyklusser, 14.7, 14.12
- Biblen. Se også under Evangelium; Toraen
- begrebet om genkomst i, 81.13-14
  - én dag gælder for ét år i, 10.12, 10.20, 11.5, 11.23, 13.12
  - vers fra
    - Anden Mosebog, 13:21-22, 16.6
    - Anden Mosebog, 20:4-5, 43.9
    - Apostlenes Gerninger, 15:20, 20.2
    - Daniels Bog, 8, 10.17
    - Daniels Bog, 8:13, 10.16
    - Daniels Bog, 9:25, 10.13-14
    - Daniels Bog, 12:6, 10.19
    - Daniels Bog, 12:11-12, 10.21
    - Esajas' Bog 11, 12
    - Esajas' Bog, 11.1-9, 12.1
    - Esajas' Bog 43:1, 44.7
    - Esajas' Bog, 48:12, 44.7
    - Ezekiels Bog, 4:6, 10.12, 11.5
    - Ezekiels Bog, 30:1-3, 11.34
    - Ezras Bog, 1, 10.11
    - Ezras Bog, 6, 10.11
    - Ezras Bog, 7, 10.11
    - Femte Mosebog, 3:26, 44.9
    - Femte Mosebog, 5:8-9, 43.9
    - Fjerde Mosebog, 13-14, 44.4
    - Fjerde Mosebog, 14:34, 10.12
    - Fjerde Mosebog, 20:13, 44.8
    - Fjerde Mosebog, 20:23-24, 44.8
    - Første Mosebog, 1:26, 3.7, 3.11, 49.8
    - Første Mosebog, 2:7, 18.4, 54.1
    - Første Mosebog, 2:16-17, 30.2
    - Første Mosebog, 3:5, 30.2
    - Første Mosebog, 3:11-15, 22, 30.2
    - Johannesevangeliet, 1:1, 39.7, 42.3, 54.5
    - Johannesevangeliet, 1:12-13, 18.3, 18.4
    - Johannesevangeliet, 1:13, 60.3
    - Johannesevangeliet, 1:19-21, 33.3
    - Johannesevangeliet, 1:33, 19.5
    - Johannesevangeliet, 3:5, 60.2
    - Johannesevangeliet, 3:6, 22.6
    - Johannesevangeliet, 3:13, 23.3, 26.2
    - Johannesevangeliet, 6:26, 21.3
    - Johannesevangeliet, 6:33, 21.3
    - Johannesevangeliet, 6:35, 21.5
    - Johannesevangeliet, 6:38, 23.3
    - Johannesevangeliet, 6:42, 6.1, 21.3, 23.3
    - Johannesevangeliet, 6:50, 29.12
    - Johannesevangeliet, 6:51, 21.1, 30.9
    - Johannesevangeliet, 6:63, 21.4
    - Johannesevangeliet, 10:38, 16.7
    - Johannesevangeliet, 12:39-40, 22.7
    - Johannesevangeliet, 14:10-11, 54.7
    - Johannesevangeliet, 14:11, 38.8
    - Johannesevangeliet, 16:12, 25.7-8
    - Johannesevangeliet, 17:5, 28.1
    - Johannesevangeliet, 17:21, 38.8, 54.7
    - Johannes' Åbenbaring, 11, 11
    - Johannes' Åbenbaring, 11:1-2, 11.1-3
    - Johannes' Åbenbaring, 11:3, 11.12
    - Johannes' Åbenbaring, 11:4, 11.13
    - Johannes' Åbenbaring, 11:5, 11.15
    - Johannes' Åbenbaring, 11:6, 11.16, 11.17, 11.18
    - Johannes' Åbenbaring, 11:7, 11.19, 11.20, 11.21
    - Johannes' Åbenbaring, 11:8, 11.22
    - Johannes' Åbenbaring, 11:9, 11.23

- Johannes' Åbenbaring, 11:10, 11.26
- Johannes' Åbenbaring, 11:11, 11.28
- Johannes' Åbenbaring, 11:12, 11.30, 11.31
- Johannes' Åbenbaring, 11:13, 11.32, 11.33
- Johannes' Åbenbaring, 11:14, 11.34
- Johannes' Åbenbaring, 11:15, 11.35
- Johannes' Åbenbaring, 11:16-17, 11.36
- Johannes' Åbenbaring, 11:18, 11.38-41
- Johannes' Åbenbaring, 11:19, 11.42-45
- Johannes' Åbenbaring, 12, 13
- Johannes' Åbenbaring, 12:3-4, 13.6
- Johannes' Åbenbaring, 12:4, 13.7
- Johannes' Åbenbaring, 12.5, 13.8-9
- Johannes' Åbenbaring, 12:6, 13.10-12
- Johannes' Åbenbaring, 21, 13.1-4
- Johannes' Åbenbaring, 22:13, 58.5
- Lukasevangeliet, 1:26-28, 17.3
- Lukasevangeliet, 3:16, 19.5
- Lukasevangeliet, 3:22, 16.6
- Lukasevangeliet, 11:2, 39.7
- Markusevangeliet, 1:8, 19.5
- Markusevangeliet, 1:10-11, 16.6
- Markusevangeliet, 9:11, 33.4
- Matthæusevangeliet, 3:11, 19.5
- Matthæusevangeliet, 3:13-15, 19.1
- Matthæusevangeliet, 3:16-17, 16.6
- Matthæusevangeliet, 5:39, 77.7
- Matthæusevangeliet, 6:9, 39.7
- Matthæusevangeliet, 8:22, 22.6, 30.12, 79.4
- Matthæusevangeliet, 12:31-32, 31.1
- Matthæusevangeliet, 13:14-15, 22.7
- Matthæusevangeliet, 16:18, 34.1
- Matthæusevangeliet, 17:13, 33.4
- Matthæusevangeliet, 19:16-17, 44.12
- Matthæusevangeliet, 22:14, 32
- Matthæusevangeliet, 23:34-36, 33.7
- Matthæusevangeliet, 24:3, 10.17
- Matthæusevangeliet, 24:29-30, 26.1
- Matthæusevangeliet, 26:26, 21.9
- Nehemias' Bog, 2, 10.11
- optegnede visioner i, 71.9
- Paulus' Brev til Romerne, 9:21, 70.5
- Paulus' Brev til Romerne, 14:14, 20.2
- Paulus' Første Brev til Korinterne, 15:22, 29.1, 29.4
- Paulus' Første Brev til Thessalonikerne, 5:2, 26.5
- Paulus' Brev til Titus, 1:15, 20.2
- Peters Andet Brev, 3:10, 26.5
- Billedligt udtryk, xvi, 16.4-9, 24.2, 34.3
- Billedtilbedelse, 37.10, 43.8, 43.9, 43.11
- Blasfemi, 31
- Blindhed, 3.8, 31.4, 50.3, 74.4
- Blod, 11.17, 20.2, 21.2, 30.9
- Blomster, 54.3, 62.2, 63.1, 67.4,
- Bogens folk. *Se under* kristendom og kristne, jøder
- Brahma, Hans mirakler, 10.3, 22.4
- Brød og vin, 21
- Bud. *Se under* Lov(e)
- Buddha, 43.8, 43.11
- Bøger. *Se* Biblen, Hellige Skrifter
- Bøn(ner), 11.24-25, 62.3-7, 66.6
- Børn, 7.3-8, 20.5, 57.4-5, 62.6, 66.7-8, 78.8 *Se også under* Planter

- Catafago, César, 9.16
- Cephas ('sten' på aramæisk), *Se under*
- Peter (Apostel)
- Civilisation
- af arabiske stammer, 7.3-8, 11, 7.13-16, 11.14, 11.18-19
  - behersket af naturens lov, 78.2
  - dens sande fremskridt, 77.13, 84.2, 84.9
  - gennem uddannelse, 3.4, 3.6, 57.8
  - Guds Manifestationer etablerer, 34.10, 49.8-9
- Cyklusser, 14, 36.7, 41. *Se også under*
- Guddommelige Ordninger, Manifestationers grundlæggelse af
- Cyrus, hans edikt, 10.11
- Daniel, Hans profetier, 10.10-17, 13.13. *Se også under* Biblen, vers fra
- Darius, hans edikt, 10.11
- David, 43.5
- Dávúdí, Siyyid, 9.19
- De Fattige, omsorg for, 76.1, 78.12
- Den Levendes Bogstaver, 11.36 n48
- De Døde, 11.21-29, 11.39, 14.7, 22.6-7, 30.12, 60.4, 79.4
- De Ti Bud, 43.9
- Den Ene, 82.2 n162, 82.4
- Den Første Vilje, 53.5-6. *Se også under* Vilje
- Den Hellige By,
- religion som, 13.1, 13.3-4
  - som fysisk lov, 11.11
- Den Helligste Bog. *Se under*
- Bahá'u'lláh, Hans Skrifter, Kitáb-i-Aqdas
- Den Højstes Pen. *Se også under*
- Bahá'u'lláh
- Den Lovede, profetier om, 13.5-9, 25.7-8, 35.3. *Se også under* Guds Manifestationer
- Den Sidste Nadver, 21.8-10
- Den Velsignede Skønhed. *Se under*
- Bahá'u'lláh
- Den Ældgamle Skønhed. *Se under*
- Bahá'u'lláh
- Det Allerehelligste, 11.3-8, 11.11, 11.42
- Det fuldkomne menneske, Guds Manifestationer som, 11-1-2, 27.5, 44.12, 50.5, 59.8
- Det Første Punkt. *Se under* Báb
- Det Hellige Land,
- Abrahams landsforvisning til, 4.2-5
  - Bahá'u'lláhs manifestation i, 4.5, 9.15
  - jødernes tilbagevending til, 12.7-8
- Det Osmanniske Rige, måne som symbol for, 13.4
- Det Største Fængsel, 9.4, 9.15, 10.2. *Se også under* Akko
- Det Største Himmellegeme. *Se under*
- Bahá'u'lláh
- Det Største Navn. *Se under*
- Bahá'u'lláh
- Dommens Dag, 11.39, 26
- Dragen (Johannes' Åbenbaring), 13.5-7
- Druserne, deres tro, 81.13
- Drømme, 61.2, 71.3, 71.4, 71.8
- Due, nedstigning af Helligånden i form af, 16.6, 38.9
- Dyder
- erhvervelse af, 3.4, 15.7, 36.5, 81.11
  - Kristi, 37.13
  - Manifestationernes, 38.1
  - menneskelige, 11.7-9, 11.19, 11.24-25, 60.3, 64.4, 74.2
  - sand lykke ligger i, 15.7
  - åndelige, 11.7, 29.3, 84.2-3, 84.6, 84.10
- Dyr, (Johannes' Åbenbaring), 11.20-21
- Dyreriget, 15.3-6, 32.2, 46.6, 49.3, 73.3, 78.3, 82.17
- at skelne mennesket fra, xiii-xiv, 3.3, 3.6, 29.5-6, 47.10-11, 48, 49.4, 55.5

- behov for oplæring, 3.1, 3.3, 57.8,
- eksistens i, 17.4, 49.3, 57.4, 82.11
- fuldkommenheder i, 64.1, 70.5
- grader og stader i, 32.6, 62.1
- manglende evne til at forstå, 59.6
- sanser i, 48.2, 48.4, 48.5-7, 55.4, 58.2
- som fanger af naturen, 48.9-10
- ånd i, 36.2, 36.3, 48.11, 55.2, 55.4
- Døden, 1.1, 2.5, 29.8-9, 30.12, 53.7, 74.4, 74.6, 84.9
- sjælens fremskridt efter, 62, 64, 66
- Døvhed, 50.3, 74.4
- Dåb, 19, 20, 58.5

- Edirne. *Se under* Adrianopel
- Efterår, 14.9
- Egypten, 11.22, 13.6
- Eksistens, 1.5, 2.4, 3.10, 15.1, 32.2, 46.6, 47, 63.1, 77.8, 79, 82, 84.4. *Se også under* Dyreriget; Essens; Menneskets Rige; Mineralriget; Ikke eksistens; Præeksistens; Planteriget; Verden, kontingente
- behov for en opdrager, 3
- bevægelse i, 63.1-2, 69.3
- dens evolution, 51.4
- dens fuldkommenheder, 46.2-8, 50.3-4, 62
- dens relative natur, 80.5-7
- dens verden, 38.5, 42.2, 47.6, 79.2, 80.6
- enhed i, 82
- fornyelse af, 81.8
- fælles, 82.7-8, 82.12
- grader af, 37.2, 46.2, 52.2, 53.7, 57.4, 60.4, 62.1, 64.3, 81.10
- ingen begyndelse på, 47.1, 47.3
- menneskelig, 1.6, 48, 49, 57.4, 67.3, 67.9, 80.5-6
- nødvendig, 50
- ondskab ikke medfødt i, 57.11, 74.6
- positiv, 74.3, 74.5-7
- sand, 22.7, 82.3, 82.12, 82.16
- skabelsens, 47.2, 79.3, 80.7
- tilfældig, 82.8-9, 82.11-12
- åndelig, 16.4, 22.7
- årsager til, 47.4, 80.3
- Elementer, sammensætning og kombination af, 36.1-3, 39.2, 46.7, 47.4-8, 48.2, 53.7, 55.4, 82.11
- Elias (Elijah)
- Hans genkomst, 10.8, 34.2
- inspiration modtaget ved, 37.11
- Johannes Døberens som, 33.3-6, 33.9, 81.14
- tilsynekomst af Kristi forklarede skikkelse, 71.7, 71.9
- Enhed. *Se under* Gud, Hans enhed; Enhed, 27.8, 47.3. *Se også under* Guds enhed
- bragt af Bahá'u'lláh, 12.4, 12.6-7
- bragt af Kristus, 3.13-14, 12.3
- eksistensens, 82
- manifestationernes, 11.37
- sjælens, 71.7
- Engle, 11.1, 11.3, 11.35
- Esajas, 22.7, 37.11, 43.5. *Se også under* Biblen, vers fra
- Hans visioner, 71.2, 71.9
- profetier om Messias, 26.4
- Essens, 33.6, 82.8, 82.17,
- guddommelig, 27.5, 27.7, 27.8, 37.2-7, 54.4-7, 82.5-6, 82.16
- af Manifestation, 16.10, 39.3, 40.6, 81.14
- kundskab om, 45.2, 59.3-7
- menneskelige arters, 47.10-11, 49.2, 49.4, 49.8, 50.1
- transformation af, 47.10-11, 81.8
- ufejlbarlighed i, 45.2-5
- Etik, 5.5. *Se også under* Moral
- Europa, 4.4, 7.1, 20.7
- Eva, 30.2, 30.4-6, 30.8, 30.11
- Evangelium, 83.6, 84.12. *Se også under* vers fra Biblen
- Báb profeterede i, 10.17
- mirakler optegnet i, 10.3, 10.5, 71.7

- Muhammeds forsvar for, 7.12, 11.12
- profetier angående Tvillingemanifestationer, 10.8
- Evner, menneskelige, 57.3, 57.9-12, 81.10
- Evolution, xi, xiii-xiv, 46, 47, 48.3, 49, 51.4
- Ezekiel, 37.13, 43.5
- Falskhed, 60.3, 64.4, 71.3, 75.1, 76.3
- Familier, 57.5, 57.6, 62.6
- Farao, 11.17, 64.4
- Farisæere, 13.14
- Faste, 11.24
- Fattigdom, 2.4, 74.4, 74.6, 82.14
- ulighed mellem rigdom og, 78.2-8, 78.12
- Filosoffer og filosofi, 59.7, 83.4, 84.9-10
- europæiske, 46.8, 49.3, 83.2
- guddommelige, 17.2, 17.5-7, 48.4, 76.3
- naturvidenskabelige, 17.2, 17.4-6, 48.2-3, 48.8, 48.11, 50.6
- om én årsag til alt, 82.13, 82.16
- ældgamle, 5.3, 5.5, 53.5, 81.13, 82.2, 83.2-5
- Forandring. *Se under* Ændring(er)
- Forandring(er). *Se også under* Evolution
- af skæbne, 68.2-3
- i den fysiske verden, 2.7, 20.2
- i forståelse, 83.3-5
- i mennesker, 57.9
- Manifestationer bringer, 3.14, 11.10, 20.3-4, 20.6-8, 43.8-9, 43.12
- åndelig virkelighed uændret, 11.7, 11.11, 11.42, 16.10, 38.8, 54.7, 58.5
- Forbrydelse, 70.3-4, 75.1, 76.3, 77. *Se også under* Ondskab; Synd(er)
- Forbøn, 62.4-7
- Forestillingsevne, 25.3, 56.2, 56.3, 56.4, 71.2, 71.3, 71.8
- Forkyndere, tilhængere og, 43.4-6
- Forhold, nødvendige, 40.8-9
- Forklarelsen, dagen for, 33.4, 71.7, 71.9
- Former. *Se under* Forstandsmæssige virkeligheder; Sansbare virkeligheder; Ting
- Fornuft, xii, 36.4, 60.7, 76.2-3, 83.3-6, 84.7. *Se også under* Bevidsthed, menneskelig
- Forræderi, 64.4, 75.1, 76.3
- Forsamlingen i Det Høje, 3.11
- Forstandsmæssige virkeligheder, 16, 25.3-5, 48.4, 74.1-3, 82.6
- Forståelse. *Se også under* Kundskab
- dyrs evner for, 48.2
- mangel på, 1.5, 74.3
- åndelig, 61.1, 71.6, 71.7
- Fortolkning, 11.7, 13.13-14, 16.9, 26.1, 30.4
- Forvandling, 53.7, 81.8, 84.12. *se også under* Forandring(er)
- Forældre, 57.5, 62.6. *Se også under* Familier
- Forårstid,
- materiel, 14.2, 14.6, 16.9, 36.7, 42.4, 67.4
- åndelig, 14.7-8, 14.11, 36.8-9, 42.5, 43.5
- Fostre, menneskelige, udviklingsstadier, 47.7-11, 49.6-8, 51.2-4
- Fred, 11.37, 78.4
- bragt af Bahá'u'lláh, 12.4, 12.7
- bragt af Kristus, 3.13-14, 12.3
- Frelse, 10.7, 65, 84.2
- Fremskridt, 63
- menneskeligt, 3.6, 64.6
- Manifestationernes indflydelse på, 42.5
- sjælens efter døden, 62, 64, 66
- Fri vilje, 35, 70
- Frigørelse, 67.7
- Frugt, 3.2, 14.3, 73.2, 73.7. *Se også under* Frø; Frugt fra træer

- Fuldkommenhed(er). *Se også under* Gud, Hans fuldkommenheder; Mennesket, hans fuldkommenheder
- Bahá'u'lláhs, 9.5
  - erhvervelse af, 32.5, 47.9, 52.2-3, 81.4, 81.11
  - grader af, 64.2, 64.5, 66.4
  - guddommelige, 3.7, 18.2, 18.6, 30.7, 31.3, 36.7, 39.1, 59.8, 64.
  - Kristi, 21.2, 21.4, 21.10, 29.12, 31.2, 37.13, 54.5
  - Manifestationernes, 18.6, 31.2-3, 37.11, 38.1, 42, 45.5
  - menneskelige, 32.4, 46.2-3, 46.6, 47.9-11
  - skabelsens, 15.2, 62.1
  - fysiske, 1, 77.13
  - præeksisterende, 82.14
  - deres genkomst, 33.9, 81.8, 81.14
  - universets, 32.2-5, 63.2
  - åndelige, 29.2, 77.13
- Fællesevnen, 56.2-4, *Se også under* Menneskets evner
- Fællesskab, 3.13-14, 11.37, 12.3, 12.6, 84.4, *Se også under* Enhed
- Føde, 21.6, 73.2, 73.5, 73.7
- Følelser, 62.2, 64.1, 82.17
- Første Intellekt, 53.5-6, 58.4
- Følesansen, 56.1, 83.2
- Galen, 5.5, 84.9-10
- Galileo, 7.15
- Gavmildhed, 76.1, 76.4
- Gejstlige, 7.1-2, 7.10, 7.14, 8.1, 9.2, 9.3,
- Gejstlighed, *Se under* Teologer 9.6-14, 9.17, 9.22, 11.8
- Genfødt, den sande betydning af, 60.3
- Gengæld. *Se under* Hævn
- Genkomst. *Se også under* Reinkarnation
- i den materielle verden, 14.6, 14.11
  - Kristi, 10.8, 26
  - Profeters, 33, 81.14-1
- Gerninger, gode, 30.12, 65, 66.6, 70.4, 76.1, 78.13, 84. *Se også under* Etik; Moral
- Godhed, 30.5-6, 57.10-11, 74, *Se også under* Kundskab om ondt og godt
- Grader. *Se under* Dyreriget; Guds Rige, Menneskets Rige; Menneskets eksistens; Planteriget
- af eksistens, 37.2, 46.2, 52.2, 53.7, 57.4, 60.4, 62.1, 64.3, 81.10
  - af fuldkommenheder, 64.2, 64.5, 66.4
  - af lydighed, 62.3
  - af det skabte, 32.2, 32.5-6, 46.3, 59.6, 62.1-2, 84.4
  - af ånden, 16.4, 81.10
  - Gud transcenderer, 27.2-4
  - menneskets, 47.9, 51.3, 57.3, 58.2, 64.2
- Gren, 12.1, 12.7-8
- Grækenland, 6.2, 43.11
- filosoffer fra, 5.3, 5.5, 82.2
- Grådighed, 29.5-6, 57.10, 78.1, 78.11
- Gud(s), *Se også under* Guds nåde; Helligånden; Guds Manifestationer; Guddommelig Virkelighed, Treenighed
- den menneskelige ånds opståen fra, 53.1-5, 54, 82.18
  - eksistens, 50, 79.2-3, 80.6-7
    - beviser på, 2, 20.8, 46.6, 81.5-6
    - enhed, 4.1-3, 5.3, 27.10, 43.8, 43.11, 81.6
  - erkendelse af, 65.2-4
  - evighed, 47.3
  - fuldkommenheder, 2.3, 2.6, 7.13, 27.4, 35.2, 37.6-7, 62.1
    - Hans Manifestationers, 37.5
    - Helligåndens manifestering af, 31.2, 54.5
    - menneskets andel i, 50.1-4, 82.18
  - gavmildhed, 3.11, 34.10, 59.9-10, 60.4, 65.3, 66.6, 84.3

- herredømme, 1.5, 1.7, 11.37, 36.9, 70.8
- kendetegn, 3.11, 7.13, 37.2, 37.5-8, 47.2, 50.3, 59.7, 60.3, 81.12
- kærlighed, 11.20, 11.24, 19.6-8, 24.3-5, 44.5, 67.7, 84.3-5, 84.7-13
- love, 11.7, 11.10, 13.2, 20, 34.3, 47.9, 51.3-5
- magt, 2.3, 3.12-13, 3.18, 4.1, 6.5, 9.13, 11.15, 15.8, 36.6, 45.2 70.5, 70.8
- navne, 3.11, 37.5-8, 47.2, 50.3, 81.12
- nåde, 76, 77.8
- præeksistens, 53.5-6, 80, 82.13-14, 82.16
- retfærdighed, 76, 77.8
- Rige, 30.12, 33.3, 60.2, 65.4, 67, 82.17
- verdener, 60.2, 81.12, 82.17
- vilje og formål, 32.5, 70.5
- visdom, 11.13, 20.8, 47.5, 47.8
- Ånd, 12.1
- hjælp fra, 70.6-8
- Kristi forhold til, 12.2, 16.7, 27.7, 38.8-9, 54.7
- kundskab om, 11.24, 12.3-4, 19.6-8, 37.7, 45.2, 59, 82.6, 84.2-3, 84.7-12
- besiddet af, 35.1-4, 82.5-6, 82.13-14
- ligegyldighed over for, 75.1
- Manifestationernes forhold til, 37, 44
- mennesket i billede og lighed med, 3.7, 3.11, 49.8, 64.4
- nærhed til, 62.4
- tegn på, 27.5, 37.3, 38.5, 50.3, 64.4
- tilgivelse fra, 31.5, 62.3-7, 65.3, 76.4-6, 77.8,
- tilsløret for, 60.3, 65.3, 66.1-4, 67.8, 67.10, 75.2
- tro på, 65.2-4, 67.8
- som ildsøjle, 16.6
- som skaber, 2.1, 2.6-7, 18.4, 36.7, 52.3, 53, 80.7, 82.17
- vejledning fra, 11.13, 11.28-29, 45.3-4
- Guddom(s), 47.2, 59.7, 62.1. *Se også under* Essens, guddommelig; Gud; Virkelighed, guddommelig
- fuldkommenheder, 50.1, 59.8
- Guddommelige Ordninger, Manifestationers grundlæggelse af, 11.10, 43.3, 43.5. *Se også under* Cyklusser
- Guds Apostel. *Se under* Muhammed
- Guds Budbringere. *Se under* Guds Manifestationer
- Guds Dag, 11.35
- Guds Manifestationer(s). *Se også under* Opdragere, sande; Mirakler; Profetier; Profetskab og Profeter; Åbenbaring, guddommelig; og individuelle Manifestationer
- beviser på, 3.17, 20.4, 22.3-5, 24.3, 41.4
- civilisation bragt af, 49.8-9
- cyklusser, 41.3-4
- distancere sig fra, 31.3-7
- enhed bragt af, 11.37
- forandring bragt af, 3.14, 11.10, 20.3-4, 20.6-8, 43.8-9, 43.12
- fuldkommenheder, 18.6, 38.1, 42, 45.5
- genkomst, 33, 81.14
- genopstandelse, 23.2
- Guddommelige Ordninger grundlagt af, 11.10, 43.3, 43.5
- Guds forhold til, 37.44
- herredømme, 11.37
- kundskab, 40, 59.9
- kærlighed til, 11.37, 42.3
- magt, 11.37, 22.2, 22.8, 42, 58.5
- moral reformeret af, 6.2-3, 7.11-12, 8.1-2, 9.1, 11.26, 43.5, 43.8
- nåde, 38.4, 39.4, 42.3, 43.3, 45.3
- religionens essens uforandret af, 11.7-9, 11.12, 11.24, 11.42-43
- sammenlignet med solen, 42.2, 43.3

- som Det Perfekte Menneske, 11.1-2, 27.5, 44.12, 50.5, 59.8
- som hule rør, 11.2
- stader, 30.7, 31.2, 38, 39
  - guddommelige, 38.1, 38.4, 38.8, 39.1, 39.4, 39.6, 58.5
  - fysiske, 38.1, 38.2, 38.8, 39.
  - legemlige, 58.6
  - den rationelle sjæls, 38.1, 38.3, 38.8, 39.1, 39.6, 58.5
- stråler strømmer ud fra, 25.2
- Største Ufejlbarehed, 45
- tilsynekomst, 11.35, 13.5-13, 14.7, 27.4, 82.6
- universelle, 30.7, 41.4, 59.8
- vejledning fra, 39.1, 43.4
- virkeligheder, 16.10, 39.3, 39.4-6, 45.5
- visdom, 45.5-6
- Guds Ord(s). *Se også under* Jesus Kristus; Åbenbaring, guddommelig
  - er Manifestationernes ord, 44.5
  - menneskets åndelige natur nedarvet fra, 29.2, 29.7, 30.9
  - præksistens af, 28.3, 28.4, 80.7
  - stade, 30.7, 38.4, 38.7, 38.9
  - åbenbarende tilsynekomst af, 54.5-7
  - åbenbaring fra, 37.11
- Guds Sag. *Se under* Bahá'í Troen
- Guds Søn. *Se under* Jesus Kristus
- Guds Ven. *Se under* Abraham
- Guds Ånd. *Se under* Jesu Kristi Ånd
- Hagar, 4.4
- Harmoni, *Se under* Enhed
- Hasan 'Amú Mullá, 9.6, 9.1
- Helbredelse og sundhed, 2.5, 10.7, 72, 73. *Se også under* Sygdomme; Medicin; Læger
- Hellige Skrifter, 10, 30.5, 43.3, 83.6. *Se også under* Biblen; Koranen
- Helliggørelse/fromhed, 19.6, 30.7, 67.7, 82.16, 82.18
- Hellighed, 36.7, 37.2, 67.7, 82.18. *Se også under* Helliggørelse/Fromhed
- Helligånden(s), 2.8, 25, 36.7-8, 55.2. *Se også under* Gud, Treenigheden
  - blasfemi imod, 31
  - Kristus født af, 6.1, 17, 18.5, 29.4
  - magt, 24.3, 36.9, 72.7
  - nedstigning, 16.6, 24, 25.2-3, 38.9, 58.5
  - nåde, 19.6-7, 27.8, 29.2, 31.2, 31.5, 67.4, 83.8
  - åbenbarende tilsynekomst, 36.8, 38.4, 54.5-6
  - åndedrag, 3.11, 18.4, 29.3, 36.6, 67.3
- Helvede, 29.9, 30.10, 60.2, 81.3
- Hensigter, prægtige, 84.6, 84.10. *Se også under* Gerninger, gode. *Se også under* Solsystem.
- Hermes, 46.2 n128
- Himmel, 3.11, 11.30, 11.42-43, 13.2, 21.3, 23.4-5, 26.1-3, 67, 81.3
- Himmelsk glans, som Manifestationernes stade, 38.1, 38.4, 38.8
- Himmeltegn (Zodiac), 14.12-13
- Hinduer, og Brahmans mirakler, 10.3
- Hippokrates, 5.5
- Hjerne, menneskelige, *Se under* Menneskelig Bevidsthed
- Hjertes, 42.3, 57.8, 67.6
- Hjælp, guddommelig, 70.6-8
- Hukommelse, 56.2, 56.4, 74.3
  - hos dyr, 48.5
- Hærskarernes Herre, profetier om, - 10.8. *Se også under* Bahá'u'lláh
- Hævn, 43.12, 76.5-6, 77.2, 77.5-7
- Høresansen, 48.5, 50.3, 56.1, 56.4, 61.1, 83.2, 84.7
- Håndværk, 1.4, 3.4, 36.4, 48.4, 71.6
- Se også under* Kunst
- Ibn-i-Nawfal, Varaqih, 10.22
- Ibnu'l-'Arabí, 82.1 n161
- Idoler. *Se under* Billedtilbedelse

- Ikke eksistens, 2.4, 60.5, 63.1, 79.2. *Se* Jerusalem(s)
- også under* Eksistens
- absolut, 47.3, 53.7
  - dens relative natur, 80.5-7
  - ondskab som, 74.3-4, 74.6-7
- Ild, 1.3, 16.6, 19.6
- Illusion, 71.3, 71.8, 71.9
- Illusion(er), 71.5, 71.8
- Imamer, 9.6n12, 11.36, 13.4, 37.2
n111, 37.8 n113
- Indkomst. *Se under* Rigdom, ulighed
mellem fattigdom og
- Industri, 3.6
- Inspiration. *Se under* Guddommelig
åbenbaring; Forståelse; Vision(er)
- Intellekt, Første, 53.5-6, 58.4
- Intelligens, 3.10, 48.2, 57.3, 83.3-5. *Se*
også under Bevidsthed, menneskelig
- Iran. *Se under* Persien og persere
- Isak, 57.6
- Ismael, 4.4, 57.6
- Islam(s). *Se også under* Muhammed;
Muslimer
- forfald, 11.26, 11.28
  - Guddommelige Ordning, 11.5-6,
11.25, 13.4-7
  - profetier om Tvillingemanifestation-
erne, 10.8
  - traditionel medicin i, 20.4 n80
- Israel og israelitterne(s). *Se også un-
der* jøder
- afvisning af Kristus, 6.4
  - Guds irettesættelse af, 44.4, 44.7-10
  - Kristi fornyelse af, 6.2-3
  - Moses som, 5.2-3, 6.2
    - nedstammer fra Abraham, 4.4,
57.6
    - profeter, 37.11, 37.13
  - samling af, 12.7-8
  - tolv stammer, 11.36
- Istanbul. *Se under* Konstantinopel
- Jacob, 4.4, 44.7
- Jeremias, 34.2, 37.11, 43.5, 71.2
- erobring af, 11.4-6
  - genopbygning af, 10.10-11, 10.14,
10.16, 11.6
  - ortodokse patriark, 7.9
  - religion som ny, 11.22, 13.1, 13.3-4
  - templet i, 11.3-8, 11.11, 11.42
  - Jesse, hans stav, Bahá'u'lláh som,
12.1-2, 12.7
  - Jesus Kristus', 6, 21.6, 30.9, 36.8,
60.6, 64.3, 76.4. *Se også under* Tre-
enighed, Guds Ord
    - beviser på stade som Manifestation,
22.3-5, 24.3
    - brød og vin symboliserer, 21
    - ende på Guddommelige Orden, 11.8
    - enhed bragt af, 3.13-14, 12.3
    - fred bragt af, 3.13-14, 12.3
    - Gud Faderens forhold til, 12.2, 16.7,
27.7, 38.8-9, 54.7
    - gudsbespottelse mod, 4.1
    - dyder, 37.13
    - dåb, 16.6, 19.1-5, 38.9, 58.6
    - forklarelse, 33.4, 71.7, 71.9
    - fuldkommenheder, 21.2, 21.4,
21.10, 29.12, 31.2, 37.13, 54.5
    - fødsel, 17
    - genkomst, 10.8, 26
    - genopstandelse, 23
    - guddommelighed, 21.6-7
    - Helligåndens forhold til, 17, 25.8,
29.4
    - himmelfart, 10.14, 23.7
    - jøderne kunne ikke erkende, 13.14,
14.15, 26.4, 28.4-5
    - komme, 10, 10.15, 10.16, 11.8, 20.5,
26.2-4, 43.5, 84.5
    - lære, 21.4, 21.7
    - martyrium, 10.5, 10.10, 10.12,
10.14, 11.22, 21.6, 22.5, 28.4, 35.5
    - menneskelighed, 21.3, 21.6-7, 64.4
    - mirakler, 10.3, 22
    - mission, 29.10
    - nåde, 21.3-4, 21.7, 21.10, 29.12

- offer, 29.3, 29.10-13, 30.9, 30.11
- præksistens, 28
- religion, 11.7, 11.8, 11.12
- sandhed, 22.5
- stæde, 30.7, 38.8-9
- størhed, 18
- Største Ufejlbarehed, 45.10
- tegn, 14.13, 38.7
- tilgivelse, 76.1, 77.10
- udvalgte, 11.36, 11.37
- virkelighed, 25.2, 27.5, 27.8, 29.7, 30.7, 39.4, 63.2
- ånd, 21.3-5, 21.7, 27.8, 29.7
- åndelighed, 24.3-4, 29.2
- Mosaik Guddommelige Orden op-hævet af, 6.2-3, 20.2-3, 20.5
- nedstammer fra Abraham, 4.4, 57.6
- som opdrager, 3.17, 6.5, 29.10
- som spejl, 27.6-7, 54.5-7
- pavernes adfærd sammenlignet med, 34.5-10
- profetier om, 13.14, 26.4
- Johannes Døberen, 19.4, 20.5
- som Elias' genkomst, 33.3-6, 33.9, 81.14
- Jorden(s)
- cyklusser, 41.2-3
- eksistens, 38.5, 47.7
- fornyelse, 16.9
- fuldkommenheder, 15.2
- krumning af, 48.6-7
- ny, 13.1, 13.2
- næret af solen, 50.2, 53.2
- skabelsen af, 17.6-7, 51.5
- Jordskælv i Shiraz, 11.32-33
- Josef (Det Gamle Testamente), 4.4, 11.36, 30.10
- Josef (Kristi fader), 12.2
- Joshua, 11.12, 11.17-18, 44.10
- Johannes (Apostel), Hans visioner, 11, 13, 71.2, 71.9
- Jøder(s). *Se også under* Israel og israe-litter
- Bahá'u'lláhs lære om, 9.6
- ende på mosaik Guddommelig Ord-ning, 11.8
- love givet til, 30.10, 76.2
- mislykkedes med at erkende Jesus Kristus, 13.14, 14.155, 26.4, 28.4-5
- Muhammeds behandling af, 7.9
- persiske fangenskab, 6.2, 10.11-12
- tilbagevenden til Det Hellige Land, 12.7-8
- Jødisk pinse. *Se under* Helligånden, nedstigning af
- Kain, 64.4
- Kajfas, 64.4
- Kaldæere, israelitterne fangenskab un-der, 6.2
- Kaliffer, 7.9, 11.20, 11.22, 13.6-7, 77.9
- Kannibalisme, 3.3, 29.5, 77.13
- Kanaan, 57.7
- Karakter, menneskelig, 57
- Karmelbjerget, Bahá'u'lláhs ankomst til, 9.15
- Karbala, Irak, 9.6
- Katolicisme, dens dåbsritual, 20.5
- Kendetegn, 33.6-9
- guddommelige, 11.7, 11.35, 81.12
- kundskab om, 45.2, 59.3-4
- menneskelige, 16.3, 74.2,
- naturens, 19.6
- Khádíjih, 10.22
- Konkretisering, 40.3, 48.6, 71.3
- Konstantin, Kejser, 3.13
- Konstantinopel, 4.5, 9.5, 9.13
- Kontemplation, 37.5, 71.3, 80.7
- Kopernikus, 7.14 n5
- Koranen, 7.11, 7.13, 7.15
- dens Guddommelige Ordning, 11.5-6, 11.23, 11.25
- vers fra
- 2:105, 32.1
- 3:74, 32.1
- 6:103, 37.4
- 17:60, 81.8

- 19:17, 17.3
- 23:14, 47.9, 60.4
- 36:36, 17.4
- 36:38, 7.14
- 36:40, 7.14
- 37:62-66, 81.8
- 37:180, 81.12
- 44:43-46, 81.8
- 48:1-2, 44.11
- 48:8, 11.12
- 56:52-53, 81.8
- 59:2, 37.10, 81.13
- Kosher-love, 76.2
- Krig
  - blandt arabiske stammer, 7.4, 7.6
  - blandt kristne, 43.12
  - med udyr (Johannes' Åbenbaring), 11.20-21
  - mellem Frankrig og Tyskland, 9.16
  - Muslimske lov, 7.9
  - vil blive bandlyst, 12.4
- Kriminelle, straf af, 76.6, 77
- Kristendom(s) og kristne(s), 12.3, 30.10, 84.9-10
  - Bahá'u'lláhs lære om, 9.5
  - dåbsritual, 20.5
  - gejstliges beretninger om Muhammed, 7.1-2, 7.10
  - Guddommelige Ordning, 11.8, 12.8, 34.3
  - Muhammeds behandling af, 7.9
  - originale forskrifter ikke fulgt, 43.9, 43.12
  - udbredelse af, 9.25
- Kristus. *Se under* Jesus Kristus
- Kundskab(s), 56.2, 56.4, 59.6, 83. *Se også under* Gud, kundskab om; Uvidenhed
  - Bábs, 8.1-3
  - Bahá'u'lláhs, 9.11, 64.4
  - begrebsmæssig, 40.2-3, 48.6, 71.3
  - formål, 82.6, 82.13
  - erhvervelse af, 25.4, 32.5, 37.2, 57.10
  - essentiel, 35.2
  - formel, 40.2
  - guddommelig, 40.6, 82.5-6
  - intuitiv, 40.2, 40.4
  - jorden skal fyldes med, 12.4-5
  - Manifestationernes, 40, 59.9
  - menneskelig, 16.1-3, 40.2-5, 83.7
  - Muhammeds, 7.13
  - om det præeksisterende, 82.5-6, 82.14
  - om egenskaber, 59.3-4
  - omfang og begrænsninger, 3.10, 58, 59.5, 59.6, 59.7
  - om ondt og godt, 30.2, 70.3, 70.5-7
  - perceptibel, 16.2, 16.4-8
  - religion som grundlægger, 34.9
  - sand, 14.12
  - som fuldkommenhed, 37.7
  - søgen efter, xv, 10.7
  - vand symboliserer, 19.6, 19.7
  - Kungfutse, 43.8, 43.11
  - Kunst, 3.4, 3.6, 7.16, 48.4, 58.3. *Se også under* Håndværk
  - Kvinde klædt i sol (Johannes' Åbenbaring), 13.4-12
  - Kvinder, arabiske stammers behandling af, 7.3-7
  - Kærlig omsorg, 43.12, 84.12
  - Kærlighed, 16.3, 32.5, 48.4. *Se også under* Kærlighed til Gud
    - Bahá'u'lláhs, 12.4, 12.6
    - Manifestationernes, 11.37, 42.3
  - Lampe(r), 66.3, 68.2-3
    - lysets forhold til, 25.6, 25.8, 33.9, 36.2, 37.12, 39.4, 44.5, 46.7
    - ånd sammenlignet med, 55.4, 55.6
    - Laster, 36.5, 57.12, 60.3, 64.4
    - Legeme, menneskelige, 29.5, 36.3, 67.3. *Se også under* menneskelige rige; menneske; menneskelig bevidsthed; ånd, menneskelig helbredelse af, 72.4, 73.3-5
      - omfattende tid og sted, 61.1-2

- skønhed og fuldkommenhed i, 32.4, 46.2-3, 46.6-7, 47.9-11
- søvn, 2.5, 16.8, 61.2-3, 71.8
- åndens forbindelse til, 39.6, 52, 61.4-6, 66, 67.5, 80.4, 81.11
- Lidelse, 75
- Ligevægt, 48.2, 73.3-5
- Lighed, 78.3, 78.5-7
- Liv, 1.1, 19.7, 30.12, 42.2, 67.3, 74.6.
- Se også under* Skabelse; Elementer, deres sammensætning og kombination; Natur
- det evige, 22.6-7, 30.9, 30.12, 60.4, 67, 84.2-3
- opnåelse af, 21.2, 21.5, 21.7, 21.10, 29.12
- den rationelle sjæls, 36.3, 38.3, 38.8, 55.5
- Lov(e),
- Bahá'u'lláhs, 12.4
- bevægelses, 1.2, 81.9, 83.2
- bragt af Guds Manifestationer, 11.37
- De Ti Bud, 43.9
- europæisk, 20.7
- fysiske, 2.5, 11.11, 11.12
- Guds, 11.7, 13.2, 20, 34.3, 47.9, 51.3
- mosaisk, 6.2-3, 11.12, 20.2-3, 20.5, 20.8, 43.5, 43.9, 76.2
- naturens, 1, 22.1, 47.5-6, 51.3, 78.2
- ophævelse af, 20.2-3, 20.5, 20.6-8
- religiøs, 76.2, 76.3, 76.4
- straffe, 77
- åndelige, 11.11
- Lot, 4.2
- Lugtesansen, 16.2, 16.3, 48.5, 56.1, 56.4, 73.2, 73.6, 83.2
- Lykke, 6.3, 15, 16.4, 78.4
- Lys, 16.5, 31.3-7, 48.12, 74.6. *Se også under* Lampe(r), lysets forhold til
- solens, 28.2, 37.12, 39.3, 39.6, 42.2, 53.2-3, 84.10
- Lysetager, (Johannes' Åbenbaring) 11.13, 11.29
- Læger. *Se også under* Helbredelse og Sundhed; Medicin
- at lyve for patienter, 57.12
- Galen, 5.5, 84.9, 84.10
- Hippokrates, 5.5
- Manifestationer som, 45.6
- profet som, 20.4, 40.8
- åndelige, 10.7, 72.6
- Lære, guddommelig
- Bahá'u'lláhs, 9.13
- dens uforanderlige natur, 11.42-43
- Kristi, 21.4, 21.7
- sand lykke fundet i, 15.8, 84.11
- udbredelsen af, 13.2, 42.5
- Læring. *Se under* Kundskab
- Løgn, 57.12, 64.4, 75.1, 76.3
- Magt, 37.7, 71.3. *Se også under* Gud, Hans magt
- de to vidners, 11.17-18, 11.21
- dens vækst, 37.13, 64.1
- ekstraordinær, 5.5-6
- fysisk, 18.3, 56.1
- Helligåndens, 24.3, 36.9, 72.7
- Manifestationernes, 11.37, 22.2, 22.8, 42, 58.5
- menneskets, 3.18, 30.12, 48.2, 48.5-7, 48.11, 56
- satanisk, 64.2, 64.4
- universel, 84.4
- åndelig, 36.4, 56.2, 72.5, 73.1
- Mahdi, profetier om, 10.8
- Marie (Kristi moder), 17.3
- Martyrium, 61.3. *Se også under* Báb,
- Hans martyrium; Jesus Kristus,
- Hans martyrium
- Marván, 13.6
- Matematikere og matematik, 7.14, 7.15, 7.16, 35.6, 82.4, 83.3
- Maxwell, May Bolles, x
- Medfølelse, 57.10, 76.4, 78.9. *Se også under* De Fattige, omsorg for

- Medicin, 73.2, 73.7. *See også under*
- Helbredelse og sundhed; Sygdomme;
Læger
- helbredelse uden, 72
  - traditionel Islamisk, 20.4 n80
- Mennesket(s). *See også under* Legeme, menneskelig; Fostre, menneskelig, udviklingsstadier; Menneskets rige; Bevidsthed, menneskelig; Sanser; Ånd, menneskelig
- adskilt fra dyr, xiii-xiv, 3.3-4, 3.6, 29.5-6, 47.10-11, 48, 49.4, 55.5
  - beherskelse af naturen, 1.4, 48.9-10
  - behov for en opdrager, 3, 64.4
  - egenskaber, 40.7, 47.9, 64.4, 74.3
  - eksistens, 1.6, 48, 49, 57.4, 67.3, 67.9, 80.5-6
  - evner, 57.3, 57.9-12, 81.10
  - forståelse af Gud, 59
  - fuldendthed, 46.3-8, 47.9-11, 48.2
  - fuldkommenheder, 38.6, 49.8, 60.3-4, 62.2, 64.1-7, 70.5, 74.3
    - erhvervelse, 7.16, 81.4
    - karakter, 57
    - kundskab, 16.1-3, 40.2-5, 83.7
    - natur, 29.2-8, 46
    - oprindelse, 17.7, 38.5-6, 80.4
    - opstigen, 64.7
    - originalitet, 47.10-11, 50
    - stæde, 64
    - stadier, 47.9, 51.3, 57.3, 58.2, 64.2
    - styrke, xiv, 3.18, 30.12, 48.2, 48.5-7, 48.11, 56
    - udvikling, xiii-xiv, 46, 4
    - vilje, 1.3
    - virkelighed(ens), 54.4, 57.10, 60.3, 71.6, 81.12, 82.17, 84.4
      - helliggørelse, 19.6, 30.9
      - sanser, 61.1, 67.6
      - sjæl som, 38.3
      - åbenbaringer, 15.8, 50.4, 81.10
    - i Guds billede og lighed, 3.7, 3.11, 49.8, 64.4
    - kan ikke skabe liv, 47.5
    - kærlighed til ophøjethed i, 48.8
    - rudimentære organer og lemmer i, 47.11, 49.3-6
    - skabelsen af, 18.4, 64.4
    - svagheder, 2.3
    - verdenslegeme sammenlignet med, 20.4

Menneskets rige, 34.10, 49.4, 78.4
84.4. *See også under* Menneskelegeme; Mennesket; Menneskeånd

    - bevægelse i, 16.8, 70.6
    - eksistens i, 1.6, 49, 79.2
    - fuldkommenheder i, 32.2, 84.7
    - grader i, 32.7, 70.5, 81.10
    - sand lykke i, 15.3, 15.7-9
    - tilgivelse i, 77.2, 77.5-6

Menneskeheden: *See under* Mennesket

Messias, profetier om, 10.8, 26.4

Metafor, 16.4-9, 24.2, 34.3

Mikrobielle partikler, 72.3

Mineralriget, 3.1, 40.7, 51.3, 59.6, 82.17

    - eksistensen af, 32.2, 57.4, 67.3, 67.9, 79.2, 80.5-6
    - fuldkommenheder i, 46.6, 64.1
    - glæde ved, 15.2, 15.6
    - grader og stadier i, 32.5, 32.6, 62.1-2, 63.3

Mirakler, 22

    - Bahá'u'lláh og, 9.6-9, 9.19, 9.22, 10.3-5
    - Brahmas, 10.3
    - Kristi, 10.3, 22

Modenhed, stadier af, 51.2-3. *See også under* Fostre, menneskelig, udviklingsstadier

Moral. *See også under* Gerninger, gode; Etik

    - i Afrika, 3.3, 29.5, 77.13
    - korrigering af, 84.2, 84.10
    - Manifestationens forbedring af, 6.2-3, 7.11-12, 8.1-2, 9.1, 11.26, 43.5, 43.8
    - nedbrydelse af, 77.11-12

- Mord, love imod, 76.3
- Moses', 5, 11.12, 14.13, 30.10, 39.4, 64.4. *Se også under* Lov(e), mo-saisk
- Kristi tilsynekomst ved forvandling, 71.7, 71.9
  - Guddommelige Ordning, 11.7, 11.8
  - Guds irttesættelse af, 44.4, 44.8-10
  - mirakler, 22.4
  - Muhammad sammenlignet med, 11.17
  - nedstammer fra Abraham, 4.4, 57.6
  - som Opdrager, 3.17
  - udvalgte, 11.36
- Mu'áviyih, 13.6
- Muhammad(s), 7. *Se også under* Opdragere, sande; Muhammad som; Islam; Muslimer
- arabiske stammer civiliseret af, 7.3-8, 7.11, 7.13-16, 11.14, 11.18-19, 13.11-12
  - behandling af Kristne, 7.9
  - beviser på stedet som Manifestation, 7.2
  - de udvalgte, 11.36
  - forfølgelser af, 7.2, 7.7
  - fortællinger om, 7.1-2, 7.10
  - Guddommelige Ordning, 11.5-6, 11.12-28, 43.5
  - Guds irttesættelser af, 44.11
  - love og lære, 10.22, 11.16
  - militære ekspeditioner, 7.2, 7.7-9
  - nedstammer fra Abraham, 4.4, 57.6
  - profetier om, 11.5-7, 11.34, 13.4
  - religion, 11.7, 11.8, 11.12-28, 13.4-7
  - udvandring, 10.18, 10.20, 10.22 n24
- Muhammad-Taquí Afnán, Ha'jí Mírzá (Vakílu'd-Dawlih), 11.36 n48
- Muslimer. *Se også under* Arabiske stammer, Muhammads opdragelse af; Islam; Muhammad
- Bahá'u'lláhs undervisning af, 9.6
  - deres kalender, 10.20, 13.13
  - forfølgelse af, 7.2, 7.7
- Guds irttesættelser af, 44.11
- Mutavakkil, 77.9
- Mysterier. *Se også under* Opdagelser,
- guddommelige, 42.3, 55.5, 81.15
  - fundet i mennesket, 64.4
- Mørke, 16.5, 18.2, 74.6
- Mådehold, 78.5-7
- Månen(s), 13.4, 35.6, 63.3
- forkyndere og tilhængere sammenlignet med, 43.4
  - lys, 28.2, 39.3
- Nadver, 21
- Najaf, Irak, 9.6
- Najran, 7.9
- Napoleon, Bahá'u'lláhs epistel til, 9.16
- Násiri'd-Dín Sháh, Bahá'u'lláhs epistel til, 9.17, 9.22, 16.8
- Natur, menneskelig. *Se under* Karakter, menneskelig
- Naturen(s), 1. *Se også under* Dyre-riget; Menneskeriget; Mineralri- get; Planteriget
- egenskaber, 16.3, 19.6
  - lov, 78.2
  - fuldkommenheder i, 15.8
  - medfødt, 57.4, 57.9-12
  - menneskets herredømme over, 1.4, 48.9-10
- Naw' (arter), 46.1 n12
- Nedstigningens *bue*, 81.6, 81.9
- Noah, 11.7, 30.10, 57.7
- Nusayrís, deres overbevisninger, 81.13
- Nødvendige forhold, 40.8-9
- Nåde, 36.3, 82.17, 84.3
- Guds, 19.6-7, 21.2-4, 25.2, 25.3, 27.8, 29.3, 30.9, 32.5, 36.6, 37.11, 58.4, 60.3, 62.2, 62.7, 66.6, 67.3, 80.7, 81.8, 81.10
  - Helligåndens, 19.6-7, 27.8, 29.2, 31.2, 31.5, 67.4, 83.8
  - himmelsk, 11.16, 40.6

- Kristi, 21.3-4, 21.7-8, 21.10, 29.12
- Manifestationernes, 38.4, 39.4, 42.3, 43.3, 45.3
- Oliventræer (Johannes' Åbenbaring), 11.13
- Ondskab, 57.9-12, 74. *Se også under*
- Kundskab om ondt og godt
- Opdagelser, 3.4, 3.6, 3.10, 36.4.
- Opdragelse
  - af de onde, 11.18-19
  - angående kriminalitet og straf, 77.3, 77.7, 77.11-13
  - behov for, 3, 64.4
  - fysisk, 3.5, 3.8-10, 3.15
  - karakter opnået gennem, 57.2, 57.
  - menneskelig, 3.6, 3.8-10, 3.15
  - åndelig, 3.7, 3.8-9, 3.11, 3.15, 29.5
- Opdrager(e), sande
  - Abraham som, 4.4, 4.6
  - Báb som, 8.2-3
  - Bahá'u'lláh som, 9.25-26
  - Kristus som, 3.17, 6.5, 29.10
  - Manifestationer som, 3.16-17, 11.37, 39.1, 45.8, 64.2, 64.4-5
  - menneskets behov for, 3
  - Muhammed som, 7.3-8, 7.11, 7.13-16, 11.18-19, 13.11-12
- Opfindelser, 7.15, 17.5, 48.4, 58.3, 71.3, 71.6. *Se også under* Opdagelser
- Opløsning, 1.1, 53.7
- Oprindelig, 47.10-11, 49.2-8, 50
- Opstigningens bue, 81.6, 81.9
- Orden
  - i den betingede verden, 2.5
  - naturlig, 1, 22.1-2, 47.5-6, 51.3, 51.5, 52.581.10
  - social, 3.6, 3.9
  - universel, 47.9, 82.11
- Ortodokse Kristne, dåbsritual, 20.5
- Overbevisning. *Se under* Tro og trofasthed
- Overskudsdeling, 78.5-8
- Pagtens Ark, 11.44
- Paradis, 11.35, 42.5, 60.2, 60.3, 61.3. *Se også under* Himmel
  - Adam og Eva uddrevet fra, 30.4, 30.6
- Palæstina, 12.8
- Paulus (Apostel), 20.2, 29.8
- Pavedømme, 34, 43.12
- Paver. *Se under* Pavedømme
- Persien(s) og persere(s)
  - Bahá'u'lláhs forvandling af, 9.13, 9.24, 84.12
  - herredømme, 13.6
  - religiøse fanatisme, 8.1, 9.1
  - jødernes fangenskab i, 6.2, 10.11-12
  - solen som symbol på, 13.4
- Peter (Apostel), 9.25, 20.2, 34, 62.3,
- Pilgrimme, vestlige, xi
- Plage, 75
- Plager (Johannes' Åbenbaring), 11.18
- Planeter, 1.2, 42.2
- Planter, 17.4, 32.5, 82.17. *Se også under* Blomster; Træ(er); Planteriget
- Planteriget(s), 64.1, 82.11. *Se også under* Blomster; Planter; Frø; Træ(er)
  - behov for dyrkning i, 3.1, 3.2
  - eksistensen af, 49.3, 57.4
  - fuldkommenheder, 70.5
  - forvandling i, 49.3-4, 49.7
  - fuldkommenheder i, 32.2, 32.3, 46.6, 51.4, 82.16
  - grader og stadier i, 32.6, 40.7, 62.1-2
  - helbredelse gennem, 73.5, 73.7
  - lykke i, 15.3, 15.6
  - ånd, 55.2, 55.3
- Platon, 5.5, 7.14, 83.3, 84.9
- Plotin, 82.2 n162
- Polarstjernen, 48.6-7
- Polygami, 7.1, 7.4-5
- Port, *Se under* Báb
- Profetier
  - fra Daniels Bog, 10.10-17, 10.19, 13.13

- fra Johannes' Åbenbaring, 11
- Tablets to the Kings, i, 9.18
- om Báb, 11.6, 11.34, 13.5-13
- om Bahá'u'lláh, 9.15, 10, 11.34-45, 12
- om Den Lovede, 13.5-7, 25.7-8, 35.3
- om Kristus, 13.14, 26.4
- om Messias, 10.8, 26.4
- om Muhammed, 11.5-7, 11.34, 13.4
- om Tvillingemanifestationerne, 10.8-22
- Profetskab og Profeter, 43. *Se også under Guds Manifestationer; og under individuelle profeter*
- cyklusser, 14.7-15
- deres fuldkommenheder, 31.2, 62.1
- deres genkomst, 33, 81.14-15
- deres magt, 58.4
- deres stade, 27.8, 38.8
- deres visioner, 71.4
- Guds irettesættelser af, 44
- i Israel, 37.11, 37.13
- kundgørelser af, 35.3, 35.5
- mirakler tillagt, 10.5, 22
- nedstammer fra Abraham, 4.4, 57.6
- om én årsag til alting, 82.13
- om Guds verdener, 82.17
- prægtige gerninger, 84.11
- som læger, 20.4, 40.8
- som opdragere, 64.5
- uafhængige, 43.4, 43.3, 43.5-6
- Prædestination, 35. *Se også under Skæbne*
- Præeksistens, 80. *Se også under Eksistens*
- essentiel, 28.2, 80.2-4
- Guds, 53.5-6, 82.13
- Kristi, 28
- kundskabs, 35.4-5, 82.5-6, 82.13-14
- timelig, 28.3, 80.2, 80.3
- Præster. *Se under Gejstlige*
- Prøvelser. *Se under Martyrier; Plage*
- Ptolemæus, 7.14, 7.15, 81.13, 83.3
- Pythagoras, 7.14
- Pålidelighed, 64.4
- Regeringer, 3.6, 3.13-14, 7.16, 78.10-12. *Se også under* samfund, ansvar for straf
- Reinkarnation, xii, 81
- Religion. *Se også under* Guds Manifestationer; Guddommelige Ordninger, grundlagt af; *og individuelle religioner*
- som en brud, 13.1, 13.4
- de udvalgte i hver, 11.36
- dens cyklusser, 14.7-12, 43.9-12
- dens tilbagegang, 11.22-26
- dens fundament, 11.24, 60.2
- Guds, 11.7-10
- harmoni mellem videnskab og, xvi
- som Den Hellige By, 13.1, 13.3-4
- indflydelse på civilisation, 84.9
- Manifestationernes grundlæggelse af, 40.8-9, 43.3, 43.5, 43.9
- materielle aspekter forandres, 11.10, 13.2
- som nødvendige forhold, 40.8
- som Det Nye Jerusalem, 13.1, 13.3-4
- som ophavsmand til sandhed, 34.10
- åndeligt grundlag uforandret, 11.7-9, 11.12, 11.28, 11.42-43
- Religionsgrundlæggere: *Se under* Guds Manifestationer
- Renselse, 19.6, 30.7, 67.7
- gennem anger, 19.3-4, 20.5
- Retfærdighed. 70.3, 78.2, 84.9 *Se også under* Uretfærdighed
- at handle med, 57.10, 64.4, 70.3-4, 70.7, 84.9
- Bahá'u'lláh bragte, 12.4
- Guds, 76, 77.8
- nåde sat op imod, 32.5, 62.7
- dens love, 29.5
- samfundets, 77.10-14
- strejker og, 78.2, 78.3, 78.9

- Retskaffenhed, 29.5. *Se også under*
- Gerninger, gode
- Rigdom, 2.4, 15.6, 62.4, 62.5, 74.6, 82.14
- forskel mellem fattigdom og, 78.2-8, 78.12
- Riger. *Se under* Dyreriget, Grader; Guds Rige, Himlen; Menneskets Rige; Mineralriget; Planteriget
- Rimelighed, 12.4, 70.3, 78.2, 84.9
- Rom, 5.5, 6.2, 13.6, 34.4, 34.9
- Rudimentære organer og lemmer, 47.11, 49.3-6
- Rumelien (Den europæiske del af Tyrkiet). *Se under* Adrianopel
- Rør, (Johannes' Åbenbaring), som fuldkomne menneske, 11.1-2
- Sa'adat (lykke), 15.2 n68
- Salomon, 11.4, 43.5
- Samfundet, ansvar for straf, 76.6, 77.2-6, 77.10-11, 77.14
- Sammensætning, 1.1, 53.7. *Se også under* Elementer, sammensætning og kombination af
- Samvittighed, 75.1, 84.10
- Samuel, 37.13
- Sandhed og sandfærdighed, 64.4, 67.7
- Kristi, 22,5
  - Manifestationer som centre for, 40.8-9, 42.3, 45.5
  - religion som ophavsmand til, 34.10
  - søgen efter, 10.7, 14.12, 14.14
  - åndelig, 11.7, 25.7-8
- Sanser, 67.6, 71.7
- dyr, 48.2, 48.4-7, 55.4, 58.2
  - forståelse via, 16.2, 61.1, 83.2, 83.7
  - perception via, 67.5, 74.1-2
  - kraften i, 36.2, 48.11, 59.6
- Sansning, 56.1, 61.3, 71.7, 74.1-2
- Selvopofrelse, 67.7
- Shoghi Effendi, xiv-xv 84.7
- Simon. *Se under* Peter (Apostel)
- Sindet, 51, 55.6
- dets fuldkommenheder, 64.1
  - dets erhvervelse af kundskab, 25.4
  - Manifestationernes oplysning af, 42.3, 42.5
  - forståelsesmæssig virkelighed 74.2
  - tid og sted gennemrejst af, 67.1-2
- Some Answered Questions*
- 'Abdu'l-Bahás gennemgang af, xi, xii
  - første udgaver af, xi, xv
  - indholdet i, xi-xii, xv
  - oversættelser af, xi, xiv-xv, xvi-xvii
  - persisk tekst, xi, xvi, xvii
  - Shoghi Effendis godkendelse af, xvi-xvii
- Sjæl(e), 55, 58.3, 60.4, 71.7. *Se også under* Guds Manifestationer; stade, den rationelle sjæl; Ånd, menneskelig
- bønner for afdøde, 62.3-4, 62.6-7, 66.6
  - dens blindhed, 31.3-6
  - dens kendetegn, 57.9, 59.7-8
  - fremskridt efter døden, 62, 64, 66
  - helbredelse af andre sjæle, 72.5-6
  - tilsløret, 65.3, 67.10
- Sjælevandring, 81.3, 81.5, 81.11
- Skabelse. *Se også under* Elementer, sammensætning og kombination af; Gud, som skaber; Verden, betingede
- den rationelle sjæl i, 58.3
  - dens fuldkommenhed, 46.3, 47.8
  - dens fuldkommenheder, 15.2, 62.1
  - dens mysterier, åbenbaret, 12.4-5
  - eksistensen af, 47.2, 79.3, 80.7
  - fornyelse af, 14.2, 14.6
  - fysisk, 42.2, 74.1
  - grader i, 32.2, 32.5-6, 59.6, 62.1, 84.4
  - guddommelig, 39.1, 47.5
  - Helligånden som formidler mellem Gud og, 36.7
  - medfødt godhed i, 57.10-11, 74.6
  - menneskets, 18.4, 64.4
  - orden i, 47.5-8

- som tegn på Gud, 27.5, 64.4
- Sufi begreb om, 82.17
- svagheder ved, 2.3, 27.4
- åndelig, 74.1
- Skabte(s), det
  - fremskridt, 63
  - eksistens, 80.3, 80.7
  - ufuldkommenhed, 38.6
  - virkeligheder, 3.10, 20.2, 22.1, 35.4, 40.8, 71.6, 84.2
  - ikke eksistens, 60.5
  - kundskab om, 45.2, 59.3-4, 82.5-6
  - opdagelser af, 58.4
- Skæbne, 35.1. *Se også under* Opfindelser; Åndelige åbenbarelser
  - menneskets magt til at gøre, 48.4, 48.6-7, 58.3-4
  - videnskabelige, 71.3
  - åndelige, 67.2, 71.4
- Skæbne, 68. *Se også under* Forudbestemmelse
- Slangen, og Adam og Evas synd, 30.2, 30.6, 30.8, 30.11
- Smagssansen, 56.1, 56.4, 83.2
- hos dyr, 48.5, 73.6
- Sodoma, 11.22
- Sofister, 79.1
- Sokrates, 5.3
- Solen, 13.4, 35.6, 36.3, 63.3, 84.10
  - dens cyklusser, 14.12-13, 14.15, 42.4
  - dens eksistens, 26.5, 46.5
  - dens lys, 28.2, 37.12, 39.3, 39.6, 42.2, 53.2-3, 84.10
  - dens perfekte organisering, 1.2, 18.2
  - dens stråler, 31.2, 36.7, 45.2, 49.5, 50.2-3, 52.3, 52.5-6, 55.6, 80.4, 82.16-18
  - dens virkelighed, 59.4, 59.8
  - jorden ernæret af, 53.2
  - Manifestationer sammenlignet med, 42.5, 43.3
  - profetskab sammenlignet med, 38.7
  - som symbol på Persien, 13.4
  - spejlets forhold til, 24.2, 25.4-5, 27.4-6, 36.7, 37.5, 39.4, 54.5-6, 55.5, 61.6, 67.5, 81.11
  - som kilde til liv, 42.2, 53.2
  - Solsystemet, 7.14-15, 42.2, 48.7, 83.3
  - Sommer, 14.3, 14.8-9, 42.4
  - Soning, 29
  - Sorg, 16.4, 39.6, 48.4
  - Spejle, 27.6-7, 36.3, 61.5-6, 66.3, 79.3. *Se også under* Solen, spejlets forhold til
  - Standhaftighed, 67.7
  - Statuer, tilbedelse af, 43.8, 43.9, 43.11
  - Stav, 11.2
    - Esajas, 12.1-2, 12.7
  - Stjerner, 1, 2, 23.5, 26.1, 26.5, 37.12, 69
  - Stof, 47.4, 47.8, 53.7, 82.12
  - Straf
    - at være tilsløret for Gud som, 67.8, 67.10, 75.2
    - den yderste, 60.2, 60.4
    - fysisk, 75.2
    - samfundets ansvar for, 76.6, 77.2-3, 77.6, 77.10-11, 77.14
    - åndelig, 60.3, 81.3, 84.9
  - Strejker, 78
  - Substans, 82.8-12
  - Sudan, dets folk, 3.3
  - Sufier, 82.1-7, 82.12, 82.15, 82.16, 82.17
  - Svagheder, 2.3, 37.7, 57.5, 74.4, 82.14. *Se også under* Ufuldkommenhed
  - Sygdomme, 2.5, 61.5. *Se også under* Helbredelse og sundhed; Medicin
    - hos dyr, 73.6
    - årsager til, 73.2-4, 74.4
  - Synd(er), 29, 30. *Se også under* Ondskab; Uretfærdighed
  - Synssansen, 56.1, 61.1. *Se også under* Blindhed; Øjne
    - hos dyr, 48.5

- dens styrke, 3.8, 56.1, 56.3, 56.4, 59.6
- Sæk og aske (Johannes' Åbenbaring), 11.12
- Søgende, 10.7, 14.12, 22.4, 84.6
- Søvn, 16.8-10, 38.8, 39.6, 58.5, 61.2-3, 71.8
- Såsæd, 14.3, 29.11, 37.13, 53.4, 82.16
fremkomst af træer og blomster fra, 47.7, 51.3-4, 54.3
- Tale, 61.1, 84.7
- Tanke(r), 20.7, 56.2, 56.3, 56.4. *Se også under* Bevidsthed, menneskelig
- Manifestationers oplysning af, 42.3, 42.5
- Teheran, Bahá'u'lláhs eksil fra, 9.5
- Telegrafien, 1.4, 17.5, 48.4. *Se også under* Opfindelser
- Tempel (Jerusalem), 11.3-8, 11.11, 11.42
- Teosofister, 81.9, 82.1-7, 82.12, 82.15
- Testamentets Tavle. *Se under* Bahá'u'lláhs Skrifter, Pagtens Bog
- Tid, 39.7, 47, 67.1-2. *Se også under* Præksistens
- Tilgivelse
  - bøn om, 62.3
  - Kristi lære om, 76.1, 77.10,
  - Guds, 31.5, 54, 62.3-7, 65.3, 76.4-6, 77.8
  - menneskelig, 77.2, 77.5-6
- Tilhængere og forkyndere, 43.4, 43.5-6. *Se også under* Profetskab og Profeter
- Tilsynekost
  - gennem udstrømning, 53.3, 53.5, 54.2, 54.4, 82.16-18
  - gennem åbenbaring, 53.3-4, 54.2-3, 54.5-7, 82.16-17
- Ting(s), fortræffelighed eller usselhed, 76.2-3
  - Kundskab om, 35.2, 40.3, 45.2, 59.3-4
  - Oprindelse, 47.4
  - Virkeligheder, 40.8-9,
  - Åndelige indflydelse, 69.4
  - Toraen, 54.1, 83.6, 84.12. *Se også under* Biblen, vers fra
  - Tvillingemanifestationernes komme forudsagt i, 10.16-22
  - Adam og Evas synd i, 30
  - bud og love i, 11.12, 20.5, 20.8, 43.9, 76.2
  - dag symboliserer år i, 10.12, 10.16
  - Muhammeds forsvar for, 7.12
  - profetier
    - om Den Lovede, 35.3
    - om Kristus, 13.14
    - om Tvillingemanifestationerne, 10.8
  - Tradition(er), 10.3, 14.9, 20.4n80
    - som kriterium for forståelse, 83.6-7
    - om Imam 'Alí, 37.2, 37.8
    - beviser fra, 10.6, 10.8-22
  - Treenighed, 16.7, 27. *Se også under* Gud; Helligånden; Jesus Kristus
  - "Trefah" (uren), 76.2
  - Tribunal, universelt, 12.4
  - Tro og trofasthed, 32.5, 67.7. *Se også under* Troens ånd
    - gerninger, 65
    - mangel på, 32.7, 84.11
    - på Gud, 67.8
  - Troens ånd, 36.6, 55.2, 55.5. *Se også under* Tro og Trofasthed
  - Træ(er). *Se under* Frø; Planteriget
    - af godt og ondt, 30
    - deres skønhed og fuldkommenhed, 32.3
    - forløb fra frø til, 51.3-4, 54.3, 82.16
    - frugt af, 49.4, 50.5, 51.3-4, 52.4, 55.6
    - manglende evne til at forstå, 59.6
    - profeter sammenlignet med, 44.5
    - religioner sammenlignet med, 43.10
    - tilbagevenden og genkomst, 81.7, 81.8

- Tvillingemanifestationerne, profetier om, 10.8-22. *se også under* Báb;
- Bahá'u'lláh
- Tyngdekraft, 48.12
- Tyveri, love imod, 11.10, 76.3
- Udspring (Origination), 17.7, 38.5-6, 53.5, 80, 82.12-14
- Udstrømning, tilsynekomst gennem, 53.3, 53.5, 54.2, 54.4, 82.16-18
- Udvalgte, De, 11.36, 71.4
- Ufejlbarlighed, 45
- Ufuldkommenhed. *Se også under* Svagheder
- Ulighed, 78.2. *Se også under* Lighed
- Ulykker (Johannes' Åbenbaring), 11.34
- Umayyader, 11.20, 11.22, 13.6-7
- Undertrykkelse, 76.6, 77.10, 78.4
- Universelle Retfærdighedens Hus, xiv, 45.4
- Universelt tribunal, 12.4
- Universet
- dets eksistens, 80.6, 81.12, 81.13
  - dets mysterier, 3.10, 34.11, 64.4
  - dets oprindelse, 47
  - orden i, 32.2-7
  - uendeligt, 81.12, 81.13
- Uretfærdighed, 70.3, 70.7, 78.4. *Se også under* Retfærdighed
- Utugt, 20.2
- Uvidenhed, 2.4, 34.11, 64.4, 74.3, 75.1, 77.13. *Se også under* Kundskab
- mørke som symbol på, 16.5, 18.2
  - som ufuldkommenhed, 37.7
- Valíd, 13.6
- Vand, 1.3, 11.17, 19.5-7, 20.5, 73.7
- Vejledning, 11.13, 29.12, 34.10, 39.1, 43.4, 45.4
- Velfærd, menneskelig, 3.6, 78.12
- Venlighed. *Se under* Medfølelse; Kærlig omsorg
- Venskabeligt forhold. *Se under* Fællesskab; Enhed
- Verden, kontingente, 2.3-6, 3.11, 11.10, 20.2, 20.4, 29.5. *Se også under* Skabelse; Eksistens
- cyklusser i, 14.1-6
  - dens eksistens, 38.5, 42.2, 47.6, 79.2, 80.6
  - grader og stadier i, 32.6, 46.3
  - Guds kundskab i, 35.4
  - tilknytning til, 30.6, 30.8-9, 30.12
  - ufuldkommenhed i, 2.3, 27.4, 37.75
- Videnskab(er), xii-xiv, 34.10-11, 48.4, 57.10, 58.3, 71.6. *Se også under* Opdagelser; Evolution, Medicin
- Vidner to (Johannes' Åbenbaring), 11
- Vilje, 1.3, 32.5
- fri, 35, 70
  - oprindelig, 53.5
- Vinter, 14.5, 14.10
- Virkelighed. *Se også under* Forandring, åndelig virkelighed uforandret; Begrebsmæssige virkeligheder; Mennesket, dets virkelighed; Sansbare virkeligheder
- fremskridt, 62.3
  - grader af, 82.17-18
  - guddommelig, 27.2-8, 29.3, 37, 43.3, 54.2-7, 55.5, 59.4, 59.8-9, 82
  - individuel, 39.6, 82
  - kontingent, 62.2
  - Kristi, 25.2, 27.5-8, 27.8, 29.4, 29.7, 30.7, 39.4, 63.2
  - Manifestationernes, 16.10, 39.3, 39.4-6, 45.5
  - opdagelser af, 48.4, 58.4
  - søgen efter, xix
  - udstrømning, 54.3,
  - universel, 59.8
  - usammensat, 82.2, 82.6
  - åndelig, 18.3
- Visdom
- Guds, 11.13, 20.8, 47.5, 47.8
  - Manifestationernes, 45.5-6

- menneskelig, 49.5
- Vished. *Se under* Bahá'u'lláh, Skrifter af, Kitáb-i-Íqán; Tro og Trofasthed
- Vision(er)
  - i Biblen, 71.2, 71.9
  - fysiske, 37.12, 59.3, 61.1, 83.2
  - åndelige, 2.8, 61.2, 71, 61.4, 71.4
- Vold, Kristi lære imod, 43.12. *Se også under* Hævn
- Vrede, 11.45, 57.10
  - Helligåndens nedstigning på, 24, 25.2-3
- Vækst, kraften i, 37.13, 64.1, 82.17
- Væren. *Se under* Essens, Eksistens

- Yahyá, Mirza, 64.4
- Yazíd, 13.6

- Zaqqúm, hans træ, 81.8 n157
- Zaqqúms træ, 81.8 n157
- Zarathustras lære, profetier om Tvil-
lingemanifestationerne, 10.8

- Ædelmodighed, 77.2, 77.10
- Ældste, fireogtyve (Johannes' Åben-
baring), 11.36-37
- Æteren, 16.3, 37.12, 48.12

- Øjne, 37.12, 49.5, 61.4, 74.2, 83.2. *Se
også under* Synssans
- Ører. *Se under* Hørelse, sans

- Åbenbaring, guddommelig, 3.18, 11.2,
35.3, 35.5, 37.11, 37.13. *Se også un-
der* Bahá'u'lláh, Hans Åbenbaring;
Guds Ord; *og under* Biblen, vers fra
Ånd, 55. *Se også under* Helligånden
  - dyrets, 36.2, 36.3, 48.11, 55.2, 55.4
  - dåb ved, 19.5-7
  - former for, 36, 55.2
  - grader af, 16.4, 81.10
  - himmelsk, 36.6
  - mineralisk, 36.1n110
  - opdragelse af, 57.8
  - plantens, 36.1, 37.13
  - samtale med, 71
- Ånd, menneskets, xv, 36.3-5, 40.5, 51.
Se også under Sjæl(e)
  - at forstå former for, 61.1
  - dens fremskridt, 63.2
  - dens fuldkommenheder, 52.3, 52.5
  - dens kraft, 30.12, 48.6-7, 48.11,
55.5-6
  - dens liv, 67.3-5
  - dens oprindelse, 38.5-6
  - dens trældom, 30.6, 30.8-9
  - dens udødelighed, 5.3, 60, 61
  - dens virkelighed, 16.3, 16.4, 48.4
  - essentiel præeksistens, 80.4
  - i sovende tilstand, 61.2-3
  - legemets forbindelse med, 52, 80.4,
81.11
  - Manifestationernes oplysning om,
42.3, 42.5
  - opstår fra Gud, 53.1-5, 54, 82.18
  - som tegn fra Gud, 37.13, 38.5-6
  - tid og rum gennemrejt af, 67.2,
67.5
- Åndelige åbenbarelser, 71
- Årstider, 14.1-11. *Se også under* Ef-
terår, Forår; Sommer; Vinter
- Årvågenhed, 16.8, 38.8, 61.2.